

Kiadó:

Jan Philipp Albrecht, európa parlamenti képviselő

A SZÉLSŐJOBBDAL EURÓPÁBAN

Szélsőjobbaldali és jobboldali populista
képviselők az Európai Parlamentben

Kiadó:

Jan Philipp Albrecht,
európa parlamenti képviselő

European Parliament, ASP 08H246
Rue Wiertz 60
1047 Brussels

Die Grünen/Freie Europäische Allianz
im Europäischen Parlament

A Zöldek | ESS
az Európai Parlamentben

Németről fordítva:

Jan Philipp Albrecht, MdEP: Europa Rechtsaussen. Rechtsextremisten und Rechtspopulisten im Europäischen Parlament

A SZÉLSŐJOBBDAL EURÓPÁBAN

Szélsőjobboldali és jobboldali populista
képviselők az Európai Parlamentben

TARTALOMJEGYZÉK

ELŐSZÓ JAN PHILIPP ALBRECHT	06
BEVEZETŐ	08
ORSZÁGJELENTÉSEK	
BELGIUM	16
BULGÁRIA	23
DÁNIA	30
NAGY-BRITANNIA	37
FRANCIAORSZÁG	44
GÖRÖGORSZÁG	52
OLASZORSZÁG	59
HOLLANDIA	70
AUSZTRIA	79
ROMÁNIA	86
SZLOVÁKIA	93
MAGYARORSZÁG	98
LÁBJEGYZETEK	108
IRODALOMJEGYZÉK	119

jobboldaliak és a jobboldali populisták Európa-szerte összefonódnak, amint az Marine Le Pen európai parlamenti képviselő és az osztrák FPÖ elnöke, Heinz-Christian Strache esetében megfigyelhető. Kiadványunk címdoldalán e két politikus látható a strasbourgi Európai Parlamentben tartott sajtótájékoztatójukon. Amikor 2014 tavaszán a következő európai parlamenti választásra sor kerül, elmondható, hogy sok képviselő, de sok választó sincs tisztában azzal, hogy milyen nagy mértékben jelen vannak a szélsőjobboldaliak Európában. Ez magyarázható a szélsőjobboldali gondolkodásmód újszerű jelenségeivel is. A meghatározó szereplők mindinkább megtanulnak a határokon túlnyúlóan összekapcsolódni egymással, és kiszolgálni a populista alaphangulatot. Az általuk beállított képnek, amely szerint a hazájához és a saját kultúrájához szorosán kötődő harcos küzd azok ellen „akik ott fent csücsülnek a hagyományos pártokban, illetve Brüsszelben”, a globalizált világ egyre gyakrabban előforduló válságai miatt egyre több követője van. Az ember hajlamos elereszteni a füle mellett a rasszista és embergyűlölő felhangokat, de ezek azonban befészkelik magukat a tudatalattiba és elő-

kerülnek a bizalmas beszélgetésekben. A „Stratégiák a szélsőjobboldal ellen” (Strategien gegen Rechtsextremismus) című átfogó kiadványt – melyet 2010-ben publikáltam – követően, a mostani brosrúrával az Európai Parlamentben tevékenykedő szélsőjobboldali és jobboldali populista képviselőkről, valamint az EU-tagállamokban működő pártjairól kívánok felvilágosítást nyújtani. A háttér-információk összefoglaló gyűjteményének célja lehetővé tenni Európa polgárai számára, hogy teljes képet alkothassanak a helyzetről. Ezen felül a kiadvány támaszként kíván szolgálni az Európai Unió politikai folyamataiban szerepet vállaló személyek részére, valamint a különböző parlamentekben és a pártokban tevékenykedő kollégáimnak azzal a céllal, hogy a sokszor rejtőzködő szélsőjobboldali spektrumot jobban megismerhessék, és felléphessenek a rasszista, nacionalista tendenciák ellen.

Külön köszönettel tartozom csapatomnak, mindenekelőtt Tobias Peternek, aki nagymértékben hozzájárult a mostani és az előző kiadvány sikeréhez is. Természetesen ez a kiadvány csak pillanatfelvétel lehet, emellett olyan időpont-

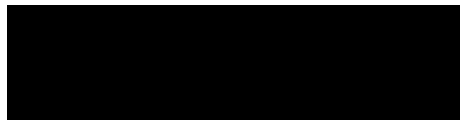
ban jelenik meg, amikor Európa és az európai demokrácia mély válságba sodródott. A 2012-es görögországi „sorsdöntő választásokon” az „Arany Hajnal” képében újabb szélsőjobboldali párt került be az Európai Parlamentbe. Az EU számos tagállamában a gazdasági és a szociális megrázkódtatások miatt továbbra sem lehet a szélsőjobboldali és a jobboldali populista pártok sikerének hanyatlásával számolni. Ezen ok miatt is az elkövetkező években munkám súlypontja továbbra is a szélsőjobboldallal szembeni fellépés lesz. Ezért csapatom és én hálásak lennénk, ha új fejleményekről értesülhetnénk, illetve ha a jelen kiadvánnyal kapcsolatos kiegészítő információkat kapnánk. Aki további információkat szeretne kapni az Európai Parlamentben végzett munkánkról, vagy további ötletekkel, gondolatokkal rendelkezik a témával kapcsolatban, e-mailt küldhet a jan.albrecht@europarl.europa.eu címre.

A fentiek értelmében remélem, hogy a jelen kiadvány hasznos felismerésekhez vezet, és hozzájárul a rasszizmus, a különböző csoportokkal szembeni előítéletek és a nacionalizmus nélküli Európa kialakulásához.

Üdvözlettel:

Jan Philipp Albrecht,
európai parlamenti képviselő

BEVEZETŐ

A szélsőjobboldal különböző formái és árnyalatai veszélyeztetik az európai demokráciákat. Ebben az értelemben a „szélsőjobboldal” fogalma olyan ideológiák és tevékenységek egész csoportját jelöli, amely szembe fordul a demokráciával, a pluralizmussal és az emberi jogokkal. Társadalomképét autoriter és pluralizmusellenes elképzelések jellemzik. A szélsőjobboldali és a jobboldali populisták a Európai Parlamentben is képvisellel rendelkeznek, és aktívan dolgoznak a „nemzetek Európájának” megteremtésén.

Kik is azonban ezek a képviselők és milyen témákat képviselnek? Mely országokból származnak, és kik az egyes nemzeti szereplők? A jelen kiadvány bepillantást nyújt egy olyan területre, amely eddig kevés figyelmet kapott: a különböző szélsőjobboldali pártok és képviselők európai parlamentbeni jelenlétére. Az egyes európai országok helyzetjelentéseiből az érdeklődők áttekintést nyerhetnek arról, milyen nemzeti környezetekből érkeznek a képviselők, és milyen álláspontokat képviselnek a Parlamentben. Bár sok európai országban a második világháború után a fasizmus felé orientálódó pártoknak kevés esélyük volt jelentősebb választási eredményeket elérni, ezek a pártok a mai napig folyamatosan dolgoznak embergyűlölő világképük megvalósításán. Annak érdekében, hogy ezekre a tendenciákra is rávilágíthassunk, az országjelentések a második világháború végével kezdődnek, mindazonáltal a történelmi háttérrel csak címszavakban villantjuk fel. Az mindenestre világosan kirajzolódik, hogy a szélsőjobboldaliság nem új keletű jelenség Európában, valamint az is, hogy a pártok ideológiailag új köntösbe bújtak, anélkül azonban, hogy rasszista alapelveiket feladták volna. Nyugat-Európától eltérően Kelet-Európában csak 1989–1990-ben tűntek fel újra szélsőjobboldali pártok a politikai palettán, ezért az országjelentések itt a kelet-európai rendszerváltásokkal kezdődnek. Ennek ellenére természetesen Kelet-Európában is léteztek fasiszta pártok és mozgalmak a két világháború közötti időszakban és az előtt, valamint az ennek megfelelő tendenci-

ák 1989-ig is jelen voltak. Továbbá az országjelentésekben áttekintő jelleggel – és kizárólag a pártokat tekintve – tárgyaljuk a szélsőjobboldaliságot; további részletes információkkal kapcsolatban felhívjuk a figyelmet a feltüntetett forrásokra. Az ideológiai különbségeket és sajátosságokat is csak érintőlegesen tárgyaljuk, csakúgy, mint az antiszemita és rasszista megnyilvánulások részben rejtett tartalmára vonatkozó elemzéseket. Még ha nehezünkre esik is, a kiadvány keretei között nem tudjuk elemezni az egyes idézetek ideológiai mondanivalóját és szélsőjobboldali ösztönzőerejét, így az idézetek túlnyomórészt további elemzések nélkül, önmagukban állnak. A jelen kiadvány célja sokkal inkább az, hogy információk forrásként szolgáljon az adott szélsőjobboldali és jobboldali populisták képviselőkről, valamint háttér-információval szolgáljon a további politikai vitákhoz. Megjegyzendő még, hogy mozgalmi és szubkulturális szinten a szélsőjobboldali csoportok az összes megnevezett országban aktívak. Bár a tudományos kutatások közvetlen összefüggést mutatnak ki a szélsőjobboldali mozgalmak és pártok között, a nem pártként működő csoportokat az országjelentések nem veszik figyelembe. Ezzel kapcsolatban további információkat a felsorolt források között találhat. Valamennyi forrás nyilvánosan hozzáférhető, gondosan ellenőrzött és a szövegben megfelelően jelölt. A nyelvi sokszínűség miatt a kiadvány elkészítésekor igen fontos szerepet játszottak a másodlagos források, ahol a szó szerinti idézetek harmadik személyek által készített fordításaira a szokásos

megszorítások érvényesek. Mivel nem hivatalos fordításokról van szó, előfordulhatnak minimális eltérések a nyilatkozatok esetében. Ez azonban nem így van az Európai Parlamentből származó idézetek és dokumentumok esetében, mivel ezeket a Parlament legalább angol nyelven rendelkezésre bocsátja. Az életrajzi adatok az Európai Parlament honlapjáról származnak.

A FOGALMAK...

Számos fogalmi megnevezés létezik annak leírására, amit ebben a kiadványban szélsőjobboldaliság alatt értünk.¹ A szélsőjobboldaliság általánosságban olyan politikai irányzatot jelöl, amely közvetlenül vagy közvetetten a liberális demokráciák legfontosabb alappillérei, a politikai pluralizmus és a kisebbségek alkotmányos védelme ellen fordul. Az ideológia magját ultranacionalista, autoriter és xenofób elemek képezik. A szélsőjobboldal a szociális és funkcionális megkülönböztetéssel, valamint individualizációval járó társadalmi modernizáció folyamatával szemben nemzeti hovatartozás alapján felépített, etnikailag, kulturálisan vagy vallásilag meghatározott, kollektív identitást állít.² Felfogásuk szerint az egyén köteles alárendelni magát és (polgár)jogait a közösség magasabb rendű érdekeinek. Az 1980-as évektől a legtöbb – elsősorban nyugat-európai – szélsőjobboldali párt eltávolodott fasiszta hagyományaitól és nyíltan antidemokratikus irányultságától. Ettől az időtől különbség tehető

a fasiszta hagyományokhoz erősen kötődő szélsőjobboldal és a populista nacionalisták (itt: jobboldali populisták megnevezéssel is) között.³ Mindenekelőtt az ún. „szélsőjobboldali szürke zónában”⁴ bizonyulnak a jobboldali populisták sikeresnek önkormányzati, regionális és országos szinten. A szélsőjobboldallal ellentétben a jobboldali populisták nem fordulnak szembe nyíltan a demokráciával, és nem használnak nyílt erőszakot a politikai viták eszközeként. Annak érdekében, hogy az ún. „társadalmi közép” számára választási alternatívát kínálhassanak, megkísérelnek a szélsőjobboldallal nem azonosíthatóvá válni. Ideológiai átalakulásuktól függetlenül a jobboldali populista pártok elvei sem egyeztethetők össze a jogállam pluralis, egyenlőségi elképzeléseken alapuló alapelveivel. A jobboldali populista pártok elveiben ugyanaz az ideológia – az egyenlőtlenség, az etnikailag vagy biológiaiilag meghatározott kisebbségek kirekesztése és jogaik korlátozásának követelése – tükröződik vissza.

A TÁRSADALMI HÁTTÉR...

A szélsőjobboldali pártok, mozgalmak és szubkulturális miliók összeurópai kitekintésben az 1980-as évek végétől kezdve egyre erősödnek. Ez egyfelől a nemzeti és európai szinten elért választási eredményekben, másfelől a szélsőjobboldali mozgalmak taglétszámának és az – elsősorban a fiatalokat vonzó – szubkulturális miliók népszerűségének növekedésében érhető tetten. Sikeres-

nek tekinthetők helyi, regionális és országos szinten európai kontextusban az Osztrák Szabadságpárt (Freiheitliche Partei Österreichs, FPÖ), a belgiumi Flamand Érdek (Vlaams Belang, VB), a franciaországi Nemzeti Front (Front National, FN), a magyar Jobbik és a Magyar Igazság és Élet Pártja (MIÉP), az olaszországi Északi Liga (Lega Nord), a Szövetség Ausztria Jövőjéért (Bündnis Zukunft Österreich, BZÖ), a dániai Néppárt (Volkspartei), a Svájci Néppárt (Schweizerische Volkspartei, SVP), valamint a hollandiai Szabadságpárt (Partij voor de Vrijheid, PVV). Ezek mellett léteznek még olyan pártok, amelyek eddig csak helyi és regionális szinten voltak sikeresek, mint például a Német Nemzeti Demokrata Párt (Nationaldemokratische Partei Deutschlands, NPD), a Brit Nemzeti Párt (British National Party, BNP) vagy a Svéd Demokraták (Sverigedemokraterna, SD). A szélsőjobboldal elsősorban mozgalmi és szubkulturális szinten sikeres.⁵ A szubkulturák közegeiben a nemzetek közötti nagyfokú együttműködés figyelhető meg a különböző országok szélsőjobboldali külföldi kapcsolatai intenzívebbé váltak, a kommunikációs csatornák tökéletesedtek, állandó információcserre jött létre, és élénk rendezvényturizmus figyelhető meg.⁶ Az internet központi szerepet játszik a kommunikációban és a propagandaanyagok terjesztésében.

Összeurópai szinten feltűnő a jobboldali populista pártok megerősödése a választásokon. Ezek a pártok egyfelől

időről időre megpróbálják magukat elhatárolni a szélsőjobboldali pártoktól, másfelől azonban egyértelműek a strukturális és személyi kapcsolatok a szélsőjobboldali és a jobboldali populista szereplők között. Ez a közös mozgósítást és egymás kölcsönös támogatását foglalja magába a választások során, illetve az utánpótlás biztosítását a szélsőjobboldali erők részéről a populista pártok felé.⁷ Elsősorban a fiatalok számára tűnik vonzóbbnak a szélsőjobboldali milióhoz a szubkulturális hálózatokon keresztül történő csatlakozás a közvetlen pártpolitikai aktivitásnál. A fiatalokat a zenén, a divaton és a szabadidős kínálaton keresztül korán megismertetik a szélsőjobboldali világgéppel, bizonyos ruházati márkák és hanghordozók vásárlása, valamint koncertek látogatása pedig a jobboldali struktúrákat támogatja. Számos európai országban a szélsőjobboldali szubkulturális tömeg jelentősebb és számszerűleg is nagyobb, mint az adott pártok követőinek a száma. Ettől függetlenül azok a kulturális szempontok, amelyeket a zene és az azzal összefonódó ideológia közvetít, hosszú távú hatással vannak a fiatalok beilleszkedési mintáira.⁸ Mindemellett néhány országban a szélsőjobboldali csoportok jelentős radikalizálódásával egyidőben az erőszak alkalmazásának a megjelenése is megállapítható. Elsősorban Németországban, Svájcban, Franciaországban és Hollandiában a szélsőjobboldaliak egyre erőszakosabban lépnek fel. Magyarország is egy ideje újra és újra a figyelem középpontjába kerül, amióta a szélsőjobboldaliak egyre nagyobb mértékben

lépnek a nyilvánosság elé, és romákat támadnak meg. A szélsőjobboldali Jobbik párt és a (tulajdonképpen betiltott) paramilitáris Magyar Gárda, amelytől a támadások nagy része eredeztethető, a 2010-es országgyűlési választások óta 17 százalékos eredményével a harmadik legnagyobb erőt képviseli a magyar parlamentben. Érdekes megfigyelés, hogy minél sikeresebben lépnek fel a pártok, annál kisebb a szubkulturális mozgalmak szerepe, és viszont. Azonban azokban az országokban is, ahol a szélsőjobboldali pártok országos és európai szinten nem játszanak szerepet, ezek a pártok folyamatos szavazatnövekedést könyvelhetnek el regionális és helyi szinten. Példa erre Németország, Svédország és Nagy-Britannia.

A TÉMÁK...

A bevándorlás Európa-szerte a szélsőjobboldaliak egyik központilag negatívan konnotált hívószava. A szélsőjobboldaliak a bevándorlókat, mindenekelőtt a muzulmánoknak a (nyugat-európai) társadalmakon belüli jelenlétét tekintik az összes szociális probléma „alapbajának”. A munkanélküliség, a bűnözés, a lakásproblémák, a „társadalombiztosítási csalás” és az „túlidegenedés” a szélsőjobboldal világképében közvetlenül a bevándorlásra vezethető vissza, és minden anyagi és kulturális probléma gyökerét jelenti. A bevándorlás „frame”-ként, azaz a problémák tartalmi kereteként és az újrafogalmazás közegeként szolgál.⁹ A szélsőjobboldaliak az

össztársadalmi problémákat újrafogalmazzák és az etnikai-nemzeti hegemoniára hivatkozva magyarázati mintaként etnicizálják a társadalmi konfliktusok vonatkozásában. Ennek eredménye, hogy nézetük szerint a bevándorlás fenyegeti a homogénnek gondolt „nemzetet”, és „bomlasztja” a „népet”. Társadalmi és egyéni problémák a szélsőjobboldali világkép szerint akkor keletkeznek, ha az emberek nem rendelkeznek gyökerekkel és nincsenek otthon a „saját” kultúrájukban, illetve a bevándorlás folytán a homogénnek és statikusnak gondolt kultúrák „összekeverednek”. Ebből következőleg a legtöbb probléma megoldódik, ha a bevándorlást nemcsak megállítják, hanem a különböző államokban élő „külföldiek” vissza is térnek saját államaikba. Ezek a követelések akkor válnak kézzelfoghatóvá, amikor a svájci SVP a választási kampány során ilyen szlogennel áll elő: „Saría helyett Mária”, vagy a németországi NPD az „Állítsuk meg a lengyel inváziót” plakátot tesz közzé (később ezt a választási plakátot közösség elleni izgatás miatt a bíróság betiltotta), a magyarországi szélsőjobboldaliak pedig a romákat és a szintiket teszik központi ellenségképükké, és felkelésre szólítanak fel a magyar nép „rabszolgává züllesztésével” szemben.

A szélsőjobboldali ideológia közvetlenül kapcsolódik a „közép” széles körben elterjedt „rasszizmusához”, amely nem (nyíltan) biológiai-rasszista természetű, hanem kulturális különbségekkel magyarázható. Eszerint az „idegenek” nem összeegyeztethetők az ország saját kultúrájával. Az, hogy ennek során

végeredményben ismét csak rasszista osztályozásról van szó, akkor válik világossá, ha hozzágondoljuk az általában ki nem mondott kiegészítést a „másik” kultúra alacsonyabbrendűségéről.¹⁰ A „nemzet” identitására irányuló kérdéseket egy olyan homogén, biológiailag „tisztá gyökerű” közösség előfeltételezésével teszik fel, amely vérségi kötelékeken, és nem az állampolgárságon alapul (ethnosz versus démosz). Ebben az etnicista szemléletmódban végül a rasszizmus tárgya változik a klasszikus fasiszta pártokhoz képest. A régi antiszemita háttér nem tűnik el teljesen, azonban háttérbe szorul a virulens muzulmánellenes rasszizmus mögött.¹¹ Azt, hogy ezen ideológia utat talál magának a „társadalmi középhez”, például olyan vizsgálatok igazolják, amelyek azt mutatják, hogy a németek fele elutasítón viszonyul a muzulmánokhoz.¹² Tény, hogy a média és prominens publicisták nyíltan muzulmánellenes diskurzust folytatnak, valamint a svájci minaretépítési tilalmat kimondó népszavazástól feltűzelve a pártok a választási kampányokban egyre nagyobb hangsúlyt helyeznek Európa „lopakodó iszlamizálódásának” állítólagos veszélyére. Amíg a nyugat-európai államokban elsősorban a muzulmánok állnak az uszítás középpontjában, például Romániában és Magyarországon a romák azok, akiket akár fizikai támadás is ér. Dieter Segert politológus a következőket állapítja meg:

„Általánosságban az állapítható meg a szélsőjobboldallal kapcsolatban Kelet-Európa valamennyi or-

szágában, hogy politikai öntudatuk magvát etnikai-kulturális nemzetfogalom képezi. Ehhez az a félelem kapcsolódik, hogy a saját nemzetet az etnikai kisebbségek a létében veszélyeztethetik. Az ilyen érzések természetesen nagyobb mértékben vannak jelen azokban az országokban, ahol számottevő etnikai kisebbségek élnek. Szlovákia mellett ez leginkább Romániára, Bulgáriára és a korábbi szocialista Jugoszlávia egyes utódállamaira igaz.”¹³

A bevándorlás, valamint az etnikai és vallási sokszínűség elleni szélsőjobboldali agitáció hatással van a politikai mainstream politikai véleményformálási és döntéshozatali folyamataira is. Ez ugyanúgy érvényes Nyugat-, mint Kelet-Európára. Szinte az összes párt közéleti követelése a bűnözés, a bevándorlás és az integráció témáiban jobbra tolódtak.¹⁴ A legtöbb párt, legyen akár bal- vagy jobboldali, megpróbálja az iszlámtól való félelmet politikai szempontból az előnyére fordítani. Szorosan kapcsolódik a társadalmak etnikai és vallási sokszínűségéhez a szélsőjobboldalnak a plurális demokráciával szemben megfogalmazott kritikája. Még ha a jobboldali populisták nem is tekintik magukat a fennálló rendszer fundamentális ellenzékeként, és nem is támogatják nyíltan az erőszak alkalmazását, a politikával, a politikai pártokkal és a demokrácia egészével szemben gyakorolt kritikájuk megegyezik a szélsőjobboldaléval.¹⁵ A politikát korruptnak, elitistának és hataloméhesnek ábrázolják, a politikusokat pedig olyanoknak,

akik csak a saját előnyüket tartják szem előtt. A szélsőjobboldali pártok szívesen láttatják önmagukat a „kisember ügyvédjének”. A fenti kritika mindazonáltal a társadalom széles rétegeiben meghallgatásra talál: a politikától való egyre nagyobb mértékű elfordulás, ill. a távolság a polgárok és a politikai rendszer/elit között összeurópai jelenségnek tekinthető. Ezen túlmenően a jóléti állam lebontását illető kritika, a jóléti állam kihasználása a bevándorlók által, valamint az önmaguk gazdagodásán dolgozó politikusok képe a legtöbb európai államban szalonképesé vált. Azzal, hogy a szélsőjobboldaliak a jóléti államot újra kívánják szervezni – igaz, az ő feltételeik szerinti jóléti állam csak a „nemzethez tartozókkal” szolidáris –, mindenekelött az alacsonyabban képzetteket, a munkanélkülieket és az önmagukat a jólét elvesztésétől fenyegetettnek érzőket szólítják meg („szubjektív depriváció”). Gyakran az EU bürokráciáját a valóságosnál még jobban elszigeteltnek és elidegenedettnek érzékelik és festik le, amely teljes mértékben elszakadt az emberek „valódi” igényeitől. Az egyik oka annak, hogy miért értenek egyet olyan sokan ezzel a megítéléssel, az európai struktúrákról, folyamatokról és felelőségekről alkotott hiányos ismeretekben rejlik. A jelenlegi pénzügyi válság tovább fokozza ezt a negatív képet: sokaknak az az érzése, hogy a pénzügyi világ hibáért kell bűnhődniük. Miközben súlyos milliárdokból álló védőernyőket feszítenek ki, az embereknek Görögországban és más országokban is személyesen kell helytállniuk a vaskezü európai megta-

karítási politika következményeier.

AZ EURÓPAI PARLAMENT...

Már 1979-ben az Európai Parlament mandátumainak elosztásáról szóló első általános választások eredményeként a teljes politikai paletta képviselve volt a Parlamentben. A szélsőjobboldaliak időről időre megpróbálkoztak frakció alakításával annak érdekében, hogy a parlamenti munkában egyesült erővel vehessenek részt, és hogy a legnagyobb mértékben kihasználhassák az ide vontakozó pénzügyi és szervezeti előnyöket. Így már 1984-ben megalakult a „European Right”, a szélsőjobboldali pártok első frakciója, Jean-Marie Le Pen (Front National, Franciaország) vezetésével. Jelenleg a Szabadság és Demokrácia Európája frakció működik a Parlamentben, amelyben mind jobboldali populista, mind szélsőjobboldali tagok megtalálhatók, és amely alapján véve egyfajta célközösségként funkcionál. Egyes jobboldali populisták az Európai Konzervatívok és Reformerek képviselőcsoportban szerveződnek, amely az Európai Néppártból vált ki.

A szélsőjobboldaliak és a jobboldali populisták európai szintű politikai pártok (európai pártok) alapításával is megpróbálják koordinálni magukat és pénzügyi támogatásokat szerezni a Parlamenttől. Az Európai Parlament 2011 februárjában ismerte el európai pártként az Európai Szövetség a Szabadságért (EAF) mozgalmat, amely így EU-forrásokból

közel 372 000 euróban részesült (előzetes összeg) a 2011-es évre.¹⁶ Az EAF tagjai többek közt az FPÖ, a VB, az FN és a németországi „Feldühödött polgárok” (Bürger in Wut) képviselői.¹⁷ 2012 márciusában az Európai Parlament közel 290 000 euró kifizetését engedélyezte az EU költségvetési forrásaiból az Európai Nemzeti Mozgalmak Szövetsége (AENM) európai párt számára. Az AENM tagjai a franciaországi Front National európai parlamenti képviselői (2011 végén kiléptek), a magyarországi Jobbik és a British National Party mellett további szélsőjobboldali pártok képviselői. A Mozgalom a Szabadság és a Demokrácia Európájáért (MELD) csoportosulásban többek között a Dán

Néppárt, a görögországi LAOS, a szlovákiai Nemzeti Párt és az Északi Liga képviselői tömörüének, és közel 621 000 eurót kaptak 2012-re. Annak az előfeltételei, hogy egy csoportosulást európai pártnak ismerjenek el, viszonylag könnyen teljesíthetőnek tekinthetők: a pártnak legalább a tagállamok negyedében kell regionális vagy országos parlamenti képviselőkkel vagy legalább egy mandátummal az Európai Parlamentben rendelkeznie. Azaz az EU-forrásokból a jövőben a szélsőjobboldali svédországi Nemzeti Demokraták vagy az újfasiszta Fiamma Tricolore is részesül – ezek olyan pártok, amelyek egyáltalán nem is rendelkeznek képvisellel az Európai Parlamentben.

ORSZÁGJELENTÉS: BELGIUM

Listás választási rendszer
5%-os küszöb választókerületi
szinten

A TÁRSADALMI ÉS POLITIKAI HELYZET BELGIUMBAN

A nacionalizmus és a politikai öntudat Belgiumban nagyrészt a Flandria és Vallónia régiók közötti ellentétén alapul. A 20. század elején gazdagabb ország-részt, a nehéziparon alapuló gazdasággal működő Vallóniát az 1960-as években gazdasági értelemben megelőzte Flandria szolgáltatási szektora. Flandria gazdaságilag stabil pozícióját tovább erősítette a nagyszámú nemzetközi kikötő és a köré települt ipar. Már az 1960-

as évek közepén valamennyi nagy párt egy-egy flamand és vallon pártra szakadt. Az alábbi országjelentésben csak a flamand szereplőket mutatjuk be. A képviselőház és a szenátus választási eredményeinek értelmezésekor figyelembe kell venni a továbbiakban, hogy a Vlaams Blok, ill. a Vlaams Belang csak Flandriában állt rajtvonalhoz. A National Front (FN), a vallon ország részben működő szélsőjobboldali párt az egyesített Belgiumért száll síkra. Bár az FN 2004-ben és 2007-ben Vallóniában a képviselőházi és szenátusi választások során a szavazatok közel 2%-át kapta, formai hibák miatt nem engedték indulni a 2010-es választásokon. Az FN Belgiumban jelenleg választástechnikai és politikai szempontból irrelevánsnak tekinthető.¹⁸

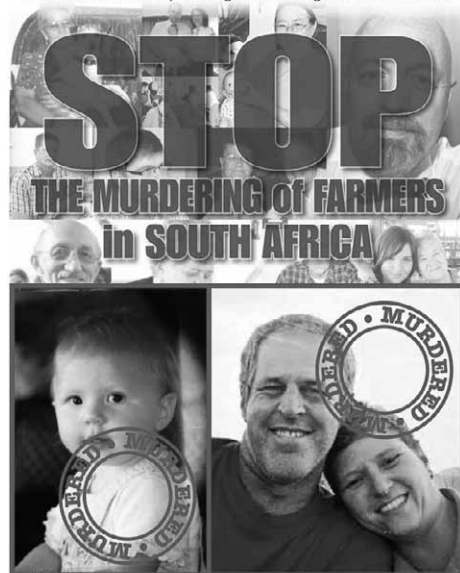
A német megszállás alatt Belgiumban a flamand (és vallon) nacionalisták egy része együttműködött a nemzetiszocialistákkal. A háború után ezeket a szervezeteket és pártokat betiltották, és sok kollaboráns börtönbe került. Ennek ellenére már 1949-ben újraalakult néhány flamand nacionalista szervezet, mint a Vlaamse Concentratie és a szélsőjobboldali Vlaamse Militanten Orde (VMO; szervezetként alapítva). Az első választási sikereket a Christelijke Vlaamse Volksunie választási szövetség érte el a flamand szavazatok 3,9%-ával és egy megszerzett mandátummal az 1954-es parlamenti választásokon. Ezen pozitív tapasztalatokon felbuzdulva nem sokkal később megalakult a Volksunie (VU), amely 1962-ben a flamand szavazatok hat százalékát gyűjtötte be.¹⁹ A flamand

nacionalisták az 1960-as években vettek újabb lendületet, amikor kiéleződött a nyelvviita a belga régiók között, amely szórványosan összecsapásokhoz is vezetett. Ennek következtében a VU az 1971-es országgyűlési választásokon a flamand szavazatok 18,8%-át érte el. Ezzel egyidejűleg megnőtt a liberális erők befolyása a párton belül, aminek következtében a párt balliberális nacionalista színezetűvé vált annak érdekében, hogy a választók szélesebb rétegei számára váljon vonzóvá.²⁰ A dolgok illetén alakulását főleg a párt szélsőjobboldali része utasította el, amely eleinte még kibékíthető volt párton belül az 1971-ben a VMO-nak a VU-ba olvadásával, majd a korábbi VMO-elnök, Bob Maes képviselőként indításával. Nem telt el azonban egy hónap, és egy új (1981-ben betiltott) VMO alakult Bert Eriksson vezetésével, amelynek tagjai ismét az erőszak irányába nyitott szélsőjobboldali spektrumból tevődtek össze. Emellett létezett még néhány szélsőjobboldali szervezet, mint a Verbond van Nederlandse Werkgemeenschappen Were Di és az abból 1976-ban kivált Voorpost. Az 1977 májusában létrejött Egmont-egyezmény szerint, amelyet a kormánypártok és köztük a VU kötöttek, Belgiumot három autonóm régióra kell felosztani, saját kormányokkal és közvetlen hatáskörrel. Ennek következménye az volt, hogy az Egmont-egyezmény ellenzőiből és a VU tagságának egyes részeiből két párt alakult. Az egyik a szélsőjobboldali Vlaams Nationale Partij (VNP), melynek vezetője Karen Dillen, korábban a VU tagja és a Volksunie Jongeren (a VU ifjúsági

szervezete) alapítója volt. A másik az inkább nemzeti-liberális irányultságú Vlaamse Volkspartij (VVP) Lode Claes vezetésével, aki korábban szintén a VU tagja volt.

Miután a belga kormány az Egmont-egyezmény miatt 1978-ban felbomlott, és új választásokat kellett kiírni, a VNP és a VVP közös választási listán indult Vlaams Blok (VB) néven. Claes rossz választási eredménye után – a szavazatok kevesebb mint 1%-át kapta – a VVP beolvadt a VNP-be. A választási szövetségből jött létre a Vlaams Blok párt, Dillen vezetésével, aki egyedülként tudott mandátumot szerezni a választásokon.²¹ A kezdeti években a VB kis töredékpárt volt, amely az 1980-as évek végéig a képviselőházi és szenátusi választásokon rendre 1-2% körüli eredményt ért el. Politikai téren a VB elsősorban az autonóm Flandria megteremtését tűzte ki céljává. Szárnyat kapva a szélsőjobboldali pártoknak a szomszédos országokban elért választási sikereitől, a VB az 1980-as évek folyamán szeparatista-nacionalista pártból modern, különböző témakörökkel foglalkozó szélsőjobboldali párttá vált. Dillen, aki 1996-ig a VB elnöke, illetve 1994-től 2004-ig az Európai Parlament tagja volt, 1985-ben útjára indította a „fiatalítási hadművelet” elnevezésű kezdeményezést. Ennek során a pártvezetés nagy részét fiatal VB-tagok váltották le a párt elnökségében, és 1987-ben megalapították a Vlaams Blok Jongeren (a VB ifjúsági szervezetét). Ebben az időben került a bevándorlás témája is a politikai napirendre,

Written Declaration no. 43/2011 on the murder of farmers in South Africa
Schriftliche Erklärung 43/2011 zu den Morden an Landwirten in Südafrika
Schriftelijke verklaring 43/2011 over de moorden op boeren in Zuid-Afrika
Dichiarazione scritta 43/2011 sugli omicidi di agricoltori in Sud Africa

Thank you for signing and demanding urgent measures.
Philip Claes Andreas Mölzer Fiorello Provera

ami 1987-ben az „Eigen volk eerst!” („A saját nemzet az első!”) kampányban csúcsozott ki, amellyel a VB két mandátumot nyert el a képviselőházban és története során első ízben egy helyet a szenátusban.²² Az áttörés a választásokon 1991-ben sikerült a VB-nek, amikor 6,6%-ot ért el a képviselőházi és 6,8%-ot a szenátusi választásokon. 2003-ig a párt fokozatosan, minden alkalommal 1-2%-kal növelte választási eredményeit. A VB 2003-ban érte el legjobb eredményét 11,6%-kal, amely 18 helyet jelentett a képviselőházban, ill. 11,3%-kal és 5 mandátummal a szenátusban. A flamand parlamenti választásokon a VB 2004-ben a szavazatok 24,2%-ával a második legnagyobb párt lett a

parlamentben, azonban a széles összefogáson alapuló „karantén” („cordon sanitaire”) következtében nem vett részt a kormányban. A témákat tekintve a VB erős flamand etnonacionalizmust képviselt, fellépett a bevándorlással szemben, erős, rendészeti téren keménykezdő államért szállt síkra, és a politikai establishmenttel szembeni antipártként pozicionálta magát.²³ Ennek jegyében például 70 pontból álló tervet dolgoztak ki és mutattak be a bevándorlók – szükség esetén akár erőszakos – visszatoloncolására feltételezett származási országokba.

2004 novemberében a VB formálisan felbomlott, és rögtön újjáalakult Vlaams Belang (VB) néven. Ennek előzménye a belga bíróság ítélete volt, amely szerint a párthoz kötődő három szervezet rasszistának minősül, és a párt megsértette a rasszizmus elleni törvény előírásait. A Vlaams Blok attól tartott, hogy elveszítheti az állami támogatásokat, ezért újjáalakult, és finomított pártprogramján. Eszerint a „külföldieket” már nem kell kivétel nélkül eltávolítani, hanem maradhatnak Belgiumban, amennyiben nem bűnözők és integrálódnak. Ennek ellenére a VB pártvezetése világossá tette, hogy a párt az újjáalakulás elle-

nére lényegében ugyanaz marad. A beültást a párt a szólásszabadság elleni támadásnak minősítette. „A per gyilkossági kísérlet” címmel az akkori pártelnök, Frank Vanhecke a következőképpen fogalmazott:

„November 9-én [...] ítéleztek arról, hogy szabadnak minősülnek-e a gondolatok ebben az országban, [...] hogy a multikulturális társadalom elviseli-e a valóban szabad vélemény kinyilvánítását. Hollandiában a vélemény ilyen szabad kinyilvánítását vallási és politikai fanatikusok pisztollyal fenyegetik. A saját országunkban a fegyverek egyelőre még a fiókban maradnak.”²⁴

A következő választásokon elért, rövid távú további növekedés ellenére 2010-ben a VB választóinak majdnem harmadát elvesztette. Jelenleg a VB 12 képviselővel rendelkezik a képviselőházban és 3 hellyel a szenátusban. A legnagyobb erő a képviselőházban a nemzeti-konzervatív Nieuw-Vlaamse Alliantie (N-VA; 17,4%), majd a vallon szocialisták (PS; 13,7%) és a kereszténydemokrata Christen-Democratisch en Vlaams (CD&V; 10,8%) következik.²⁵

AZ EURÓPAI PARLAMENT...

Belgium – Vlaams Belang

PHILIP CLAEYS

Született 1965. május 24-én Gentben. 1988-ban szakfordítóként végzett az egyetemen, majd 1991-ben marketingdiplomát is szerzett. 1995-től 1999-ig a Vlaams Blok párt ifjúsági szervezetének elnöke. A Vlaams Belang Magazine főszerkesztője. 1995-től 2003-ig a Vlaams Blok frakciótitkára a Flamand Parlamentben, 1995 óta a párt elnökségének tagja. Tagja és helyettes elnöke volt az Identitás, Hagyomány és Szuverenitás frakciónak, amely 2007 novemberében felbomlott. 2003 óta az Európai Parlament tagja. Független képviselő. Bizottsági tagságok: Külügyi Bizottság (póttag), Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság (tag).

FRANK VANHECKE

Született 1959. május 30-án Bruggében. A Szabadság és a Demokrácia Európája frakció elnökhelyettese/elnökségi tagja. Irodalomtörténeti és filozófiai diplomát szerzett (kommunikációtudomány) 1981-ben. A Vlaams Blok általános elnöke 1996-tól. 1994-től 1996-ig és 2000-től a bruggéi városi önkormányzat képviselője. Frakciótitkár a szenátusban (2003 májusától 2004 júliusáig). 1994-től 2003-ig, majd 2004 óta ismét az Európai Parlament tagja. Az Európai Jobboldal Technikai Frakciójának helyettes főtitkára (1989-1994). Bizottsági tagságok: Költségvetési Ellenőrző Bizottság (póttag), Emberi Jogi Bizottság (tag), Fejlesztési Bizottság (tag).

A Vlaams Belang 2009-ben az európai parlamenti választásokon a flamand szavazatok 9,9%-át szerezte meg. Miután először Philip Claeys és Frank Vanhecke lettek EP-képviselők a VB színeiben, Vanhecke 2011 novemberében bejelentette kilépését a VB-ből és átállását a „Szabadság és Demokrácia Európája” (EFD) frakcióba. Korábban úgy tűnt, hogy Vanhecke az N-VA frakciót választja, a valóságban azonban függetlenként az EFD frakcióhoz csatlakozott. Ennek ellenére soha nem csinált titkot az N-VA iránti szimpátiájából:

„Vandaag kun je als Vlaams nationalist maar beter op N-VA stemmen dan op Vlaams Belang”²⁶ [„Mostantól flamand nacionalistaként inkább az N-VA-ra szavazz, mint a Vlaams Belangra”; a szerző megj.]

Vanhecke politikai pályafutása alatt több flamand-nacionalista szervezet tagja volt, 1999 óta pedig az Európai Parlament tagja. Mindazonáltal 2008-ban elvesztette mentelmi jogát egy pártlapban közzétett cikk miatt, amelyvel szemben 2009 elején keresetet nyújtott be.²⁷ Vanhecke az Európai Parlamentben a bevándorlás ellen és a „vízzáróan szigetelt külső határokért”, valamint Törökország EU-csatlakozása és az „eurokrata keményfejűség” ellen lép fel, Olaszországot pedig Berlusconi kormányfőisége idején „a szabadság, a szólásszabadság és sajtó sokszínűség példaképének” tekintette.²⁸

Philip Claeys 2003 óta az Európai Par-

lament tagja. Karel Dillen helyét foglalta el a Parlamentben, aki egészségügyi okokból visszavonult. 1995 és 1999 között a Vlaams Blok Jongeren, a VB ifjúsági szervezetének elnöke volt, 1999-től pedig főszerkesztője a Vlaams Blok, illetve később a Vlaams Belang pártlapjának. Claeys is uszít a Parlamentben, mindenekelet az Európai Unió és a bevándorlás ellen, és minden témát ezzel kapcsol össze:

„Így láthatjuk például a tuberkulózis visszatérését, egy olyan betegséget, amely nemrég még Európából teljesen vagy majdnem teljesen eltűnt, és amely jelenleg a tömegvándorlás miatt ismét importálódik. Ezért ezen a téren is azonnali cselekvésre van szükség [...]. Természetesen rendkívül fontos, hogy az egészségpolitika előnyt élvezzen a politikai korrektséggel szemben.”²⁹

Ezenfelül a teljes szólásszabadsáért száll sikkra, a következő idézetben például az Európai Unió Alapjogi Ügynöksége 2007-es költségvetési évre vonatkozó költségvetésének zárszámadásával kapcsolatban:

„A zárszámadás elfogadása ellen szavazok, mivel az Európai Unió Alapjogi Ügynöksége egy teljesen felesleges ügynökség, amelynek szellemisége mindezen felül ellentétes a szabad véleménynyilvánítással.”

Azt, hogy mit is értett pontosan Claeys ezen jog alatt, a szélsőjobboldali

Olympia Diákegylet elnökölte Diákegyleti Közösség előtt tartott, „Merre tart Európa?” című előadásában fejtette ki. A Diákegyleti Közösség egyik beszámolójában ez áll:

„A következő előadó, Philipp Claeys európai parlamenti képviselő előadásában

az egyre inkább fenyegetett szólásszabadság problémakörét elemezte. A Vlaams Belang tagjaként még fájón élt emlékezetében a Vlaams Bloks betiltása, így több példán keresztül ecsetelte, hogyan szorítja vissza és lehetetleníti el végül a politikai korrektség a szabad véleménynyilvánítást. Az ez-

zel korreláló „rasszizmusellenes törvények” oda vezetnek, hogy a nemzeti szellemiségű politikusokat nemcsak elhallgattathatják, de bírói úton is üldözhetik. A közös Európa csak a szélesebb értelemben vett szólásszabadság talaján állhat, így az ezért folytatott harc elsődleges fontosságú.”³⁰

Claeys szoros kapcsolatokat ápol más jobboldali populista és szélsőjobboldali pártokkal és szervezetekkel. Például részt vett 2012-ben a bécsi Hofburgban a Diákegyleti Bálon, ahol többek közt Marine Le Pennel és svéd szélsőjobboldaliakkal találkozott.³¹

ORSZÁGJELENTÉS: BULGÁRIA

Listás választási rendszer
4%-os küszöb

A TÁRSADALMI ÉS POLITIKAI HELYZET BULGÁRIÁBAN

Már röviddel az 1989-ben bekövetkezett rendszerváltás és az azzal együtt járó gazdasági és politikai reformok után különböző szélsőjobboldali csoportosulások és pártok alakultak meg. Ezek első sorban a muzulmán és török csoportok egyre nagyobb mértékű bulgáriai térnyerése ellen léptek fel, mint az 1990-ben alapított Jogokért és Szabadságokért Mozgalom (DPS) párt ellen, amely főként a török kisebbség jogaiért küzd.

A török kisebbségek „elbulgárosítási” politikája (a török nyelv, kultúra és nevek betiltása) az 1980-as években súlyos feszültségeket eredményezett, és hozzájárult a török földalatti mozgalmak létrejöttéhez. A nyílt romaellenesség és antiszemitizmus egyre inkább erőre kapott az 1990 utáni években.³² Az évek során egy sor szélsőjobboldali párt alakult, amelyek azonban legtöbbször nem tudtak számottevő parlamenti befolyásra szert tenni. Kivételt jelent ez alól az ultranacionalista és populistá Belső Macedón Forradalmi Szervezet (VMRO), amely regionális és országos szinten is ért el választási sikereket.³³ Utoljára 2005 és 2009 között képviseltette magát öt képviselővel a parlamentben, 2009-ben azonban nem jutott be a Nemzetgyűlésbe és az Európai Parlamentbe. Továbbra is aktív, mindazonáltal parlamenti befolyás nélküli a szélsőjobboldali Bolgár Nemzeti Radikális Párt (BNRP), amely 1991-ben az Alkotmányozó Nemzetgyűlés épülete előtt demonstrált és a török kisebbségek parlamenti képviselete elleni jelszavakat skandált. A BNRP a zsidók és a romák elleni harcra szólít fel, és szoros kapcsolatokat ápol az erőszakra kész, neonáci, szkinhedmozgalmakkal. Mindazonáltal 2005-ig a szélsőjobboldali pártok minden bejutási kísérlete a Nemzetgyűlésbe sikertelen maradt. Ennek okai egyrészt a nacionalista állásfoglalások a legmesszemenőbbekig történő integritása a nagy pártokba, másrészt a politikai nézeteknek a rendszerváltás folyamata során kialakult kétosztatúsága. Az 1990-es években politikai konfrontálódásra főként a Bolgár Szocialista Párt

(BSP; amely 1990 előtt állampártként működött Bolgár Kommunista Párt néven) és a demokratikus ellenzék által megalakított konzervatív párt, a Demokratikus Erők Szövetsége (SDS) között került sor. A gazdasági reformok, amelyek célja többek közt Bulgária európai uniós csatlakozásának lehetővé tétele volt, leginkább a külföldi befektetőknek és a nagyvárosok felső rétegeinek váltak javára. A túlnyomórészt mezőgazdasági, vidéki területekre máig nagymértékű munkanélküliség és korrupció jellemző. Az Európai Unióhoz való közeledéssel a nagyobb pártokon belül az ultranacionalista és szélsőjobboldali nézetek marginalizálódtak, annak érdekében, hogy ne veszélyeztethessék a pártok felvételét az európai pártcsoporthoz.³⁴ Jóllehet a közvélemény-kutatások szerint a lakosság nagy többsége az EU-csatlakozás mellett foglalt állást, az így keletkezett üres teret a politikai palettán végül a szélsőjobboldali pártok foglalták el.

Nem sokkal a 2005-ös országgyűlési választások előtt megalakult a szélsőjobboldali Ataka (Támadás) párt, amely rögtön a szavazatok közel kilenc százalékát söpörte be, amivel 21 képviselői helyet szerezve a 240 fős parlamentben a negyedik legnagyobb erővé vált. Röviddel a választások után a párt 1500 bolgár zsidó nevét tartalmazó listát tett közzé „A zsidók pestissel fertőzött, veszélyes faj...” címmel.³⁵ A párt alapítója és elnöke Volen Sziderov. Sziderov több, „a zsidók globális összeesküvéséről” szóló könyv szerzője, és a párt-hoz közel álló SKAT televízióban uszít

rendszeresen az Ataka című műsorban a zsidók, a romák, a törökök, a homoszexuálisok, a külföldi befektetők és a korrupt politikusok ellen. A 2006-os elnökválasztáson Sziderov az első fordulóban a szavazatok 1,5%-át szerezte meg, így bejutott a második fordulóba, ahol eredményét a szavazatok 24,1%-ára növelte. Az Ataka nemzetileg egységes Bulgáriát kíván megvalósítani, amelynek kiterjedése Macedóniától a törökországi Edirnéen és Észak-Görögország egyes részein keresztül Dél-Szerbián át egészen a teljes romániai Duna-deltáig terjed.³⁶ Ezen túlmenően az Ataka a NATO-ból való kilépést, az EU-csatlakozási szerződés újratárgyalását, valamint a kapcsolatokat megszakítását követeli a Nemzetközi Valuta-alappal és a Világbankkal. Az „Adjátok vissza Bulgáriát a bolgároknak” jelszóval az Ataka a DPS ellen uszít, és a török nyelvű tévéadások betiltását követeli. A párt olyan jelszavakat skandál, mint a „Munkatáborokba az elítélt cigányokkal!”, „Minden roma bűnöző”, „A homoszexuálisok betegek”, „A politikusok úgy rőfögnek, mint a disznók”, és az ortodox hit államvallássá emelését követeli. Az Ataka kiváló kapcsolatokat tart fenn más európai szélsőjobboldali és jobboldali populistá pártokkal. Így például 2007-ben Jean-Marie Le Pen (Front National) vendégladóként szerepelt különböző önkormányzati vá-

lasztási kampányrendezvényeken. Az Ataka a legutóbbi országgyűlési választásokon a szavazatok 9,4%-át érte el, amivel ismét 21 mandátumot szerzett. Az Ataka kezdetben feltétel nélkül támogatta a jobboldali konzervatív GERB párt kisebbségi kormányát. Miután az Ataka hívei 2011 májusában Szófiában megtámadták a híres Banja Basi mecsetet, tojással dobálták meg az imádkozó muszlimokat, és a „Törökök, kifelé” jelszót skandálták, három Ataka-képviselő kilépett a pártból a támadás elleni tiltakozásul. 2011-ben belső összetűzések miatt összesen tizenegy parlamenti képviselő lépett ki a pártból.

Az emberi jogokat monitorozó Bolgár Helsinki Bizottság a közelmúltban az etnikai és vallási kisebbségek elleni erőszak aggodalmat keltő eskalációját állapította meg Bulgáriában. A Rasszizmus és Intolerancia Elleni Európai Bizottság (EKRI) is azt állapította meg, hogy a rasszista indítékú erőszakot a rendészeti szervek gyakran csak rendbontásként vagy nem politikailag motiváltnak minősítik, és felszólította Bulgáriát az ezen visszásságok elleni fellépésre. Ezenfelül az Emberi Jogok Európai Bírósága 2007-ben elítélte Bulgáriát, mivel egy roma személy ellen elkövetett gyilkosság nyomozása elhúzódtott, és nem vették figyelembe a tettes rasszista indítékát.³⁷

SLAVI BINEV

Született 1965. december 10-én Szófiában. Diplomáját a „Vasil Levski” Nemzeti Sportakadémián, Szófiában szerezte (1990). Doktori címét a Bolgár Tudományos Akadémia Pszichológiai Intézetében szerezte (2004–2009). A bolgár taekwondo válogatott edzője (1985).

Többszörös bolgár taekwondo-bajnok. Balkáni taekwondo-bajnok (1990). Taekwondo Európa-bajnok (nyílt taekwondo-bajnokság a szlovéniai Celjében, 1992). Az R-System Holding AG fő részvényese és igazgatótanácsának elnöke (1994 óta). A Bolgár Taekwondo Szövetség elnökhelyettese (1996–2008). 2007 óta az Európai Parlament tagja. Az Euro-mediterrán Parlamenti Közgyűlés tagja. Tagja az Azerbajdzsánnal fenntartott baráti kapcsolatok, a Kínával fenntartott baráti kapcsolatok, a Szerbiával fenntartott baráti kapcsolatok és a Makaóval fenntartott baráti kapcsolatok frakciók közötti munkacsoportjainak. 2006 óta a bolgár ortodox egyház arkhónja. Független képviselő. Bizottsági tagságok: Emberi Jogi Bizottság (póttag), Gazdasági és Monetáris Bizottság (tag).

DIMITAR STOYANOV

Született 1983. május 17-én Szófiában. 2011-ben kitüntetéssel szerzett jogi diplomát a szófiai St. Kliment Ohridski Egyetemen. 2005–2011: az ATAKA párt alapítója és elnökhelyettese. 2012 óta a Nemzeti Demokrata Párt alapítója és elnöke. 2005-2007: a Bolgár Köztársaság 40. Nemzetgyűlésének tagja. 2005–2006: a 40. Nemzetgyűlés parlamenti titkára. 2005–2006: megfigyelő az Európai Parlamentben. 2011: a Bolgár Vívószövetség elnökségi tagja. Független képviselő. Bizottsági tagságok: Regionális Fejlesztési Bizottság (póttag), Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság (póttag), Jogi Bizottság (tag).

A negyedik legnagyobb bulgáriai pártként az Ataka a szavazatok 12%-át (2007: 14,2%) szerezte meg az európai parlamenti választásokon, ezzel mindkét képviselőt, Dimitar Sztocjanovot és Szlavi Binevet frakció nélküli függetlenként a Parlamentbe tudta delegálni. A két képviselő nemrég kilépett az Atakából (lásd lent). Egyelőre nem tudni, hogyan alakul a két képviselő munkája az új pártjaikban, illetve hogy csatlakoznak-e frakciókhoz. Ebben a kiadványban ezért csak az eddigi, az Ataka tagjaként kifejtett tevékenységüket tudjuk bemutatni.

A választási kampányban az Ataka bejelentette, hogy elsősorban Törökország EU-csatlakozása ellen kíván fellépni, és Bulgária érdekeit kívánja képviselni az Európai Unióban:

ATAKA **ATTACK is FOR**

- Recognition of the five – century genocide over the Bulgarian nationality and 50 milliard euro compensation from Turkey.
- The euro funds to be controlled by the Bulgarian people.
- Re opening of the blocks of NPP Kozloduj.
- EU of the equal national states.
- Christian values as a basic for the European civilization.

ATAKA **ATTACK is AGAINST**

- The acceleration of Turkey in the EU, which will be fatal for Bulgaria.
- The stopping of the EU funds for Bulgaria.
- Privileging of ethnic and homo sexual minorities instead of approving the situation of the Bulgarian pensioners.
- Homo sexual marriages, which are imposed on us.
- Poor Bulgaria to be a sponsor of the rich West, as it is now.

Dimitar Sztojanov, a pártelnök Sziderov mostohafia, az Ataka alapító tagja és elnökhelyettese volt. 2005 augusztusától 2006 márciusáig tagja volt az EU bulgáriai megfigyelőcsoportjának, és Bulgária 2007-es európai uniós csatlakozása óta a Parlament tagja. Sztojanov már megfigyelőként rasszista és szexista megnyilvánulásokkal tűnt fel. A roma származású európai parlamenti képviselőről, Járóka Líviáról, a magyarországi Fidesz képviselőjéről, aki elnyerte a „2006 legjobb parlamenti képviselője” címet, így írt egy e-mailben, amelyet az Európai Parlament összes képviselőjének és asszisztensének elküldött:

„Az országomban több tízezer olyan cigánylány található, akik szebbek, mint ez a nagyra becsült hölgy [...] Akár 12-13 éves, szerető feleséget is vehet magának az ember... A legjobbak közülük nagyon drágák – akár 5000 €-ba is kerülhetnek. Hűha!”³⁸

Nem sokkal ezután Sztojanov a The Telegraph című lapnak így nyilatkozott a szerinte munkakerülő romákról, akik eladják gyermekeiket, és bűnöző életmódot folytatnak:

„Hogyan várhatja el tőlem, hogy normálisan bánjak olyan valakivel, aki eladta a lányát, mint egy állat? Itt 12 vagy 13 éves lányokról beszélünk. Senki más nem tesz ilyet, csak a romák [...] Sok más bűncselekményt is elkövetnek, gyilkosságot, nemi erőszakot, rablást... Amikor a rendőrség elkezd ki vizsgálni ezeket

a bűncselekményeket, és kiderül, hogy a gyanúsított roma, akkor ejtik a nyomozást, mivel félnék az etnikai letartóztatástól. Ez nincs rendjén [...] A rasszizmus az, amikor bolgár állampolgárokat meggyilkolnak vagy megerőszakolnak, és senki nem tesz semmit a bűnös elfogásáért [...] Ez a bolgárokkal szembeni rasszizmus a saját hazájukban.”³⁹

Sztojanov antiszemita nézeteit sem kargatja:

„Mi általában nem a zsidókról beszélünk, hanem a közel-keleti problémákról. Megvédjük a palesztinokat [...] Sok nagy hatalmú zsidó van, rengeteg pénzzel, akik lefizetik a médiát, hogy alakítsák az emberek szociális érzékenységét [...] Játszanak a gazdasági válságokkal is, olyan országokban például, mint Bulgária, és ezen meggazdagodnak. Ezek a konkrét realitások.”⁴⁰

Sztojanov saját magára az európai elit összeesküvésének áldozataként tekint, amelyek szerinte médiakampány indítottak az Ataka ellen:

„Felborítottuk a hatalom elosztására vonatkozó terveiket, így nagyon gyűlölnék bennünket, és bármit megpróbálnak az elpusztításunk érdekében.”⁴¹

Miután Sztojanov az Ataka pártelnökét, Sziderovot lemondásra szólította fel a 2011-es elnökválasztásokon elért gyenge, 3,7%-os eredményéért, Sztojanovot

2011 novemberében kizárták a pártból. Nem sokkal ezután Sztojanov új párt alapítását jelentette be Nemzeti Demokrata Párt néven. Olyan pártot tervez, amely az Igaz Finnekhez és a Szlovén Nemzeti Párthoz (SNS) hasonló ideológiai értékeket képvisel.

Szlavi Binev Bulgária EU-csatlakozása óta az Európai Parlament tagja. A taekwondóban egykor Balkán- és Európa-bajnok befolyásos vállalkozó a szórakoztató-, az építő- és az őrző-védőiparban. Binev szívesen mutatkozik a nyilvánosság előtt mint a Parlament párthatárokon keresztül tisztelt és elkötelezett tagja. Például a máltai szociáldemokrata John Attard-Montaltoval, az angol konzervatív Nirj Devalal, az olasz konzervatív Mario Mauróval és a finn liberális Hannu Takkulával közösen írásbeli nyilatkozatot tett közzé a „Sakk az iskolában” programnak az EU oktatási rendszereiben történő bevezetéséről. A program védnökségét Jerzy Buzek – 2012. januárig az Európai Parlament elnöke – vállalta. A nyilatkozat Parlament általi elfogadását Binev a következő-

képpen kommentálta honlapján:

„A szöveget az Unió valamennyi tagállamának képviselői és a Parlament összes politikai csoportja támogatta, ami jól mutatja a parlamenti képviselőink irányába tanúsított hozzáállásukat.”⁴²

Binev az ilyen kezdeményezésekkel szalonképessé kívánja tenni magát, és a jövőre vonatkozóan is partnereként kínálkozik fel. A Gazdasági és Monetáris Bizottság tagjaként, valamint az Európai Újjáépítési és Fejlesztési Bank mandátumának kiterjesztésével kapcsolatos előadóként már most befolyással van a Parlament politikájára. Honlapján Binev a tőzsdék és multinacionális pénzügyi vállalatok képviselőivel folytatott találkozókról⁴³, valamint a Crans Montana Fórumon 2012 márciusában tartott beszédéről számol be.⁴⁴ Binev 2012 áprilisának végén mutatta be a Civil union for real democracy (GORD) pártot, miután már korábban bejelentette kilépését az Atakából.

ORSZÁGJELENTÉS: DÁNIA

Listás választási rendszer, közvetlen mandátum elnyerését lehetővé tevő első szavazattal, többszörösen tagolt régiókkal és többszemélyes választóközetekkel. 2%-os küszöb vagy közvetlen mandátum.

A TÁRSADALMI ÉS POLITIKAI HELYZET DÁNIABAN

Dániában viszonylag későn alakultak szélsőjobboldali pártok a második világháború után. Tágabb szélsőjobboldali kontextusban az 1972-ben Mogens Glistrup által alapított Fremskridtspartiet (Frp, a Haladás Pártja) tekinthető az első, választásokon sikeres pártnak.⁴⁵ Az Frp eleinte populista-neoliberális

protestpárt volt, amely a kezdetekben elsősorban a személyi jövedelemadó ellen lépett fel, és az országgyűlési választásokon az 1970-es években 11-16%-os eredményt ért el. Mindazonáltal az Frp nem volt érdekelt a hagyományos pártokkal való komoly együttműködésben. Míg a következő választások eredményei ismét nagymértékben romlottak (1981: 8,9%; 1984: 3,6%), az Frp egyre inkább a bevándorlás ellen lépett fel. Glistrubnak 1983 és 1985 között börtönbe kellett vonulnia adócsalás miatt. Ebben az időszakban Pia Kjaersgaard, a Dansk Folkeparti (DF, Dán Néppárt) későbbi alapító tagja és elnöke vette át mandátumát az országgyűlésben. Kjaersgaardnak meghatározó szerepe volt a tematikai átrendeződésben, és érdekelt volt a hagyományos pártokkal való komoly együttműködésben a parlamenten belül. Végül az 1987-es választási kampányban Kjaersgaard az Frp listavezetője lett, ami a pártnak 1987-ben a szavazatok számának kisebb mértékű emelkedését jelentette (4,8%), azonban az 1988-as előrehozott választásokon már jelentős növekedést (9,0%) eredményezett. Miután Kjaersgaardot a párton belüli frakcióharcok miatt 1995-ben nem választották meg pártelnöknek, néhány további taggal együtt kilépett az Frp-ből, és ugyanabban az évben megalapította a DF-et. Az Frp sorozatosan szavazatokat veszített a választásokon, és 2001 óta már nem rendelkezik képvisellel az országgyűlésben. További szélsőjobboldali radikalizálódása ellenére a párt azóta politikailag és országgyűlési szempontból jelentéktelenné vált.⁴⁶

1995-ös alapítása óta a DF folyamatosan egyre több szavazatot szerzett. 1998-ban a szavazatok 7,4%-át érte el, 2001-ben pedig már 12%-át. 2001-től a DF még az Anders Fogh Rasmussen miniszterelnök vezette liberális Venstre (V) párt és a konzervatív Det Konservative Folkeparti (K) kisebbségi kormányát is támogatta. Ez a konstelláció két választást is túlélt, amíg végül 2011-ben a Socialdemokraterne (S) a DF részvétele nélküli kormányt alakított. Azonban a DF több mint egy évtizedig tartó erős politikai helyzete jelentős mértékben rányomta a bélyegét Dánia politikájára. Mindenekelőtt a bevándorlási politika szigorodott, amelyet 2004-ben még az Európa Tanács emberi jogi biztosa is kifogásolt. A külföldiekkel kapcsolatos jogszabályokat 2001 és 2011 között összesen 76 alkalommal módosították/szigorították.⁴⁷ 2011-ben Dánia az európai intézmények kritikáját váltotta ki, mivel a DF nyomására újra bevezették a határellenőrzést a határon átnyúló bűnözés visszaszorítása érdekében.

A fentiekből is látható, hogy a bevándorlás a párt központi témáinak egyike. A párt a nemzeti identitást hangsúlyozza, és önmagát a nemzeti dán kultúra és identitás védelmezőjeként állítja be. Véleményük szerint a keresztény eredetű értékek összeegyeztethetetlenek a nem nyugati országok kultúrájával. A DF elsősorban az iszlámot tekinti fenyegetésnek. A párt munkaprogramjában ez áll:

„A muzulmán háttérű menekültek

és bevándorlók integrálása különösen nehéznek bizonyult. [...] Nem létezik olyan társadalom a világon, ahol a muzulmánok békés integrációja egy másik kultúrába lehetséges lett volna. Felelőtlenség Dániát a kultúrák olyan összeütközésének kitenni, amely azzal fenyeget, hogy rendkívül komoly következményekkel és hatásokkal járhat. [...] Fel kell ismernünk annak a szükségszerűségét, hogy társadalmunknak védekeznie kell az ellen, hogy előzőnljék.”⁴⁸ [Kihagyások az eredetiben]

Ezzel a párt rátapintott a társadalom gyenge pontjára: 2001-ben a lakosság 40%-a azt vallotta, hogy a bevándorlás a társadalom egyik legfontosabb témája.⁴⁹ A DF hangsúlyt fektet arra, hogy ne azonosítsák a szélsőjobbokkal. Így például az országgyűlési jelölteket a párt elnökségének kell jóváhagynia. Ezzel a felülről, elsősorban maga Kjærsgaard által irányított pártvezetéssel kívánják megakadályozni, hogy az egyes személyek a választási sikert szélsőjobbokkal kijelentésekkel veszélyeztethessék. Ennek ellenére léteznek kapcsolatok a szélsőjobboldal világgal. Legutóbb egy antifasiszta csoport széles körű kutatásainak eredményei váltottak ki figyelmet 2011 augusztusában, amelyek egy ORG nevezetű, jobboldali terroristahálózatról számoltak be. Ez a körülbelül 100 tagból álló csoport hálózatot épített ki a politikai életben, a rendőrségnél, a gazdasági életben és a médiumoknál, továbbá kapcsolatokkal rendelkezik Dánián kívüli szélsőjobb-oldali csoportokkal is. Az ORG aktá-

kat készített a politikai ellenfelekről, és ezeket az információkat tovább is adta más, erőszakra hajlamos csoportoknak.⁵⁰ Ezenfelül a hálózat egyik vezető tagja a dániai rendőrségbe is be tudott épülni annak érdekében, hogy a rendőrség bűnügyi és állampolgári nyilvántartásából további információkat szerezzene. Az ORG vezetője, Jesper Nielsen a DF tagja, sőt a pártelnökség tagja volt Dánia második legnagyobb városában, Aarhusban. A szélsőjobboldali hálózatban a DF-nek legalább még egy tagja részt vett. Emellett további kapcsolatok is fennállnak szélsőjobboldali csoportok és a DF között. Szoros kapcsolatokat ápol például a befolyásos parlamenti képviselő, Søren Krarup a szélsőjobboldali Den Danske Foreninggel (Dán Szövetség)⁵¹ – 2007-ben ő tartotta a Dán Szövetség 20 éves évfordulójának ünnepi beszédét.⁵² Krarup a bevándorlás elszánt ellenzője, és elsősorban az iszlámot találja veszélyesnek:

„Az összes nyugati országba beszivárogtak a muzulmánok – néhányan kedvesen beszélnek velünk, miközben arra várnak, hogy elegendyen legyenek ahhoz, hogy agyoncsaphassanak bennünket.”⁵³

A DF ellenzi a további európai integrációt, és a dánok jólétét kívánja növelni. Ezeket a témákat a párt azonban gyakran összekapcsolja bevándorlási kérdésekkel. Például Kjærsgaard így fogalmazott:

„A szociális biztonságról szóló törvény idejétmúlt, mivel a dán családi

hagyományokra és munkamorálra volt szabva, nem pedig muzulmánokra, akik helyesnek tartják, hogy mások gondoskodjanak róluk, miközben a feleségük sok gyereket szül. Kihhasználják a családi pótlékot, aminek következtében a bevándorlók csak a gyerekek számának köszönhetően csúcsjövödelmekre tehetnek szert. Növelni kell a csoportos nemi erőszak büntetési tételét, mivel ez a probléma először a második generáció sok aszociális bevándorlójának vandalizmusával állt elő.”⁵⁴

Dánia fontos szerepet tölt be az európai szélsőjobboldali szcénában. Ellentétben a legtöbb nyugat-európai állammal, Dániában a nemzetiszocialista szimbólumok nincsenek betiltva, és széles körű szólásszabadság érvényesül. Szoros, egész Európára kiterjedő kapcsolatokat tartanak fent szélsőjobboldali csoportokkal, és sok szélsőjobboldali németek is – kihhasználják a viszonylag

enyhe dán törvényeket zenei és egyéb termékek gyártására és forgalmazására. Ebben a viszonylag nyitott légkörben a Danmarks Nationalsocialistiske Bevægelse párt (Dán Nemzetiszocialista Mozgalom) sem rejtje véka alá céljait. Honlapjukon a következők olvashatók:

„A Dán Nemzetiszocialista Mozgalom (DNSB) olyan dán férfiak és asszonyok szervezete, akik a nemzetiszocialista ideológiát támogatják, mivel létüket fenyegetve érzik. [...] Úgy hisszük, hogy a nemzetiszocialista forradalom egy kis észak-európai országban nem következhet be a fehér emberiség globális nemzeti újjászületésétől függetlenül. Ezért a DNSB együttműködik más országok hasonló szellemiségű szervezeteivel és magánszemélyeivel. [...] A DNSB felvállalja történelmi identitását, és küldetésének tekinti, hogy folytassa és továbbfejlessze Adolf Hitler nemzetiszocialista mozgalmanak ideáit.”⁵⁵

AZ EURÓPAI PARLAMENT...

Dánia

MORTEN MESSERSCHMIDT

Született 1980. november 13-án Frederikssundban. Jogi tanulmányok a Koppenhágai Egyetemen. 2005-től 2009-ig a dán parlament tagja. 2009 óta az Európai Parlament tagja. A Szabadság és a Demokrácia Európája frakció tagja. Bizottsági tagságok: Jogi Bizottság (póttag), Alkotmányügyi Bizottság (elnökhelyettes).

A DF az európai parlamenti választásokon a szavazatok 15,3%-át érte el, így jelentősen növelte 2004-es eredményét (6,8%). Morten Messerschmidt és Anna Rosbach 2009-ben váltak EP-képviselővé a DF színeiben. Rosbach 2011 márciusában kilépett a DF-ből, és független képviselőként az Európai Konzervatívok és Reformisták (ECR) képviselőcsoportjához csatlakozott. Ennek okaként a következőket nevezte meg:

„A pártom politikájával és retorikájával való alapos szembenézés alapján világossá vált számomra, hogy személy szerint nem képviselem már ezeket a nézeteket. [...] Egy ideje már aggódom a párt irányultságával kapcsolatban.”⁵⁶

Messerschmidt, aki korábban 2005-től a dán parlament képviselője volt, A Szabadság és a Demokrácia Európája (EFD) frakció tagja és elnökhelyettese. Messerschmidt a további európai integráció kérdéseivel foglalkozik az euró válságának idején, és a közös pénzt zátonyra futott ügynek tartja. Elnöke a parlamenten belül működő Turkey Assessment Group csoportosulásnak, amely egy rendszeresen megbeszéléseket tartó, nyílt vitafórum a török EU-csatlakozás problémáival kapcsolatban. Jóllehet az ülésekre többször meghívják Törökország EU-csatlakozását támogató és mellette érvelő személyeket is, a csoport esetében Törökországgal szemben kritikus vitafórumról van szó. A Hurriyet nevű lap számára írt cikkében 2011-ben Messerschmidt így fogal-

mazta meg elképzeléseit Törökország szerepéről Európában:

„[...] [N]em célom Törökország kiűzése az európai közösségből. Ellenkezőleg, szilárd meggyőződésem, hogy Európának és Törökországnak „unokatestvérekként” van szüksége egymásra. Európa és Törökország szomszédok, és a jószomszédi viszonyoknak kölcsönös bizalomra és megértésre kell épülnie, ezzel elősegítve a Törökország és Európa között meglévő kulturális és politikai különbségek megszüntetését és közelítését.”⁵⁷

Messerschmidt kritikája nagymértékben az Erdoğan vezette török kormányt célozza, amelynek szemére veti a törökországi sajtó- és szólásszabadság korlátozását. Mi rejlik azonban a fenti, látszólag mérsékelt vélemény mögött?

Az önmagát realista és pragmatikus politikusként jellemző Messerschmidt kész kompromisszumokat kötni annak érdekében, hogy növelhesse befolyását.⁵⁸ Pontosan ennek a stratégiának a jegyében próbálja meg a törökországi politikát illető (részben teljesen jogos) kritikája leple alatt Törökország EU-csatlakozását a reálpolitikában megakadályozni; értsd: mások politikai meggyőzésével és kompromisszumos javaslatokkal. Azt, hogy mi rejlik valójában a török EU-csatlakozás elutasítása mögött, Messerschmidt már 2006-ban felvázolta a Frontpage magazinnak adott interjújában:

„Európának – lehet, hogy nem 20, hanem csak 30-40 év múlva – muzulmán többségű népessége lesz, ha nem teszünk semmit. Ez a kultúránk és az európai civilizáció végét fogja jelenteni.”⁵⁹

A Turkey Assessment Group vitafórumain zajló, látszólag tárgyyszerű viták függyöne mögött erős muzulmánellenes rasszizmus rejlik. A már idézett interjúban Messerschmidt nem takargatta világnézetét:

„Köztudott, hogy a muzulmán bevándorlók aránytalanul felülreprezentáltak a bűnügyi statisztikákban, valamint hogy a zsidókkal szembeni

gyűlölet növekszik Európában ezen csoportok miatt. [...] Sok európai országban beszélünk a jóléti kiadások megváltoztatásának szükségességéről, de az igazság az, hogy ha nem lenne rajtunk a muzulmán teher, akkor a változások nagy részére nem lenne szükség.”⁶⁰ [hiba az eredetiben]

Messerschmidt szerint az európai bevándorlási politikát újra fel kellene osztani: először is európai szabályozásokat kell alkotni az európaiak számára, majd szabályokat kell hozni a többi nyugati állam számára. A többi országra vonatkozóan a következőket tervezi:

„Ezek után meg kell alkotni a szabályok harmadik csoportját a harmadik világ számára, amely általánosságban semmit olyat nem tud igazán felajánlani számunkra, amiből előnyünk származhatna, érte ez alatt az oktatást, a munkaerőt és a tudást.”⁶¹

Véleménye szerint országa abban az állandó veszélyben él, hogy a „külföldiek” károsíthatják. A dán határokon újra bevezetett ellenőrzésekkel kapcsolatban így vélekedik:

„Elegünk van abból, hogy reggel lengyel, litván és romániai teherautók üresen hajtanak át a határon, majd este a dán nyaralókból lopott tévékkel és hifi-berendezésekkel megrakva térnek vissza”.⁶²

Azonban nézetei szerint végeredményben mindenekelőtt a muszlim bevándorlás okozza a legtöbb kárt Európának és Dániának, amit meg kell állítani. Ez a célkitűzés bizvást megállapítható Messerschmidtnek a Turkey Assessment Groupban végzett munkájáról is.

Messerschmidt az Európai Parlament alkotmányügyi bizottságának elnökhelyetteseként a Törökország esetleges EU-csatlakozása elleni európai polgári kezdeményezést is fel fogja karolni.⁶³

ORSZÁGJELENTÉS: NAGY-BRITANNIA

Relatív többségi választási rendszer 650 egymandátumos egyéni választókerületben. Aránytalan választási rendszer: az a képviselő jut a parlamentbe, aki a legtöbb szavazatot szerzi.

A TÁRSADALMI ÉS POLITIKAI HELYZET NAGY-BRITANNIÁBAN

A második világháború után egészen az 1990-es évekig a szélsőjobboldali pártok jelentősebb választási sikerei abszolút kivételnek számítottak Nagy-Britanniában. Részleges sikereket könyvelhetett el a regionális választásokon egyebek között mindenekelőtt az 1960-ban alapított, hét évvel később felbomlott British National Party⁶⁴, vala-

mint az 1967-ben alapított, azonban teljesen marginalizálódott National Front (NF). Például a British National Party Nyugat-London Southall választóközvetében 1964-ben a szavazatok 9,1%-át szerezte meg. Az NF elsősorban az 1970-es években volt sikeres a bevándorlással kapcsolatos témákban, és regionális választásokon egyes választóközvetekben akár a szavazatok 16%-át is megszerezte. Az NF a mai napig a bevándorlók Nagy-Britanniából történő – szükség esetén akár erőszakos – kitoloncolását követeli. Az 1979-es alsóházi választások után az elmaradó választási sikerek miatt a belső ellentétek a felszínre törtek, és végül az 1976 óta (korábban 1972 és 1974 között) hivatalban lévő pártelnök, John Tyndall kilépéséhez vezettek 1980 januárjában. Tyndall már ebben időben többszörösen büntetett előéletű volt, többek közt egy paramilitáris csoport 1962-es megalakításáért. Az 1990-es évek óta az NF kis létszámú, előregedett tagsággal és elmaradó választási sikerekkel küzd.⁶⁵ 1982-ben megalakult az NF-tagok egy részéből álló British National Party (BNP), ismét csak John Tyndall vezetésével. Először a Margaret Thatcher vezette konzervatív kormány látta szükségesnek a szélsőjobbaldaliak által preferált témák ellen való fellépést az 1980-as években. Ezenfelül belső ellentétek is akadályozták nagyobb sikerek elérését a politikai szintéren.

1990 októberében az Európai Parlament Commission on Racism and Xenophobia bizottsága (ma „EUMC”) a következőket állapította meg a BNP-

ről: „nyíltan náci párt ... amelynek vezetőségében súlyos bűncselekmények miatt elítélt személyek találhatók”. Az 1990-es évek végéig az elnökhelyettesi pozíciót betöltő Richard Edmonds a következőket válaszolta arra a kérdésre, hogy a BNP rasszista párt-e: „Igen, száz százalékig rasszisták vagyunk.”⁶⁶ Nick Griffin (1989-ig az NF, 1995 óta a BNP tagja) vette át a BNP pártelnöki címét Tyndalltól 1999-ben. Tyndall az 1990-es években egyre többet kritizálták amiatt, hogy nem volt képes a kisebb választási sikereket tovább növelni. Griffin pártelnökké választása után megpróbálta látványosan megváltoztatni a párt arculatát, és elszakítani a pártot a náci párt és a nyilvános felvonulások során tanúsított agresszív fellépés bélyegétől.⁶⁷ Abban bízott, hogy ezzel a választók szélesebb körét tudja megszólítani, még akkor is, ha személye továbbra is szorosan összekapcsolódott a szélsőjobbaldali spektrummal. A BNP elsősorban a nem fehér bevándorlókat teszi felelőssé a munkahelyek alacsony számáért és az általános szociális problémákért. Amikor 2001. május 26-án Oldhamben Greater Manchester területén az etnikai feszültségek erőszakos zavargásokba torkollottak fehér és ázsiai fiatalok között, akkor a BNP elsősorban a „muzulmán bandák” ellen uszított. Nem sokkal később a BNP az alsóházi választásokon addigi legjobb eredményét érte el 3,9%-kal. Oldhamben Griffin a szavazatok 16,4%-át szerezte meg. Burnleyben, ahol szintén erőszakos összetűzésekre került sor, a BNP a szavazatok 11,3%-át tudhatta magáénak. A Griffin alatt bekö-

vetkezett arculatváltás ellenére a BNP továbbra is egyértelműen a fasiszta hagyományokhoz tartozónak minősíthető. Egy 2010 elején meghozott bírósági ítéletig a párt tagjai csak fehérek lehettek.

A BNP a legutóbbi, 2010. október 6-i brit alsóházi választásokon 563 743 szavazattal összesen 1,9%-ot ért el. Ezzel a párt nem tudta elérni magasra kitűzött célját, a két mandátum megszerzését. Mindamelllett választási eredményét a 2005-öshöz képest (192 746 szavazat, 0,7%) majdnem megháromszorozta. Bár a párt nem tudott mandátumot szerezni az alsóházban, azonban az elmúlt évek trendjét továbbra is ki tudta aknázni: míg 1992-ben csak körülbelül 7600 szavazatot ért el, 2001-ben már több mint 47 000-et. Ezt a növekedést mindenekelőtt a nagyobb, 65,1%-os (2005: 61,3%) választási részvétel tudta kiegyensúlyozni a demokratikus pártok javára. A legjobb eredményeket a BNP a pártelnök, Nick Griffin választókerületében, Barkingban (Greater London) érte el a szavazatok 14,8%-ával. A BNP

főként helyi és regionális választások alkalmával ér el választási sikereket, és megkísérli az embereket hosszabb távon megnyerni világnézetének. „Bár a BNP által megszerzett mandátumok száma abszolút értéként nem kimagasló, mégis jelzi, hogy a párt helyi támogatottsággal rendelkezik bizonyos területeken.”⁶⁸ Megjegyzendő, hogy a BNP a választásokat tekintve az eddigi legsikeresebb szélsőjobbaldali párt Angliában. Mindazonáltal az Angliában alkalmazott egyéni választókerületi rendszer marginalizálja a kisebb pártokat. Listás választási rendszer esetén a legutóbbi választásokon a BNP több alsóházi mandátumot is szerezhetett volna.

A BNP és az NF mellett Nagy-Britanniában jelenleg az England First Party, a Britain First Party, a New Nationalist Party, a Freedom Party és a British People's Party aktív, azonban ezek a pártok a politikai szintéren marginalizálódtak, és nem rendelkeznek érdemi választási eredményekkel.

NICK GRIFFIN

Született 1959. március 1-jén Barnetben. Jogi MA (cum laude) diplomát szerzett a Cambridge-i Egyetemen. 1995 óta a British National Party (BNP) pártszóvivője. 1999 óta a BNP pártelnöke. 2009 óta az Európai Parlament tagja. Független képviselő. Bizottsági tagságok: Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság (póttag), Környezetvédelmi, Egészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság (tag).

ANDREW BRONS

Született 1947. július 16-án Londonban. Politikatudományi diplomát szerzett a York Egyetemen. Főiskolai tanár a Horrogate College-ban. 2009 óta az Európai Parlament tagja. Független képviselő. Bizottsági tagságok: Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság (póttag), Alkotmányügyi Bizottság (tag).

A BNP-nek a legutóbbi EP-választáson rögtön két mandátummal (6,5%) sikerült bejutnia az Európai Parlamentbe. Azóta Nick Griffin és Andrew Henry William Brons független képviselőként képviselik a BNP-t a Parlamentben. A képviselők elsősorban a bevándorlással kapcsolatos témákban és erős EU-ellenes attitűddel nyilvánultak meg. A BNP a választási kampány során dísznőnek öltöztetve küldte munkatársait a kampányszínpadokra, ahol pénzhalmokban túrtak, majd rikító színű mellényekbe öltözött emberek „Punish the Pigs” (Büntessétek meg a disznókat) felkiáltással – egyben a párt választási jelszavával – látták el a bajukat.⁶⁹ Szlogenjük, a „British Jobs for British Workers” (Angol munkahelyeket az angol dolgozók számára) a nehéz gazdasági helyzetben sok választónál tetszést aratott. A BNP elsősorban az angol parlament költség-térítési botránya által megtépzott tekintélyű Munkáspárt (Labour Party) fellegváraiban tudott megerősödni. A BNP elutasítja az európai közös valutát, az eurót, és Nagy-Britannia Európai Unióból való kilépése mellett száll síkra. A „nemzetek Európája” felfogás értelmében az államok egymás mellett élését tűzi zászlajára, szabad piaccal, gazdasági integráció nélkül.⁷⁰

Nick Griffin, a BNP elnöke (tagság 1995 óta), 1995 és 1997 között a „The Rune” és a „Spearhead” című pártlapok kiadója volt. Az általa írt cikkekben a kezdetektől nem rejtette véka alá világnézetét:

„A tömeges idegen bevándorlás és az öngyilkosan alacsony születési

rata azt jelenti, hogy a Fehér Faj a gyors és visszafordíthatatlan hanyatlás szakadéknak szélén táncol. Ha nem lépünk visszafelé most azonnal, akkor először politikai, majd fizikai megsemmisítésünkkel kell szembesülnünk. Súlyos választás. ÖSSZEFOGÁS VAGY HALÁL!”⁷¹

1998-ban a The Rune-ban megjelent egyik írása alapján faji gyűlöletkeltés miatt bíróság elé került. A vádakkal kapcsolatban Griffin így nyilatkozott:

„Tökéletesen tisztában vagyok azal, hogy az ortodox vélemény szerint hatmillió zsidót gázosítottak el, égettek el krematóriumokban, és készítettek lámpaernyőt belőlük. Ortodox véleménynek minősült valaha az is, hogy a Föld lapos... Arra a következtetésre jutottam, hogy a „megsemmisítésről” szóló mese a szövetségesek háborús propagandájának, szélsőségesen jövedelmező hazugságoknak és későbbi bosszorkányhíztériának a keveréke.”⁷²

Griffint két év próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre és 2300 font pénzbírságra ítélték.

Nem sokkal európai parlamenti képviselővé történt megválasztása után Griffin olyan kijelentésekkel tűnt fel, mint hogy elretentésül Észak-Afrikából Európába tartó, menekültekkel teli csónakokat kellene elsüllyeszteni. Ennek alapját azon aggodalma képezi, hogy Európát elárasztja a „harmadik világ”. A

BBC újságíróinak érdeklődésére Griffin azt fejtegette, hogy a menekülteknek mentőcsónakokat lehetne ledobni, hogy ne fulladjanak meg, és visszaúszhassanak Líbiába.

A Parlament azon döntését, hogy a gondolatszabadságért járó (az EU emberi jogi díjaként is ismert) Szaharov-díjat az arab tavasz aktivistáinak ítéli oda, Griffin így kommentálta Twitteren: „A Szaharov-díjat idén az „Arab Tavasz” kapja. Rossz vicc, hogy neokon családja tárja fel az ajtót az iszlám szélsőségek előtt.”⁷³

Andrew Henry William Brons politikai karrierjét 1964-ben kezdte a National Socialist Movement (NSM), az 1962-ben az ismert szélsőjobboldali személyiségek, Colin Jordan és John Tyndall által alapított szervezet tagjaként. Brons sem titkolta sokáig antiszemita világnézetét. Françoise Diornak, Jordan feleségének írt levelében már 1965-ben így fogalmazott:

„Megemlített azonban olyan tevékenységeket is, mint a zsinagógák elleni bombatámadások. Ezen témát illetően kettős álláspontot foglalok el, mivel – bár érzelem jó szándékát – úgy érzem, hogy nyilvános arculatunk jelentős károkat szenvedhet az ilyen tevékenységek hatására. Mindazonáltal nyitott vagyok álláspontom módosítására ezen a téren.”⁷⁴

Brons nem sokkal később a British National Party, majd végül a National Front

tagja lett, amelynek elnökévé választották 1979-ben. 1983-ban a belső szabályozással foglalkozó osztály elnökeként tette közzé a National Front választási programját, amelyben az egész világra kiterjedő apartheidrendszert követelt. A programban továbbá ez szerepelt:

„A National Front elutasítja a fajok egyenlőségének egész koncepcióját. Hitünk szerint az emberek között immanens faji különbségek léteznek. Az emberi fajok mélyesen egyenlőtlenek jellegüket, potenciáljukat és képességeiket tekintve [...] Hiszünk abban, hogy az apartheid-rendszer fokozatos lebontása az elmúlt 17 évben nem előremutató volt ... Az apartheid alternatívája, a fajok egyenlősége a Fehér ember kiirtását vetíti előre.”⁷⁵

Korábbi életútjával és mindenekelőtt a zsinagógák elleni támadások elképzelésével szembesítve így válaszolt 2009-ben: „Az emberek buta dolgokat csinálnak, amikor 17 évesek.”

A Jerzy Buzek EP-elnöknek 2011 szeptemberében írt levelében azonban világosan megmutatkozik, hogy Brons 60 éves kora fölött sem határolódik el a múltban képviselt rasszista, antiszemita és xenofób nézeteitől. A többi párt néhány képviselője a 2011. júliusi, oslói szélsőjobboldali támadásokra emlékezve a plenáris ülésen világosan rámutatott, hogy a tettes, Anders Behring Breivik szélsőjobboldali beállítottsága alapvető motivációja volt gyűlöletcselekményeinek. Brons véleménye ezzel

kapcsolatban a következő volt:

„Martin Schulz, Guy Verhofstadt, Daniel Cohn-Bendit és Diana Dodds úgy beszéltek, mintha Breivik valódi bűne rasszista, xenofób volna, vagy a „szélsőjobboldalhoz” tartozása, nem pedig hetvenhat fiatal megdöbbenő meggyilkolása lett volna [...] [Breivik] nem nacionalista volt, és a bevándorlással való szembe fordulása úgy tűnik, kizárólag a muzulmán bevándorlás ellenzésére szorítkozott. Breivik cionista [...]”⁷⁶

Ennek alapján Brons a kifejezetten rasszista és xenofób nézeteit „normálisnak” kívánja feltüntetni, egyúttal megvonja Breiviktől az „igazi” nacionalista címét. Brons felfogásában Breivik csak a muszlim bevándorlással szemben

cselekedett, és a támadásokat cionista motiváció alapján tervezte meg. Ezzel Brons egyfelől a rasszista és xenofób nézetek delegitimálását kívánja gyengíteni, egyidejűleg elhatárolni magát Breiviktől, sőt az elkövetőt implicit módon minden igaz nacionalista tulajdonképpen ellenségeként megbélyegezni. Hiszen beállítása szerint Breivik végül is a valóságban cionista. Brons és a BNP-t a plenáris ülésen zajló emlékeztetőn elhangzottak miatt panaszában az FPÖ, a francia FN és a Nagy-Románia Párt támogatta. A BNP tagjai más alkalmak során is szívesen találkoznak más jobboldali populistákkal és szélsőjobboldaliakkal, például a BNP képviselői is részt vettek a tokiói Jaszukuni-szentélyhez szervezett utazáson (lásd a francia országjelentést).

ORSZÁGJELENTÉS: FRANCIAORSZÁG

Abszolút többségen alapuló egyéni választókerületi rendszer kétfordulós szavazással. Ha valamelyik jelölt az első fordulón a leadott szavazatok több mint felét eléri, akkor elnyeri az adott mandátumot. A többi választókerületben második fordulót rendeznek azon jelöltek részvételével, akik az első fordulóban megszerezték a szavazatok legalább 12,5 százalékát. A győzelemhez a második fordulón elegendő a relatív többség elérése. A pártok megállapodhatnak abban, ki lép vissza a második fordulón.

A TÁRSADALMI ÉS POLITIKAI HELYZET FRANCIAORSZÁGBAN

A francia politikában a szélsőjobboldali szereplők 1945 után messzemenően marginalizálódtak. Ennek oka a második világháború traumája, a kollabo-

rás Vichy-kormánnyal kapcsolatos tapasztalatok, és nem utolsósorban az volt, hogy a gaulle-izmus nagymértékben integrálta a nacionalista és patrióta áramlatokat. Ennek ellenére a második világháború után Franciaországban is léteztek erőszakra hajló szélsőjobboldali csoportosulások, illetve értek el szélsőjobboldali pártok is választási sikereket. 1956-ban az Union de défense des commerçants et artisans (UDCA) első ízben szerepelt sikeresen a választásokon, és 52 képviselőt küldött – köztük Jean-Marie Le Pen – a Nemzetgyűlésbe. A párt azonban nem sokkal később ismét jelentéktelenségbe süllyedt. 1969-ben alakult meg az Ordre Nouveau nacionalista mozgalom, amelynek vezetői 1972-ben megalapították a Front National (FN) pártot, annak érdekében, hogy úrrá legyenek a szélsőjobboldali tábor töredezettségén. A párt célja az volt – nagymértékben Jean-Marie Le Pen vezetése alatt –, hogy magához vonzza az antirepublikánusokat, a konzervatív katolikusokat és a rasszistákat.⁷⁸ Azonban nem sokkal később, 1974-ben a pártvezetéssel és Le Pen elnökkel fennálló nézeteltérések miatt kivált a pártból a Parti des forces nouvelles (PFN). Az FN a választási eredmények terén is gyengén szerepelt: 1973-ban a párt az országgyűlési választásokon a szavazatok 0,5%-át érte el, 1981-ig pedig az arány mindössze 0,2%-ra süllyedt. Ebben az időben az FN által napirenden tartott témák a közrend, az erkölcsi értékek és a katolicizmus volt. Ekkor a bevándorlókkal szembeni verbális támadások inkább kivételnek minősültek. Bár az FN témái lényegében ugyan-

azok maradtak, a pártnak 1983-ban önkormányzati, majd 1984-ben európai szinten – a szavazatok közel 11%-ával – sikerült az áttörés. Ennek okaiként a hagyományos pártokkal szembeni, egyre növekvő elégedetlenséget, a francia lakosság eluralkodó félelmét egy közeli válságtól, valamint az FN rugalmas stratégiáját az ezekre való reagálás terén említhetjük meg. Ezt követően a párt a belbiztonság és a bevándorlás témáival kombinált piacpárti elképzelésekkel állt elő. Európát illetően a párt Európa-párti álláspontot foglalt el.⁷⁹ Az FN már 1986-ban Franciaország mind a 22 régiójában saját jelölteket állított, és a szavazatok közel 10%-át szerezte meg (137 képviselő az összesen 1682-ből). Ennek következményeként az FN tizenkét régióban tudta befolyásolni a helyi koalíciókötéseket. A kezdődő felemelkedést a hagyományos pártokkal folytatott stratégiai megbeszélések, sőt öt esetben az FN által elfoglalt saját pozíciók fémjelezték. 1986-ban az FN – választójogi változások miatt is – 35 képviselőt küldhetett a Nemzetgyűlésbe. Azonban a többi párt megtagadta az együttműködést az FN-nel: az FN 9152 jogszabály-módosítási javaslatából két év alatt mindössze egyet tárgyaltak meg és fogadtak el végül.⁸⁰ Az 1990-es évek végéig az FN egészen 15%-ig tudta növelni választási eredményeit a nemzetgyűlési, regionális és elnökválasztások alkalmával. Ezáltal folyamatosan nőtt a párt befolyása, elsősorban regionális szinten, sőt már koalíciók résztvevője is lett. 1998-ban az FN összesen 275 regionális képviselőt delegált a testületekbe. A tematikát illetően a párt csak az

1990-es évek elején, a maastrichti szerződésről szóló népszavazás alkalmával korrigálta Európa-párti álláspontját. Az 1990-ben zajló Öböl-háború során eltért addigi Amerika-párti nézeteitől is, és a két témát kombinálta: álláspontjuk szerint az USA egy kapitalista „új világrend” megvalósítására törekszik, az EU pedig ennek az amerikanizálódásnak és a nemzeti identitások eltörlésének az eszköze.⁸¹ 1999 elején kivált az FN-ből a Mouvement national républicain (MNR), aminek következtében az FN elvesztette vezetőinek nagy részét. A kiválás oka egyfelől a többi szélsőjobboldali párttal és csoporttal szembeni stratégia kérdése, másfelől Le Pen vezetési stílusa volt. 1997-ben Le Pen tettelegesen megtámadta a Parti socialiste egyik női politikusát, miután lánya, Marine Le Pen elvesztette a polgármester-választást a szocialista jelölttel szemben. Ennek következményeként Le Pen-től egy évre megvonták a passzív választójogot. Az MNR a választásokon eleinte csak a szavazatok 2-3%-át érte el, azóta pedig folyamatosan egy százalék alatt szerepel a választásokon. Az FN-re 2002 és 2007 között országos szinten újra kevesebben szavaztak. Az FN regionális szinten is veszteségeket volt kénytelen elkönyvelni az abszolút eredményeket tekintve. A 2002-es elnökválasztásokon első ízben sikerült szélsőjobboldali pártnak bekerülnie a második választási fordulónál. Le Pen az első választási fordulónál 16,9%-ot, a másodikban pedig 17,8%-ot ért el. 2007-ben Le Pen az első választási fordulónál 10,4%-ot ért el, így nem jutott a második fordulónál. Lánya a 2012-es elnökválasztáson az

első fordulónál elért 17,9%-os eredményével szintén nem jutott a második fordulónál. A 2012. júniusi országgyűlési választásokon 1997 óta először ismét FN-képviselők jutottak be a Nemzetgyűlésbe. Az ekkor mandátumot szerzett két képviselő közül az egyik Marion Maréchal-Le Pen, Jean-Marie Le Pen unokahúga.

2011 januárjában Marine Le Pen átvette apjától az FN elnöki tisztét. Az ellenjelölt a holokauszttagadó és a párton belül a klasszikus neonáci irányzat képviselője, Bruno Gollnisch volt. Marine Le Pen korszerűbb arculatot kíván adni a pártnak, és tartózkodik a nyíltan rasszista és antiszemita kirohanásoktól, ami az apja elnöksége idején megszokott volt. Marine Le Pen fellép a nők jogaiért, nem támadja a homoszexuálisokat, és támogatja az abortuszt. Igaz, mindezt az az alapelv hatja át, hogy ezeket a jogokat az iszlám jelentette állítólagos veszéllyel szemben meg kell védeni. Így Marine Le Pen alatt is megmaradt a muszlimokkal és az EU-val szembeni támadó, ellenséges hangnem, az erős nemzetállam gondolata, valamint az elsőbbség követelése „honfitársaink számára” a szociál- és gazdaságpolitikában.⁸² Ezekkel a témákkal az FN sikeresen szorítja sarokba a hagyományos pártokat. Az Union pour un mouvement populaire (UMP), valamint mindeneke előtt a korábbi elnök, Nicolas Sarkozy nacionalista felhangokkal, keménykezű rendészeti intézkedésekkel, továbbá a muzulmánokkal és a romákkal szembeni rasszista kiszólásokkal igyekeztek visszanyerni a választókat.

Sarkozy 2010-ben romapolitikájával kavart vihart, egyben biztosította a szélsőjobboldali tábor szimpátiáját a maga számára. Sarkozy roma-táborok hatósági felszámolásával több mint 1000 roma-toloncolt ki az országból. 2008 júniusában kivált az FN-ből a Nouvelle Droite Populaire (NDP), 2008 szeptemberében pedig a Nouvelle Droite Républicaine (NDR). Míg az

NDP inkább nyíltan szélsőjobboldali, Amerikaellenes, antiszemita nézeteket képvisel, az NDR inkább Amerikabarátnak és gazdasági szempontból liberálisnak tekinthető.⁸³ Mindkét párt – néhány önkormányzati választási sikert leszámítva – marginalizáltnak minősül. Ugyanez vonatkozik a Parti de la France (PDF) pártra, amely 2009-ben vált ki az FN-ből.

AZ EURÓPAI PARLAMENT...

Franciaország

MARINE LE PEN

Született 1968. augusztus 5-én Neuilly-sur-Seine-ben. 1990-ben jogi diplomát szerez. 1991-ben diplomát (DEA) szerez büntetőjogból. 1991-ben sikeres ügyvédi vizsgát tesz. 1992 és 1998 között ügyvédként praktizál Párizsban. 1998 és 2004 között a Front National jogi szolgálatának vezetője. 2003-tól a Front National (FN) elnökhelyettese. 1998 és 2004 között a Nord-Pas-de-Calais-i regionális tanács tagja. 2004 és 2009 között az Île-de-France-i regionális tanács tagja. 2004 óta az Európai Parlament tagja. Független képviselő. Bizottsági tagságok: Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság (póttag), Foglalkoztatási és Szociális Bizottság (tag).

BRUNO GOLLNISCH

Született 1950. január 28-án Neuilly-sur-Seine-ben. 1971-ben és 1973-ban diplomát szerez japán, illetve maláj-indonéz szakon a Kelti Nyelvek Intézetében. 1973-ban gazdasági diplomát szerez a Párizsi Politikai Tanulmányok Intézetében. 1978-ban jogi doktorátust szerez Párizsban. 1980-tól ügyvédként tevékenykedik, engedéllyel rendelkezik a Párizsi Fellebviteli Bíróságon való működésre. 1981-től a japán nyelv és országismeret professzora a Lyoni Egyetemen. 1986-tól a Front National elnökségi tagja, 1995 óta főtitkára. 1996-tól a lyoni városi önkormányzat képviselője. A Rhône-Alpes regionális tanács tagja és az FN frakcióvezetője. 1986–1988 között a Nemzetgyűlés Rhône megyei képviselője. 1989 óta az Európai Parlament tagja. Független képviselő. Bizottsági tagságok: Költségvetési Bizottság (póttag), Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság (tag).

JEAN-MARIE LE PEN

Született 1928. június 20-án La Trinité-sur-Merben (Morbihan). Jogi diplomát (licence) szerez. Politikatudományi diplomát (DES) szerez. 1963–1985 között hanglemezkiadó. A Front National (FN) alapító elnöke. 1992 és 2000 között a Provence-Alpes-Côte d'Azur-i regionális tanács tagja. 1956–1986 között országgyűlési képviselő. 1986-ban az FN frakcióvezetője az országgyűlésben. 1958-ban a honvédelmi költségvetés előadója, valamint a honvédelmi költségvetés előadója a Sénat de la Communauté-ben (Franciaország és a nemzetállamok parlamenti közgyűlése). 1984 óta (megszakításokkal) az Európai Parlament tagja. Független képviselő. Bizottsági tagságok: Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság (póttag), Halászati Bizottság (tag).

Az FN az európai parlamenti választásokon 2009-ben a szavazatok 6,3%-át érte el, közel 600 000 szavazattal kevesebbet, mint 2004-ben (9,8%). Jean-Marie Le Pen, Marine Le Pen és Bruno Gollnisch független képviselőként tevékenykednek a Parlamentben.

Jean-Marie Le Pen egy rövid megszakítással 1984 óta a Parlament tagja. A politikus többszörösen büntetett előéletű, a holokausztot „a történelem egy részletének” nevezte, meggyőződéssel vallja a „fajok egyenlőtlenségét”, és büntetést róttak ki rá azon kijelentése miatt, hogy „ha majd 25 millió muzulmán él az országban, akkor ők fognak parancsolni, és a franciákat „szétzúzzák”.⁸⁴ Ezenkívül többször elítélték testi sértés, fajgyűlölet szítása, rágalmazás és egyéb vétségek miatt. Az egykori idegenlégiós, az indokínai háború, a szuezi válság és az algériai háború résztvevője feltételezhetően kínzást alkalmazott az Algériai Felszabadítási Front állítólagos tagjaival szemben. Ő maga nem utasítja el a vádak: „Nincs semmi rejtegetnivalóm. Azért kínoztam meg, mert szükséges volt.”⁸⁵ Jean-Marie Le Pen a múltban újra és újra rasszista és antiszemita megnyilvánulásokkal tűnt ki. Szoros nemzetközi kapcsolatokat ápol a hasonló irányultságú szervezetekkel. Vezetésével a szélsőjobboldali, nacionalista Isszuikaj mozgalom meghívására 2010. augusztus 14-én a magyar Jobbik, a belga Vlaams Belang, a British National Party és az osztrák FPÖ képviselői felkeresték a tokiói Jaszukuni-szentélyt. Ezen a helyen emlékeznek meg az 1868 óta elesett japán

katonákról. Itt Japán támadó háborúit, a megszállásokat és a legszörnyűbb háborús bűnöket „szent háborúnak” állítják be, és tisztelettel adóznak a háborús bűnösök előtt.⁸⁶

Marine Le Pen 2004 óta az Európai Parlament tagja. Jóllehet annak érdekében, hogy az inkább polgári tábor számára is elfogadhatóvá tegye pártját, apjától való elhatárolódásként nem él a durván rasszista és antiszemita uszítás eszközével, azonban ő sem rejti véka alá rasszista világnézetét. Egy alkalommal a muszlim utcai imákat Franciaország második világháborús megszállásához hasonlította:

„Bár itt nincsenek tankok és katonák, attól még megszállás ez is.”⁸⁷

A faji gyűlöletkeltés miatti, ezt követő feljelentés a párt azon tagjainak szóló kitüntetésnek tekinthető, akik számára a párt modernizációs pályamódosítása és a jobboldali populista párt irányába történő elmozdulás túl messzire ment. A nyíltan szélsőjobboldali párttól a jobboldali populista párt irányába történő elmozdulás az antiszemitizmus terén is megmutatkozik. Apja számára elképzelhetetlen módon Marine Le Pen 2006-ban egy európai parlamenti delegációval Izraelbe akart látogatni, azonban az elutazás előtt nemkívánatos személynek nyilvánították. Egy párizsi zsidó rádióállomás 2011 márciusában interjúra hívta az elnökasszonyt, és a beszélgetés lemondására csak a tiltakozási áradat hatására került sor. Az interjú elmaradására válaszul Marine

Le Pen bejelentette a „Patrióta zsidók köre” csoport reaktiválását az FN-en belül, annak érdekében, hogy „autentikus” ellenhangot állíthasson szembe a zsidó szervezetek tiltakozásával.⁸⁸ Bár apja antiszemitizmusa bizonyosan nem tűnt el teljesen, az ma már a háttérbe szorult a muzulmánellenes rasszizmus mögött. Ezért Marine Le Pen esetében – apjával ellentétben – az is lehetséges, hogy a holokausztot „a múlt legszörnyűbb bűnének” nevezze.⁸⁹ Politikailag Marine Le Pen az 1990-es évek óta követi az FN pártvonalát. Folyamatosan felhívja a figyelmet a kontrollálatlan bevándorlás veszélyére, síkra száll az euró megszüntetéséért és a schengeni egyezmény hatályon kívül helyezéséért, valamint ostromozza a globalizációt és az amerikai vállalatcsoportokat.

Bruno Gollnisch, aki 1989 óta az Európai Parlament tagja, a párt nyíltan szélsőjobboldali szárnyát képviseli. Az 1980-as években az FN-hez sodródott Gollnisch, a japán nyelv és kultúra professzora, egyike a párt kisszámú kiemelkedő „értelmiségijének”. Gollnisch egyike volt a rövid életű „Identitás, hagyomány, szuverenitás” (ITS) frakció kulcsfiguráinak, és a frakció vezetője is volt. Az antirasszizmust „szellemi AIDS”-nek nevezte, és éveken át tartó pereskedés részese volt az emberriesség elleni bűnök tagadása miatt. 2004-ben a Lyoni Egyetem oktatóinak politikai nézeteit vizsgáló ún. Rousso-jelentéssel kapcsolatos egyik sajtótájékoztatón a következőket mondta:

„Nem létezik olyan komoly törté-

nész, aki a nürnbergi per végkövetkeztetései mellett teljes mellszélességgel kiállna. Az a véleményem, hogy a koncentrációs táborok drámájáról folytatott vitát nem szabad lezárni. A történészeknek joguk van vitatkozni a halottak számáról és arról, hogyan haltak meg az emberek”.⁹⁰

Az egyetem 2005-ben öt évre kizárta az egyetemi oktatók sorából. 2007-ben próbaidőre felfüggesztett büntetésre és pénzbírságra ítélték. 2009-ben az ítéletet a semmítőszék hatályon kívül helyezte. Az ilyen, a büntethetőség határát súroló kijelentések célja a figyelem felkeltése annak érdekében, hogy a politikus és álláspontja újra és újra a médiába kerüljön. Erről tanúskodnak Gollnisch Jean-Marie Le Pennek a „fajok egyenlőtlenségéről” kifejtett véle-

ményével és az ezzel keltett hatalmas médiavisszhanggal kapcsolatban tett kijelentései is:

„Aki másra kényszeríti a szókészletét, az értékeit is rákényszeríti.”⁹¹

Amikor XVI. Benedek pápa Sarkozy elnöksége idején közvetetten kritizálta a romák kitoloncolását, Gollnisch tipikusan szélsőjobboldali érvrendszerrel intézett nyilvános támadást a Vatikán ellen:

„Verjenek csak táborra a romák a Szent Péter téren [...] akkor majd beszélgethetünk.”⁹²

Bruno Gollnisch szintén résztvevője volt a tokiói Jaszukuni-szentélyt felkereső delegációnak.

ORSZÁGJELENTÉS: GÖRÖGORSZÁG

Listás választási rendszer.
3%-os küszöb.

A TÁRSADALMI ÉS POLITIKAI HELYZET GÖRÖGORSZÁGBAN

Az 1974-es politikai fordulat és a katonai diktatúra összeomlása után ismét felűntek szélsőjobboldali pártok a politikai palettán. 1979-ben alakult meg például az Eniaio Ethnikistiko Kinima (ENEK; Egyesült Nacionalista Mozgalom), amely azonban 1989-es feloszlásáig a választásokon alig játszott szerepet. Szintén parlamenti szinten messzemenően marginalizált pártként működött az 1984-ben alapított Ethniki Politiki Enosis (EPEN; Nemzeti Politikai Unió), amely az 1984 és 1989 közötti egyetlen

európai parlamenti mandátumot leszámítva rendszeresen a szavazatok kevesebb mint 1%-át tudta csak elérni, és 1996 óta pedig már nem működik aktív pártként. Az EPEN fent említett EP-képviselője, Spyridon Zourmatzis 1984-ben az Európai Parlament első szélsőjobboldali frakciójának, az Európai Jobboldali Frakciójának alapító tagja volt. Az 1994-ben alapított Elliniko Metopo (Görög Front) elsősorban az ENEK és az EPEN fiatalabb tagjait kívánta magához vonzani. Bár az Elliniko Metopo, amely kiváló kapcsolatokkal rendelkezett a franciaországi Front Nationallal, időről időre nagy feltűnéssel járó kampányokkal lépett fel a bevándorlókkal szemben, szintén nem tudta a figyelmet konkrét választási sikerekké transzformálni. Az Elliniko Metopo 2005-ben egy párthatározattal megszűnt, és a 2000-ben alapított Laikós Orthodoxos Synagermos pártba (LAOS; Népi Ortodox Gyűlés) olvadt. Ennek alapítója és mai napig elnöke Georgios Karatzaferis újságíró, aki a LAOS-t a liberális-konzervatív Nea Dimokratia (ND; Új Demokrácia) pártból történő kizárására adott reakcióként alapította meg. Karatzaferis az ND egyik párttisztviselőjét homoszexualitással és azzal vádolta meg, hogy viszonya van Karamanlis exkormányfővel.⁹³ Karatzaferis, aki 2004–2007 között az Európai Parlament képviselője volt, korábban antiszemita és a történelem revíziójára vonatkozó kijelentésekkel vetette észre magát. Már a párt alapításakor így nyilatkozott:

„Mi vagyunk az egyedüli igaz görögök. Egyikünk sem tartozik ezekhez

a zsidókhöz, homoszexuálisokhoz vagy kommunistákhoz.”⁹⁴

A World Trade Center elleni terrortámadások alkalmával 2011 szeptemberében a görög parlament képviselője régi összeesküvés-elméletekkel hozakodott elő:

„Az ikertornyokban dolgozó 4000 zsidó nem ment dolgozni a támadás napján.”⁹⁵

A holokauszt a „Cion bölcseinek jegyzőkönyve” görög fordítását is kiadó Karatzaferis számára csupán „Auschwitzről és Dachauról szóló mesék” gyűjteménye.⁹⁶ Az Alpha Ena pártlapban 2009-ben közzétett cikkében az izraeli–palesztin konfliktusról fejtette ki véleményét, amely szerint a zsidók ma ugyanolyan borzalmas gyilkosok, mint náci gyilkosaik voltak. A cikkben így ír a zsidókkal való „lehetséges együttélésekről”:

„Kis erőfeszítéssel lehetséges lenne integrálni őket [a zsidókat] az igazságosság, a szolidaritás és a megértés társadalmába. Nehéz dolog ilyen tenni olyan fajjal, amely KERESZTRE FESZÍTETTE Istent azzal az egyetlen alkalommal, amikor eljött a Földre. Mégis, ennek ellenére meg kell próbálnunk. Nem ismerik, hanem CSELEKSZIK a gonoszt. ISTEN, LEGNAGYOBB ÁLDOZATUK örökké emlékeztet bennünket: «TUDJÁK, MIT CSELEKSZENEK».”⁹⁷ (Kiemelések és betoldás az eredetiben)

A LAOS más politikusa is többször nyilvánul meg idegenellenes és antiszemita hangon. Az egykori fejlesztésügyi miniszterhelyettes, Adonis Georgiadis úgy véli, hogy „a zsidók” ellenőrzésük alá vonták a bankokat, most pedig megpróbálják meghódítani Görögországot, amit mindenáron meg kell akadályozni.⁹⁸ A LAOS rasszista, antiszocialista és a homoszexuálisokkal ellenséges párt. A párt a globalizáció és Törökország EU-csatlakozása ellen lép fel, és etnikai nacionalizmust képvisel. Hecc-kampányaik középpontjában visszatérő módon a bevándorlók – elsősorban az albánok – állnak. A párt – ortodox, vallásos világnézete okán is – Görögország Szerbiához és Oroszországhoz közeledését támogatja, és elutasítja az európai integrációt.⁹⁹ A LAOS 2007-ben a katonai diktatúra vége óta az első szélsőjobboldali pártként a szavazatok 3,8%-ával került be a görög parlamentbe. A 2009-es választásokon ezt az eredményt kismértékben növelni is tudta 5,6%-ra, és 2011-től a Papademos-kormányban a negyedik legerősebb frakcióként négy miniszterrel vett részt. 2012 februárjában a LAOS megvonta támogatását a kormánytól az európai pénzügyi válság következtében szükséges takarékosági intézkedések miatt. A kormány bukása miatt kiírt választásokon 2,9%-os eredményével éppen csak nem sikerült túllépnie a 3%-os küszöböt. Görögország az európai pénzügyi válság és az EU takarékosági előírásai miatt mély gazdasági és társadalmi válságban van. A 2012. májusi választások utáni koalíciós tárgyalások zátonyra futottak, a 2012 júniusában rendezett új

választásokon pedig a LAOS a szavazatok 1,5%-ával jelentős mértékben a parlamenti küszöb alatt maradt.

A görögországi szélsőjobboldali pártok egyik legrégebben létező alakulata a nyíltan neonáci és rasszista nézeteket valló Chrysi Avgi (CA; Arany Hajnal). Az 1985-ben alapított, 1993-ban pártként bejegyzett mozgalom a nemzetiszocialista hagyományok talaján áll.¹⁰⁰ A párt elutasítja a globalizációt, a „nemzetek Európájáért” száll sikra, és nagygörög birodalom iránt vágyakozik, amely nyugaton egészen az Adriai-tengerig terjed. Ennek érdekében az Arany Hajnal szerint Macedóniának és Albániának meg kell szűnnie, és területüket a nagyszerb birodalommal közösen kell felosztani.¹⁰¹ A CA nacionalizmusa a katolikus-ortodox valláson alapul. Például a párt hitvallásában ez szerepel:

„Csak a 100%-ig ortodox görög méltó a görög névre, mivel spártai vér folyik ereiben. Őseink az ortodox vallásért haltak meg.”¹⁰² [Kiemelések az eredetiben]

A múltban a CA hívei rendszeresen rendkívül erőszakos fellépéssel, a politikai ellenfelek, a bevándorlók és az etnikai kisebbségek elleni fegyveres támadásokkal hívták fel magukra a figyelmet. Ezek során állítólag a rendőrségen belül sokak szimpátiájára is hagyatkozhatnak. Azt követően, hogy egy rendőr 2008-ban lelőtt egy baloldali fiatalt, egész Görögországban heves összecsapásokra került sor. Az összetűzésekről készült videofelvételeken a

rendőrség soraiban és a baloldali fiatalok elleni támadásoknál arcukat eltakaró szélsőjobboldaliak nagyobb csoportjai láthatók.¹⁰³ A CA követői 2011-ben Athénban a bevándorlók elleni összetűzésekben is részt vettek. Ekkor heteken át kergettek neonáci csoportok bevándorlókat Athén utcáin, és kifosztották a bevándorlók üzleteit. Egy 21 éves fiatalembert leszúrtak, aki belehalt sérüléseibe.¹⁰⁴ A 2012 májusában rendezett parlamenti választásokon a CA-nak első ízben sikerült átlépnie a 3%-os küszöböt, és 6,9%-os eredményével bejutott az országgyűlésbe. A 2012. júniusi választásokon meg tudta őrizni ezt az eredményét. Önkormányzati szinten a párt már régebb óta sikeres volt: a 2010-es athéni önkormányzati választásokon a CA a „Tegyük Athént ismét göröggé” mottóval a szavazatok 5,3%-át, egyes városrészekben majdnem 20%-át érte el. A választási kampányban a párt a korábbi évekkel ellentétben kevésbé a régóta ismert idegenellenes retorikát alkalmazta, inkább a politikusi elit és a korrupt politikai rendszer ellen tüzelte támogatóit. Azt, hogy a CA-t a hagyományos pártok nagyon is komolyan veszik, a szocialista Panellinio Sosialistiko Kinima (Paszok Pánhellén Szocialista Mozgalom), a 2012 elején rendezett választásokig kormányzó párt egyik kezdeményezése is tanúsítja. Chrysochoidis belügyminiszter nagyszabású kampányt indított az egész országban az illegális bevándorlók le tartóztatására és újonnan létrehozott táborokban történő kiutasítási őrizetbe vételükre. A CA gúnyosan így kommentálta a hirtelen érdeklődést a „külföldiek

okozta problémára”:

„Ha bejutunk a parlamentbe, előfordulhat, hogy a hagyományos pártok Ku Klux Klan jelmezeit húznak magukra és az illegális bevándorlót kezdik üldözni.”¹⁰⁵

Csakúgy, mint sok más európai országban, ezzel a CA-nak is sikerült pusztán az első választási sikerekkel oly mértékben nyomás alá helyezni a kormányt, hogy az egyre szigorúbb politikát folytatta a bevándorlók szemből. Ahelyett, hogy megneveznék a konfliktusok és a bűnözés szociális és gazdasági okait, és elítélnék a bevándorlók szembeni gyűlöletkeltést, a kormány tartalmilag a CA felé közeledik, azt remélve, hogy ezzel szavazatokat szerezhet. A CA mindemellett kiváló nemzetközi kapcsolatokkal rendelkezik, többek közt a német NPD-vel. A kapcsolatok azonban a legutóbbi időben elhidegültek az NPD-nek a pénzügyi segítségnyújtás során tett görögellenes kijelentései miatt.¹⁰⁶

2012 februárjában alakult meg a jobboldali populista Anexartiti Ellines (ANEL Független Görögök). A párt elsősorban németellenes érzelmekkel fordul szembe a pénzügyi válság miatti takarékoskodási előírásokkal.¹⁰⁷ Alapításuk után nem sokkal a Független Görögök a szavazatok 10,6%-át érték el, és a negyedik legnagyobb képviselőcsoporttá váltak az országgyűlésben. A júniusi választásokon az ANEL jelentős mértékben veszített támogatásából, így a szavazatok 7,5%-át érte el.

AZ EURÓPAI PARLAMENT...

Görögország

NIKI TZAVELA

Született 1947. június 30-án Lamiában. A Szabadság és a Demokrácia Európája frakció tagja, a frakcióvezetőség pénztárnoka, elnökhelyettese és tagja. Üzemi pszichológiai és munka-gazdaságtani diplomát szerzett. 1989–1993 között az OAED (Állami Munkaügyi Hivatal) vezetője. A görög származású albánokért tevékenykedő alapítvány elnökhelyettese, az INTRACOM vállalat elnökhelyettese. A 2004-es athéni olimpia szervezőbizottságának elnökhelyettese, a Kokkali Alapítvány elnökhelyettese. Az ANTENNA vállalatcsoport nemzetközi fejlesztési tanácsadója. 1994–1996 között az Nea Dimokratia párt képviselője a görög országgyűlésben. A Kennedy School of Government, Harvard University, Boston rektora nemzetközi bizottságának tagja

(1998–2009). 2004 óta az Arab Nők Nemzetközi Fórumának tiszteletbeli tagja. Az American Field Service, az Eisenhower Foundation, az OECD és az Adenauer Alapítvány ösztöndíjasa. Bizottsági tagságok: Fejlesztési Bizottság (póttag), Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság (tag), Politikai Kihívások Bizottsága (tag).

NIKOLAOS SALAVRAKOS

Született 1946. február 15-én Kalamatában. Jogi diplomát szerzett. 1971-től ügyvéd, vállalati jogtanácsos. 2003-tól a LAOS jogi tanácsadója. 2009 óta az Európai Parlament tagja. A Szabadság és a Demokrácia Európája frakció tagja. Bizottsági tagságok: Halászati Bizottság (póttag), Külügyi Bizottság (tag), Petíciós Bizottság (tag).

A LAOS az európai parlamenti választásokon a szavazatok 7,1%-át érte el, így két képviselőt küldhetett az EP-be. Niki Tzavela és Nikolaos Salavrakos a Szabadság és a Demokrácia Európája frakció (EFD) tagja.

Tzavela 2009 óta az EP tagja, egyben az EFD frakcióvezető-helyettese. Az Európai szélessávú hálózatok: beruházás az interneten alapuló növekedésbe című jelentés előadója volt, és aktívan tevékenykedik a tudomány- és a pénzügypolitika területén.¹⁰⁸ Tzavela jelenleg a „A palagáz és a palaolaj ipari, energetikai és egyéb szempontjairól szóló jelentés” előadója, és nemrég mutatta be a jelentés első tervezetét az Ipari Bizottságban. Figyelemreméltó az a tény, hogy Tzavela egy antiszemita és idegengyűlölő párt képviselőjeként eddig politikai háttérének problematizálása nélkül tevékenykedik az Európai Parlamentben. A Tzavela által elfoglalt álláspontokat jócskán illeti kritika például a palagáz témakörében más pártok politikusai részéről.¹⁰⁹

Ezzel ellentétben azzal szembeni kritikus elhatárolódásra, hogy a LAOS szélsőjobboldali képviselőjéről van szó, nem kerül sor. Más pártok képviselői is részt vettek például 2011 áprilisában a Tzavela által Phil Angelidesszel, az amerikai Financial Crisis Inquiry Commission (FCIC, a pénzügyi válságot vizsgáló bizottság) elnökével szer-

vezett ebéden. Angelides feladata az európai pénzügyi válság okainak vizsgálata volt.¹¹⁰ Tzavela esete rávilágít a szélsőjobboldali pártok és képviselők európai parlamentbeli jelenlétének lopakodó normalizálódására. Tzavela ügyesen él a parlament nyújtotta politikai keretekkel is; két és fél év alatt több mint 580 interpellációt nyújtott be a Bizottsághoz, ill. a Tanácshoz.

Salavrakos 2009 óta az Európai Parlament tagja, és szintén rendkívül aktívnak nevezhető a több mint 500 interpellációjával. A Dán Néppárt, az FPÖ, a Vlaams Belang és a Lega Nord képviselőivel együtt Salavrakos többek közt az EU határvédelmi ügynöksége, a Frontex megerősítésére irányuló állásfoglalási indítványt nyújtott be.¹¹¹ Az indítvány szerint növelni kell a Frontex költségvetését, hogy az ügynökség hatékonyan teljesíthesse sürgős feladatait. Andreas Mølzer (FPÖ; lásd az ausztriai országjelentést) kommentárja rámutat az EFD képviselőinek prioritásaira az EU-n belül a Frontex-indítvány példáján:

„A Frontex megerősítése érdekében – amely egyike az EU kevés számú értelmes ügynökségének – be lehetne zárni például az úgynevezett alapjogi ügynökséget, amelynek egyedüli feladata abban merül ki, hogy szélsőbaloldali gondolatrendőrséggént funkcionál.”¹¹²

ORSZÁGJELENTÉS: OLASZORSZÁG

Közvetlen mandátummal kombinált
listás választási rendszer.
4%-os küszöb.

A TÁRSADALMI ÉS POLITIKAI HELYZET OLASZORSZÁGBAN

Olaszországban 1946-ban alakult meg az újfasiszta Movimento Sociale Italiano (MSI; Olasz Szociális Mozgalom). A többi európai államtól eltérően a mozgalom a kezdetektől sikeres volt a választásokon, és mandátummal rendelkezett az olasz képviselőházban. Az MSI-t fasiszták és az Olasz Szociális Köztársaság egykori harcosai alapították. 1948-ban az MSI a képviselőházi választásokon a szavazatok 2%-át érte el, majd eredmé-

nyeit az 1990-es évek elejéig 5% körül tudta stabilizálni, néha jelentős eltérésekkel felfelé. Az MSI a parlament mind egyik törvényhozási időszakában mandátummal rendelkezett, egészen a párt feloszlásáig és az Alleanza Nazionale (AN) és a Fiamma Tricolore (FT) 1995-ös megalakításáig.¹¹³ Olaszország déli részén az MSI akár 15%-os eredményt is elért. A pártban erőszakos, terrorisztikus csoportok követői – pl. Pino Rauti – is jelen voltak. Rauti az MSI elnöke volt 1990-től 1991-ig, 1995-ben az FT alapítója, ill. 2004-ben a Movimento Idea Sociale neofasiszta párté. Már 1956-ban megalapította az Ordine Nuovo (Új Rend) mozgalmat, amely az 1960-as és az 1980-as évek között különböző bombamerényletekért volt felelős. Giorgio Almirante, az MSI alapító tagja és hosszú évekig elnöke, a rasszista, antiszemita lap, a La difesa della razza (A faj védelme) kiadója, a párt radikálisabb szárnyának képviselője 1979-től 1988-ban bekövetkezett haláláig az Európai Parlament tagja volt. 1957 és 1960 között az MSI támogatta a katolikus Democrazia Cristiana (DC; Keresztény Demokrácia) kisebbségi kormányát, később azonban az 1980-as évekig a parlamentben elszigetelten működött. Ezt követően az MSI kezelésében egyfajta változás figyelhető meg: Anélkül, hogy bármilyen ideológiai változás következett volna be a párt álláspontjában, az MSI fokozatosan kikerült a politikai elszigeteltségből és a többi párt számára elfogadott lett, jóllehet azok továbbra is némi távolságtartással éltek.¹¹⁴ Miután az MSI 1994 és 1995 között rövid ideig részt vett a kormányban az MSI,

a Lega Nord és a médiavállalkozó és milliárdos Silvio Berlusconi által alapított Forza Italia közötti választási szövetség tagjaként, az MSI a különböző irányzatok közötti viták miatt felbomlott. Ezt követően 1995-ben megalakult az Alleanza Nazionale (AN; Nemzeti Szövetség), amely mérsékeltbb nemzeti-konzervatív politikát vallott magáénak, valamint az újfasiszta Fiamma Tricolore (Háromszínű Láng). 2009-ben az AN és a Forza Italia egyesült a Popolo della Liberta (PdL; Szabadság Népe) elnevezésű, nagymértékben Berlusconi befolyása alatt álló pártban.

Már 1989 decemberében megalakult a regionális, jobboldali populista Lega Nord per l'indipendenza della Padania (Északi Liga Padánia Függetlenségéért). A Lega Nord elsősorban Olaszország északi részében aktív, és az észak-olaszországi régió kiválásáért, de legalábbis autonómiájáért küzd. A párt hitvallása szerint az észak-itáliaiak különleges etnikai származásúak (padániai nacionalizmus), és magasabb rendűek a dél-olaszországiaknál. A párt Dél-Olaszországot, mindenekelőtt Rómát a korrupció és a bűnözés melegágyának tekinti, amely elpazarolja az északon megtermelt pénzt. A párt fellép az ellen, „hogy az olasz központi állam Molochját vagy a lusta dél-olaszokat” továbbra is „pénzzel tömjék”.¹¹⁵ Ennek megfelelően a populista pártprogram az Európai Unióval szembeni kritika és a bevándorlás rasszista alapvetésű elutasítása mellett elsősorban az észak-olaszországi szociális protekcionizmust hangsúlyozza. Politikai téren a regionálisan kiváló beágyazódású Liga az észak-olasz kultúra, nyelv és gazdaság védelméért száll síkra. A párt a bűnözés elleni kemény fellépést követel, és elutasítja az Olaszországba történő bevándorlást, különösen a nem nyugati államokból. Gyakran folytatnak kampányokat például mecsetek építése ellen, melynek során ismételt disznókat vezetnek a lehetséges építési területekre, azzal a céllal, hogy a földet vallási értelemben beszennyezzék. A Liga ellenzi a további nemzeti kompetenciák európai szintre történő átruházását, és a „régiók Európáját” támogatja. A párt a regionális választásokon helyenként

rendkívül sikeres volt, és Lombardiában az 1990-es évek eleje óta rendszeresen a szavazatok 15-17%-át éri el. Eddigi legjobb választási eredményét Vencében érte el a szavazatok 35,2%-ával 2010-ben. Az országos választásokon a Liga az 1990-es években 8-10% között teljesített, és ezt az eredményt a 2001 és 2006 közötti rövid meggyengülés után 2010-ben ismét elérte a szavazatok 8,3%-ával. Az első Berlusconi-kormányban 1995-ben a Liga összesen öt minisztériumot vezetett, köztük a belügyi és a gazdasági minisztériumot. A koalíció mindössze néhány hónap elteltével felbomlott. A kormány összeomlása után a Liga az ellenzéki térféltre váltott, azonban újra részt vett a második Berlusconi-kormányban 2001 és 2006 között, majd 2008-tól 2011-ig. A párt az országos választásokon elsősorban az idegenekkel szembeni félelmekre és a bevándorlásra alapozza kampányát, és idegengyűlölő nézeteket hangoztat.¹¹⁶ A Liga szerint Olaszország jelenleg „európai gazdasági háborút” vív, és reméli, hogy Olaszország esetleges államcsődjével az európai szerződések újratárgyalhatókká válnak, és geopolitikai szempontból új struktúrák jöhetnek létre.

A pártelnök, Umberto Bossi 2011 decemberében olyan térképet mutatott be, amelyen Észak-Olaszország Bajorországgal és Ausztriával együtt önálló európai makrorégióként szerepelt. Bossi magabiztosan nyilatkozik:

„A tárgyalóasztalnál mi, padániaiak győztes nemzetként fogunk he-

lyet foglalni, hiszen évekkel ezelőtt megjósoltuk, hogy Európa az eddigi formájában meg fog bukni. Olaszország azonban vesztes nemzetként fog az asztalnál ülni.”¹¹⁷

A Liga két európai parlamenti képviselője, Mara Bizzotto és Mario Borghezio azt a pletykát terjesztették, hogy Németország már feladta az eurót, és Svájcban titokban újirányzatja a német márkát.

A szélsőjobboldali és jobboldali populista pártok sikerei, valamint elfogadottságuk normalizálódása Olaszországnak abban a korszakában zajlott, amikor az ország klasszikus kivándorlási országból bevándorlási célponttá vált az 1980-as években. Ezzel egyidejűleg széles körben elterjedtek Olaszországban a

xenofób, antiszemita és rasszista nézetek.¹¹⁸ Elsősorban a Berlusconi-kormányok éltek durvább szóhasználattal a politikai retorikában a muzulmánokkal és a bevándorlókkal szemben. A bevándorlók és a romákkal szembeni erőszak Olaszországban messze nem tekinthető kivételes jelenségnek. Elsősorban a szubkulturális miliók, például az újfasizta Casa Pound hálózat él az erőszak eszközeivel. 2011 decemberében a szélsőjobboldali Gianluca Casseri Firenzében meggyilkolt két szenegáli kereskedőt és másik három súlyosan megsebesített. Casseri a Casa Pound környezetéből érkezett. A Liga egyik aktivistája így kommentálta a firenzei rasszista gyilkosságokat: „jó ez így, két éhes szájjal kevesebbet kell etetnünk.”¹¹⁹

AZ EURÓPAI PARLAMENT...

Olaszország

MARIO BORGHEZIO

Született 1947. december 3-án Torinóban. Jogi diplomát szerzett. 1977-től ügyvédként praktizált. 1994 és 2004 között a „padániai kormány” elnöke. 2001-től az Északi Liga piemonti elnöke. 2001-től az Északi Liga nemzeti tanácsának tagja. 1990–2001 között a torinói városi önkormányzat képviselője. 1992–2001 között az olasz parlament tagja. 1994-ben az igazságügyi minisztérium államtitkára. 2007–2008 között az Európai Független Demokraták Szövetségének (ADIE) kincstárnoka. 2001 óta az Európai Parlament tagja. A Szabadság és a Demokrácia Európája frakció tagja. Bizottsági tagságok: Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság (póttag), Szervezett Bűnözés, a Korrupt

ció és a Pénzmosás Problémájával Foglalkozó Különbizottság (tag), Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság (tag).

MATTEO SALVINI

Született 1973. március 9-én Milánóban. 1992-ben humán érettségit szerzett. 1997-től újságíró. 1998-ban a milánói Északi Liga párttitkára. 2007-ben a Lombard Liga párttitkárhelyettese. 1993-tól önkormányzati képviselő. 2008-tól országgyűlési képviselő. 2004–2006 között az Európai Parlament tagja. A Szabadság és a Demokrácia Európája frakció tagja. Bizottsági tagságok: Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság (póttag), Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság (tag).

IORELLA PROVERA

Született 1946. március 31-én Vigevanóban. Orvosi, sebészi diploma a Páviai Egyetemen, gyermekgyógyászati és gyerekgondozási specialista. A politikatudomány tiszteletbeli doktora a Nagyvárad-i Egyetemen. 2004–2009 között a sondriói tartományi tanács elnöke. 1992–1996 között országgyűlési képviselő, 1995-ben a képviselőház elnökének Ruandával foglalkozókülönmegbízottja. 1996–2006 között a szenátus tagja. Az olasz szenátusban az Európai Alkotmányról szóló szerződés ratifikálásáról szóló törvény előadója. 1992 és 1994 között az EBESZ parlamenti közgyűlésének tagja. 2000 és 2006 között tagja az Európa Tanács Parlamenti Közgyűlésének és a Nyugat-Európai Uniónak (WEU). 2001–2006 között a szenátus külügyi bizottságának elnöke. 2001–2006 között az Európa Tanács Parlamenti Közgyűlésében

a pedofiliával és a gyerekkereskedelemmel foglalkozó vizsgálóbizottság előadója. A fejlődő országokkal kapcsolatos együttműködés területén tevékenykedő önkéntes szervezet, a COPAM alapítója és elnöke. A Románia Csillaga rend nagymestere. A Szabadság és a Demokrácia Európája frakció tagja. Bizottsági tagságok: Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság (póttag), Biztonsági és Védelmi Albizottság (póttag), Külügyi Bizottság (elnökhelyettes).

LORENZO FONTANA

Született 1980. április 10-én Veronában. Politikatudományi diplomát szerzett a Padovai Egyetemen (2011). 2000 óta a Veronai Vásár munkatársa (menedzsmenttevékenységek a mezőgazdasági vásár számára és PR-tevékenységek). 2006-tól a La Padania napilap újságírója és publicistája. 2002-től a Giovani Padani mozgalom koordinátorhelyettese. 2007-től a Lombard Liga párttitkárhelyettese (Verona tartomány). 2002–2007 között a veronai választókerületi tanács tagja. A veronai városi önkormányzat képviselője. A Szabadság és a Demokrácia Európája frakció tagja. Bizottsági tagságok: Külügyi Bizottság (póttag), Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság (póttag), Kulturális és Oktatási Bizottság (elnökhelyettes).

ORESTE ROSSI

Született 1964. március 24-én Alessandriában. 1987–1990 között vegyipari mérnök a PPG Industries vállalatnál. 2000-től újságíró és publicista. 1984–1987 között a Piemonte-i Regionális Önkormányzat párttitkára (Alessandria tartomány). 1987–1989 között az Autonóm Piemonte, 1989–1994/2002–2009 között a piemonti Északi Liga tagja. 2000–2002 között a piemonti Északi Liga pártelnöke. 1997–2000 között az Északi Liga szövetségi tanácsának tagja. 1993–2001 között az Északi Liga olaszországügyi megbízottja. 1990-től az alessandriai városi önkormányzat képviselője. 1999–2004 között az alessandriai tartományi tanács tagja. 2000–2009 között a piemonti regionális tanács tagja. 2005-től frakcióvezető. 2005-től a piemonti regionális tanács elnöke. 1992–2000 között olasz parlamenti képviselő. Az olasz és más országokból érkező képviselők közötti kapcsolatokért felelős parlamenti bizottságok elnöke, ill. elnökhelyettese. 2009-től az Európai Parlament tagja. A Szabadság és a Demokrácia Európája frakció tagja. Bizottsági tagságok: Belső Piac és Fogyasztóvédelem (póttag), Környezetvédelmi, Egészségügyi és Élelmiszerbiztonsági Bizottság (tag).

MARA BIZZOTTO

Született 1972. június 3-án Bassano del Grappában (VI). Érettségi a Bassano del Grappa-i Luigi Einaudi kereskedelmi szakközépiskolában. Korábban résztulajdonosa két vállalati tanácsadó irodának Bassano del Grappában és Cartiglianóban, jelenleg szabadfoglalkozásúként tevékenykedik. 1993-ban belép az Északi Ligába. 2005-től a Bassano del Grappa-i választókerület politikai titkára. 2005-től az Északi Liga nemzeti tanácsának tagja. 2008-ban a Liga Veneta–Lega Nord országos pártelnökségének tagja, Rosà város (VI) önkormányzati testületének tagja. Vicenza tartományban az első, a Lega által irányított önkormányzat felelőse. 1993-ban, mindössze 21 évesen egész Velence önkormányzati felelőse. 1997–2004 között az Északi Liga frakcióvezetője Rosà városában, 2004–2009 között a Liga frakcióvezetője Tezze sul Brenta (VI) városában. 2000-ben a velencei régió regionális tanácsának tagja. 2005-ben újraválasztják a regionális választásokon. 2009-től az Európai Parlament tagja. A Szabadság és a Demokrácia Európája frakció tagja. Bizottsági tagságok: Közlekedési és Idegenforgalmi Bizottság (póttag), Petíciós Bizottság (póttag), Foglalkoztatási és Szociális Bizottság (tag).

FRANCESCO ENRICO SPERONI

Született 1946. október 4-én Busto Arsizióban. Politika- és jogtudományi tanulmányokat folytatott. 1970–1997 között repülőgép-technikus. 1980–1981 között a Repülőgép-technikusok Szövetségének elnöke. 1991–1994 között a Lombard Liga pártelnöke. 1987-ben Albizzate, 1988-ban Samarate, 1990-től pedig Busto Arsizio önkormányzati képviselője. 1993–2011 között Busto Arsizio önkormányzatának elnöke. 1990–1991 között az intézményi ügyekkel foglalkozó bizottság elnöke. 1997–1999 között a varesei tartományi tanács tagja. 1992–1999 között a szenátus tagja. 1994–1995 között az intézményi reformokért felelős miniszter. 1989–1994 között, majd 1999-től az Európai Parlament tagja. 2002–2003 között az olasz kormány képviselője az Európai Konventben. 1994–1995 és 1996–2000 között tagja az Európa Tanács Parlamenti Közgyűlésének és a Nyugat-Európai Uniónak (WEU). A Szabadság és a Demokrácia Európa-frakció tagja (frakcióvezető-helyettes). Bizottsági tagságok: Foglalkoztatási és Szociális Bizottság (póttag), Jogi Bizottság (tag).

CLAUDIO MORGANTI

Született 1973. április 14-én Pratóban. A Szabadság és a Demokrácia Európa-frakció tagja. Bizottsági tagságok: Gazdasági és Monetáris Bizottság (póttag), Költségvetési Bizottság (tag).

GIANCARLO SCOTTÀ

Született 1953. április 11-én Vittorio Venetóban. A Szabadság és a Demokrácia Európa-frakció tagja. Bizottsági tagságok: Fejlesztési Bizottság (póttag), Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság (póttag), Regionális Fejlesztési Bizottság (póttag), Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Bizottság (tag).

Az Északi Liga az európai parlamenti választásokon a szavazatok 10,2%-át, ezzel 9 mandátumot szerzett meg. A párt a 2004-es választásokhoz képest (5,0%) jelentősen növelni tudta eredményét. Az EP-választási kampányt Umberto Bossi, a Liga legismertebb arca köré építették fel, aki 2009-ben az intézményi reformokért felelős miniszter volt Berlusconi kormányában, és Bossit tették minden lista élére valamennyi választókerületben. Már a választások előtt bizonyos volt, hogy Bossi nem fogja elfogadni a mandátumot. Ezzel a Liga megtakarította magának az európai parlamenti jelöltek megismertetésének költséges kampányát.¹²⁰ A párt egyértelműen Európa-szkeptikus választási kampányt folytatott, és az EU-t szó szerint olyan „kreatúrának” nevezte, amely folyamatosan több hatalmat akar magához ragadni. A párt hangsúlyozza az európai különbségeket, és elutasítja a közös európai identitás elképzelését. A párt egyik központi kampánytémáját a bevándorlás elleni harc képezte. A párt nyilvánosság előtti arculatát olyan plakátok jellemezték, mint az amerikai indiánt ábrázoló kép azzal a szöveggel, hogy „Végigcsinálták a bevándorlást, most rezervátumokban élnek”, vagy a menekültekkel teli csónakot ábrázoló plakát azzal a felirattal, hogy „Megállítottuk az inváziót”.¹²¹ Je-

lenleg Mara Bizzotto, Mario Borghezio, Lorenzo Fontana, Claudio Morganti, Fiorello Provera, Oreste Rossi, Mateo Salvini, Giancarlo Scotta és Francesco Enrico Speroni képviselik az Északi Ligát az Európai Parlamentben, ahol A Szabadság és a Demokrácia Európa-frakció tagjai. Az EU-Bizottsághoz intézett interpellációk pusztá számát tekintve mindenekelőtt Bizzotto, Rossi és Provera áll a lista élén a Parlament összes többi képviselőjével összehasonlítva.¹²² Ezzel a Liga a választói felé az európai politika ellenőrének kívánja mutatni magát.

Példa jelleggel itt Borghezio, Provera és Salvini képviselőkre térünk ki:

Mario Borghezio 2001 óta az Európai Parlament tagja. Az olasz parlament korábbi képviselőjét, az igazságügyi minisztérium korábbi államtitkárát többször elítélték rasszista motivációjú bűncselekményekért, többek közt gyűjtögetés elősegítése miatt. Olaszország Legfelsőbb Bírósága bizonyítottan látta, hogy Borghezio az Északi Liga hat másik tagjával együtt 2000-ben a Torinóban egy híd alatt alvó bevándorlók sátrait felgyújtotta.¹²³ Borghezio 2011 áprilisában az országgyűlésben az Észak-Afrikából Európába, különösen Olaszországba irányuló bevándorlási

hullámokkal kapcsolatos vitában tartott felszólalásában invázióról beszélt. Szavai szerint az olasz lakosságnak joga van a „saját identitásra”, valamint arra, hogy „megakadályozza az inváziót”.¹²⁴ Azt, hogy mit ért ilyen jogok alatt, néhány hónappal később a 2011. oslói merénylettekkel kapcsolatban tett kijelentései tették világossá. Borghezio hatalmas vihart kavart a médiában, amikor így nyilatkozott:

„Anders Behring Breivik számos elképzelése jónak nevezhető, néhány pedig egyenesen kiválónak. Breivik tulajdonképpen eszközzé vált. A bevándorlók inváziója tehető felelőssé azért, hogy elképzelései végül erőszakhoz vezettek. [...] A többfajú társadalom tagadása, az iszlám inváziója előtt kapitulálni tűnő Európa gyávaságának kemény kritikája, az identitáson alapuló, a templomos lovagok stílusában megfogalmazott keresztény válasz szükségessége a globalisztikus elképzelések áradatára mára az európaiak közös hagyatékává vált”.¹²⁵

Bár néhány párttársa elhatárolódott Borgheziotól, mások szolidaritást vállaltak vele. Egyik párttársa, Speroni például Breivikben „a nyugati civilizáció védelmezőjét” látja.¹²⁶

A kétdiplomás Fiorello Provera 2009 óta az EP tagja és a Külügyi Bizottság elnökhelyettese. Provera a bevándorlás kezelésére vonatkozóan olyan európai politika bevezetéséért száll síkra, amely „a fejlesztési együttműködést

olyan globálisabb és nagyobb mértékben politikai dimenzióval egészíti ki, amely tartalmazza a biztonság, a regionális együttműködés, a származási és tranzitországokkal kötött kétoldalú megállapodások területeit, valamint az emberi jogok és a demokratizálás megőrzésének támogatását.”¹²⁷ Ezekre „Az instabilitásból adódó migrációs hullámokról” szóló jelentésben megfogalmazott, az Európai Parlament által elfogadott célokra nagymértékben hatással volt Provera előadóként játszott szerepe. Provera szerepe példaszerűen mutatja, hogyan próbálják meg befolyásolni a jobboldali populista pártok képviselői az Európai Parlament politikáját, miközben magukat komoly, elismert politikusként adják elő. Provera számos indítványt és interpellációt nyújt be a vallási kisebbségek védelmével (az EU-n kívül), a gyerekek és fiatalok jogaival, az emberi jogok megsértése elleni védelemmel és a demokratizálással kapcsolatban. Ideológiai téren a baloldali pártok hatalma ellen küzd, amelyek szerinte szemben állnak a vallással, a családdal, a hagyománnyal és a nemzettel. Szerinte a „népet” a fogyasztók olyan tömegévé degradálták, amelynek az EU-tól kiinduló pusztító kapitalista folyamatot kell tovább folytatnia.¹²⁸ A Liga kezdeményezéseit rendszeresen támogatják más pártok képviselői is. Például Provera 2009 végén kezdeményezte, hogy az iráni tüntetések során meggyilkolt Neda Agha-Soltanra történő megemlékezés céljából függesszenek ki egy többméteres plakátot a fényképével a Parlament épületének külső oldalára. A kezdemé-

nyezést, amely végül nem járt sikerrel, támogatta többek közt Hans-Gert Pöttering (CDU, a Parlament korábbi elnöke, a Konrad Adenauer Alapítvány elnöke), Guy Verhofstadt (Flamand Liberálisok és Demokraták, Belgium egykori miniszterelnöke), Adrian Severin (szociáldemokrata, Románia korábbi külügyminisztere, Alexander Alvaro (FDP), valamint Morten Messerschmidt (Dán Néppárt). A kezdeményezővel és az ahhoz a párthoz tartozásával való kritikus szembenézésre, amely rendre rasszista kijelentésekkel veteti észre magát, és a bevándorlókkal és az iszlámmal szemben uszít, szemmel láthatóan nem került sor.

Matteo Salvini 2004-től 2006-ig független képviselő, majd 2009-től a Szabadság és a Demokrácia Európája frakció tagja az Európai Parlamentben. Salvini többször is rasszista és populista kijelentéseket tett. 2004-ben például azt nyilatkozta, hogy Milánó a sok burka és fátyol miatt úgy néz ki, mint Kabul, és az iszlámisták lehetséges terrortámadásai miatt dőreség megengedni, hogy emberek elfátyolozva közlekedjenek

az utcán.¹²⁹ 2009-ben a milánói önkormányzatban a Liga frakcióvezetőjeként felszólította a közlekedési vállalatot arra, hogy vezessen be csak a milánóiak és csak nők számára szolgáló metrókocsikat:

„Levélben fordultam a tömegközlekedési vállalathoz annak érdekében, hogy a metrók első két kocsiját hölgyek számára lefoglalva alakítsa ki, akik a sok külföldi neveltlensége miatt nem érzik biztonságban magukat. Ha így megy tovább, akkor kénytelenek leszünk követelni, hogy az ülőhelyeket csak milánóiak foglalhassák el, akik kisebbségnek minősülnek, így megfelelő védelemre szorulnak.”¹³⁰

Az egy egyiptomi fiatalember halála miatt az egyiptomiak és a dél-amerikaiak között Milánóban 2000-ben kitört súlyos összetűzések után Salvini „vaskézrel” történő rendteremtést követelt:

„Most ellenőrzésekre és kitoloncolásokra van szükség – házról házra, emeletről emeletre.”¹³¹

ORSZÁGJELENTÉS: HOLLANDIA

Tisztán listás választási rendszer. Nincsenek egyéni választókerületi mandátumok. A pártok a listás szavazati arány alapján jutnak mandátumhoz a parlamentben. 0,67%-os küszöb van érvényben.

A TÁRSADALMI ÉS POLITIKAI HELYZET HOLLANDIÁBAN

Hollandia régóta a világra nyitott, toleráns államnak minősül. A szélsőjobboldali pártok a második világháború után a kollaboránsok védelméért léptek fel, és a Harmadik Birodalmat dicsőítették. Társadalmilag elszigetelten működtek, és nem rendelkeztek érdemi befolyással a politikai véleményformálásra.

Csakúgy, mint más európai országokban, az 1970-es évektől voltak megfigyelhetők a szélsőjobboldali pártok első választási sikerei. A növekvő választási sikerek és a szubkulturális szélsőjobboldali miliók megerősödése folytatódott az 1980-as években, majd az 1990-es évek végén a jobboldali populista szereplők elkönnyvelhették első sikereiket. A holland politika ezzel a megerősődéssel elnyomó intézkedésekkel és a szélsőjobboldaliakkal szembeni „karanténnal” (cordon sanitaire) szállt szembe. Miközben a demokratikus pártok részéről a szélsőjobboldali politikusok ilyen „kitiltása” országos és helyi szinten egyfelől régóta működött, másfelől azonban ideológiai téren elég gyorsan közelítették álláspontjukat a jobboldali követelésekhez.¹³² Már az 1990-es években kezdeményezett a jobboldali liberális Szabadságért és Demokráciáért Néppárt kemény hangú vitát a bevándorlási és menekültügyi politikáról. A vita során a szélsőjobboldali pártok kutyaszorítóba kerültek: egyfelől a velük szembeni elnyomó politika álláspontjuk és fellépésük mérséklését követelné meg, másfelől azonban a többi párt politikai szereplői megpróbálták a szélsőjobboldali követelésekhez való tematikai közeledéssel, sőt azok túllicitálásával megőrizni szavazóikat, ill. újra magukhoz szólítani őket. Mindezek következtében úgy tűnik, hogy a jobboldali populista pártok 2001-től bekövetkezett megerősödésének, Theo van Gogh 2004-es meggyilkolásának, valamint az ezt követő társadalmi összetűzéseknek a következményeként a szélsőjobboldali és jobboldali populista pártokkal

szembeni karantén is teljes mértékben erodálódott.

Wilders az egyik legsikeresebb választási eredményét a holland parlament felsőházának 2010-es választásán könyvelhette el. A PVV a szavazatok 15,5%-át érte el, amivel több mint 9%-os növekedést ért el a 2006-os választásokhoz képest. A jobboldali liberális Szabadságért és Demokráciáért Néppárt (VVD) és a kereszténydemokrata Kereszténydemokrata Tömörülés (CDA) a PVV által elismert koalíció létrehozásában egyezett meg. A pártelnök Geert Wildersnek sikerült elérnie némi engedményt a párt politikája iránt az elismerésért cserébe. Így például drasztikus intézkedéseket vezettek be a nem nyugati államokból érkező bevándorlás csökkentése érdekében. Ez a politikai helyzet ideális volt Wilders számára: az adott témától és fogadtatásától függően dörgedelmeket intézhetett a kormány ellenében, vagy a kormány részeként és ezáltal a dolgok „intézőjeként” léphetett fel. 2012 elején a koalíció felbomlott, és szeptemberre új választásokat írtak ki.

Rendkívüli politikai felemelkedését Geert Wilders Pim Fortuyn jobboldali populista „előmunkálatának” is köszönheti, aki a bevándorlásellenességet és a muzulmánellenességet politikai krédója központi témáivá tette. Ezáltal a szélsőjobboldali és a jobboldali populista gondolatvilág mélyebben beszívárgott a társadalmi fősodorba, és mára – ellenében a második világháború utáni időkből Hollandiában uralkodó antirasszista

normával – már alig vált ki ellenállást.¹³³ Fortuyn halála után nem sokkal pártja szétesett. Wildersnél jobban senki nem értett ahhoz, hogyan foglalja el az így keletkezett űrt a jobboldali populista térfélen, és hogyan vegye át a megkérdőjelezhetetlen vezetői szerepet. Wilders is szélsőségesen iszlámellenes világnézetet képvisel, a Koránt például fasiszta könyvnek nevezte. Fitna című filmjével (2008) tiltakozási hullámot váltott ki az iszlám országokban, nemrég pedig berlini látogatása során a német kancellárnak, Angela Merkelnek (CDU) a tétlenség vádját róta fel Németország fokozódó iszlamizálásával szemben. Wilders ellenzi a bevándorlást, főleg a nem nyugati országok esetén, továbbá a lakosság etnikai alapú regisztrációját követeli, önmagát pedig „law-and-order” politikusként aposztrofálja, aki kemény kézzel lép fel a bűnözéssel szemben. Véleménye szerint Hollandiát és egész Európát a politikai iszlám fenyegeti, amely az európai társadalmak leigázására és az iszlám hagyományok és törvények bevezetésére törekszik. Felfogása szerint a hagyományos politikusok és a média ignorálta ezeket a problémákat, sőt támogatta azokat. Wilder társadalomképét autoriter és pluralizmusellenes elképzelések, rasszista sztereotípiák és ellenségek képek jellemzik. Gondolatvilágában egységes holland nép létezését konstruálja, miközben a lakosság egyes részeitől az ahhoz való tartozást tagadja meg. A PVV egyetlen párttagjaként Wilders ellenőrzi a pártot és személyesen választja ki a párt képviselőjelöltjeit. Ennek előnye Wilders és a PVV számára

a napnál is világosabb: Wildersnek nem kell attól tartania, hogy erőszak alkalmazására hajlamos személyek lépnek be a PVV-be, így pedig meg tudja őrizni tiszta arculatát. Ezenkívül nem fenyegeti az a veszély sem, hogy tömegesen lépnek be szélsőjobboldaliak a pártba, amivel a társadalom ún. „közepét” eljehizhetnék. Wilders kiváló kapcsolatokat ápol a német jobboldali populistákkal is: a jobboldali irányultságú Fiatal Szabadság című újságtól vagy a korábbi berlini CDU-képviselő, René Stadtkewitz által alapított A Szabadság párttól kezdve a Pax Europa Polgári Mozgalmon keresztül egészen a jobboldali populisták leg-sikeresebb németországi médiumáig és önjelölt iszlámkritikusáig, a „Politically Incorrect” (PI) lapig Wilders számíthat német barátai támogatására. A cél a jobboldali populisták összekapcsolódását megvalósító, jelenleg még csak főként virtuálisan szerveződő International Freedom Alliance hálózat nemzetközi szövetségé történő kiépítése.¹³⁴ Azt, hogy ez a nemzetközi összekapcsolódás már régóta megvalósult, mutatja többek között Wildersnek a szeptember 11-ei áldozatok emléknapján tett New York-i látogatása is, amelynek az amerikai „Stop Islamization of America” (SIOA) webblog meghívására tett eleget. A SIOA így kommentálta később Wilders fellépését:

„A csúcspontot többek közt Geert Wilders jelentette, akit a nagy hősnak kijáró tisztelettel köszöntöttek. Wilders előadásában beszélt arról is, hogy a Ground Zero területén építendő saría-mecset a New York-

ra jellemző holland tolerancia büszke hagyományának halálát jelentené.”¹³⁵

Az amerikai blog mellett a SIOA Angliában, Dániában, Franciaországban, Németországban, Norvégiában, Lengyelországban, Romániában, Oroszországban és Svédországban is rendelkezik helyi szervezetekkel. Az ilyen nézetek és oldalak iránt érdeklődő emberek ismerik és nagyra tartják egymást. Felemelkedését Wilders a médiának is köszönheti, hiszen képes arra, hogy akcióit vagy kijelentéseit rendkívül hatásosan adja el a média számára, egyben bízhat abban, hogy a bűnözéssel és a biztonsággal kapcsolatos, félelmet keltő vitáit a média hálisan felkarolja és nagy nézettséget, hallgatottságot és olvasottságot generáló módon csócsálja.

A nyíltan nacionalista, antiszemita és rasszista „Nederlandse Volksunie”, amely körülbelül a német NPD-nek feleltethető meg, nem rendelkezik befolyással a politikai véleményformálási folyamatokra a holland parlamentben. Ennek ellenére a párt a neonácik gyűjtőszervezete, amely a fellépéshez és

a kommunikációhoz biztosít számukra infrastruktúrát, egyben szoros kapcsolatokat tart fenn más országok különböző szélsőjobboldali szervezeteivel, köztük Németországgal is.

A szubkulturális szcénát tekintve a szélsőjobboldali és rasszista nézetek és ideológiák Hollandiában az 1980-as évekig inkább néhány kis létszámú, azonban annál erőszakosabb szélsőjobboldali csoport marginális problémájának voltak tekinthetők. Ma a szélsőjobboldaliak például az „Aktiefront Nationale Socialisten” (ANS) vagy a nemzetközi működésű, Németországban betiltott Vér és Becsület csoportban szerveződnek. Sok kisebb csoport és szélsőjobboldali aktivista mellett a Vér és Becsület hálózat a legnagyobbak és legaktívabak egyike Hollandiában, amely kiváló külföldi kapcsolatokkal rendelkezik. Emellett az ún. „Lonsdale Youth” játszik szerepet az elmúlt évek etnikumok közötti összetűzéseiben. Ezen szubkulturális csoport számos tagja xenofób, rasszista és szélsőjobboldali irányultságú, ezért néhány évvel később sokan közülük a Vér és Becsület csoport tagjaivá válnak.¹³⁶

LUCAS HARTONG

Született 1963. május 24-én Dordrechtben. 1992-ben BA-diplomát szerez PR szakon. 2006-ban BA-diplomát szerez teológiából. Önálló kolumnista és publicista különböző magazinok és újságok számára. 2006-ban a PVV jelöltje a holland felsőházi választásokon. 2010-től a holland autóklub, az ANWB elnökségi tagja. 2009-től a PVV képviselőinek politikai referense az Európai Parlamentben. 2010 óta az Európai Parlament tagja a PVV színeiben. Független képviselő. Bizottsági tagságok: Költségvetési Ellenőrző Bizottság (póttag), Költségvetési Bizottság (tag).

BARRY MADLENER

Született 1969. január 6-án Leidenben. 1990–2005 között ingatlanügynök és értékecselő. 2006–2009 között a holland felsőház képviselője. 2009 óta az Európai Parlament tagja. Független képviselő. A 2012-es hollandiai választások óta ismét országgyűlési képviselő.

LAURENCE J.A.J. STASSEN

Született 1971. február 8-án Sittardban. 1988–1991 között az Antwerpeni Európai Egyetem hallgatója. 1991–1995 között a Nuth B.V. kavicsgyár dolgozója, 1999–2008 között a TV-Limburg szabadfoglalkozású moderátora. 2009 óta az Európai Parlament tagja. Független képviselő. Bizottsági tagságok: Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság (póttag), Külügyi Bizottság (tag).

AUKE ZIJLSTRA

Született 1964. november 1-jén Joure-ban. Gazdaságtudományi tanulmányokat végzett a Groningeni Egyetemen, a gazdaságtudományok doktora. 1991-től IKT-projektvezető a British American Tobacco vállalatnál. 2003-tól a holland belügyminisztérium politikai munkatársa. 2011 óta az Európai Parlament tagja. Független képviselő. Bizottsági tagságok: Gazdasági és Monetáris Bizottság (póttag), Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság (tag).

A 2009-es európai parlamenti választások egyik legnagyobb nyertese Geert Wilders Szabadságpártja volt, amely egyből a hollandiai szavazatok 17%-át söpörte be. Ezzel az eredménnyel négy képviselőt küldhettek Brüsszelbe: Lucas Hartong, Barry Madlener, Laurence Stassen és Daniël van der Stoep képviselik az elmúlt választások óta a PVV-t függetlenként az Európai Parlamentben. Van der Stoep ittas vezetés miatt 2011. szeptember 1-jei hatállyal lemondott mandátumáról. Ezt megelőzően parlamenti asszisztensének a Twitteren bejelentett felmondásával hívta fel magára a figyelmet. Utóda az Európai Parlamentben Auke Zijlstra lett, aki korábban a holland belügyminisztériumban dolgozott. Időközben van der Stoep ismét az EP tagja lett, mivel Hollandia a lisszaboni szerződés hatálybalépésével egy mandátummal többhöz jutott. Van der Stoep azonban ekkor már nem csatlakozott a PVV tagjaihoz, és független képviselőként tevékenykedik.

Az EP-választási kampányban a PVV a „Hollandiáért” szlogennel lépett fel, és kampányát elsősorban Európa állítólagos iszlamizálódási veszélyére építette fel. Wilders nem sokkal a választások után meghirdette, hogy a PVV képviselőinek munkája az Európai Parlamentben a további európai integráció ellen, a tisztán gazdasági és monetáris unióhoz való visszatérés elérésére fog irányulni. Ezenfelül Románia és Bulgária európai uniós tagságának megszüntetését követelte, egyúttal elhatárolódott a francia Front Nationaltól vagy a romániai Tudor-párttól, mondván, hogy azok

szélsőjobboldaliak.¹³⁷ Amint már általánosságban felhívtuk rá a figyelmet, az ilyen szóbeli elhatárolódások nem fedhetik el a tényleges személyi, ideológiai és strukturális összefonódásokat, így pusztán a nyilvánosság számára szóló elhatárolódásnak tekinthetők, amelynek célja a PVV tabumentesítése és választási alternatívaként történő megjelenítése. A PVV képviselői az Európai Parlamentben Geert Wilderst javasolták a gondolatszabadságért járó Szaharov-díjra (amely az EU emberi jogi díjaként is ismert), de ezt illetően hiába kampányoltak más pártok képviselőinél támogatásért.

A parlamenti munka terén a PVV képviselői rendre a Parlament elnökéhez, az Európai Bizottsághoz és a Tanácshoz intézett elfogadhatatlan, rasszista szellemiségű interpellációkkal tűnnek fel. 2011 áprilisában van der Stoep a Parlament plénuma előtt burkoltan arról értekezett, hogy elfogadható lenne a menekülttáborokban tartózkodó menekültektől a víz megvonása.¹³⁸ Szerbiára vonatkozóan, egyben Romániára és Bulgáriára mint tagállamokra utalva Barry Madlener így fogalmazott a Bizottsághoz intézett egyik kérdésében:

„Mikor hajlandó belátni a Bizottság, hogy az EU túl sok szegény, korrupt, bűnözési problémákkal rendelkező országot engedett be a sorai közé? Mikor fog a Bizottság úgy dönteni, hogy ez már több a soknál, és felhagy végre a bővítés iránti szenvedélyével?”¹³⁹

Egy másik, a Bizottsághoz intézett egyik írásbeli kérdésében van der Stoep és Madlener aziránt tudakozódott:

„Oszítja a Bizottság azt az álláspontot, hogy a török Mavi Marmara delegáció és az iráni elnök, Ahmadinezsád perverz háborús uszítók? Amennyiben nem, miért nem?”¹⁴⁰

Miután a Bizottság 2011. szeptember 29-én közzétette döntését a törökországi nemzeti szakértők számára vonatkozóan, és azt kettőről nyolc főre növelte, a PVV számára kiváló alkalom kínálkozott arra, hogy dörgedelmeket intézzen Törökországhoz annak esetleges EU-csatlakozásával szemben:¹⁴¹

„[...] Az, hogy báránybőrbe bújt farkasokat engednek be hozzánk, szomorú mélypontját jelenti azoknak a tárgyalásoknak, amelyek pillanatnyilag amúgy sem rendelkeznek semmi eséllyel a sikerre. A tárgyalásokat véglegesen meg kell szakítani, és a Bizottság bugyuta tervét vissza kell vonni.” (Barry Madlener)

„Erdogan levette álarcát, és az elmúlt hónapokban teljesen szabályos háborús uszítóként mutatkozott meg. Az Európai Unió reakciójából az az ember benyomása, hogy az Európai Bizottság elvesztette az eszét, és az iszlám ezen trójai lovát beengedte a várába azzal, hogy a törököknek jogot biztosított olyan EU-törvények kidolgozásában tör-

tendő részvételre, amelyek természetesen Hollandiára is kötelező érvényűek. Eljött az ideje annak, hogy egyszer és mindenkorra véget vessünk ennek a bábszínháznak, és megmondjuk a törököknek: nem látjuk őket szívesen az Európai Unióban. Sem ma, sem holnap. Soha!” (Geert Wilders)

A valóságban a Bizottság mellett összesen 63 nemzeti szakértő működik nem EU-országokból. A nemzeti szakértők legfeljebb négy évig működhetnek a Bizottság mellett, fizetésüket a delegáló állam fedezi. A Bizottság 2008. decemberi határozata értelmében „a nemzeti szakértők delegálásával [...] – különösen olyan területeken, ahol a megfelelő szakismeretek nem állnak rendelkezésre magától értetődő módon – a Bizottság nagymértékben hasznosíthatja a magasan kvalifikált szakértők szakértelmét és tapasztalatát.”¹⁴²

Ezek a szakértők nem láthatnak el közép- vagy felső szintű vezetői feladatokat, helyettesítés esetén sem. A helyzet pontosabb elemzése alapján tehát nem lehet arról beszélni, hogy ezzel „a törökök” számára a Bizottság azt a jogot biztosítaná, hogy EU-jogszabályok kidolgozásában működjenek közre. Épp ellenkezőleg, Törökországban 1996 óta az európai gazdaságjog érvényes, így lemondott nemzeti szuverenitásának egy részéről, anélkül, hogy egyúttal részt vehetne az európai döntéshozatali folyamatokban (kétsébséges Európa).

ORSZÁGJELENTÉS: AUSZTRIA

Listás választási rendszer, országos, tartományi és regionális listákkal. Nincsenek egyéni választókerületi mandátumok. A pártok a listás szavazati arány alapján jutnak mandátumhoz a parlamentben. 4%-os küszöb érvényes.

A TÁRSADALMI ÉS POLITIKAI HELYZET AUSZTRIÁBAN

A társadalmi szembenézésre Ausztriának a nemzetiszocializmusban játszott szerepével és a holokausztban történő részvételével 1945 után – a szövetségesek hivatalos náciellenes politikája

ellenére – nagyjából nem került sor. Az osztrákok körülbelül egyharmada aktívan kapcsolódott a nemzetiszocialista rezsimhez.¹⁴³ Jóllehet az NSDAP és a hasonló szervezetek újjáalapítását megtiltották, a szövetségesek által elhatározott náciellenes politika túlnyomórészt felületlen és szimbolikus volt. Már 1948-ban létrejött a Verband der Unabhängigen (VdU, Függetlenek Szövetsége), amely elsősorban a korábbi NSDAP-tagok és a kitelepítettek gyűjtőpártjaként pozicionálta magát. A háború utáni első országgyűlési választásokon, 1949-ben a szavazatok többségét az Osztrák Néppárt (Österreichische Volkspartei, ÖVP; 44%), érte el, a második helyen az Osztrák Szocialista Párt (Sozialistische Partei Österreichs, SPÖ, később Szociáldemokrata Párt, Sozialdemokratische Partei; 38,7%) végzett, amelyet harmadik legnagyobb erőként a VdU követett (11,7%). Mivel a lakosság széles rétegei támogatták Ausztria 1938-as „csatlakozását” (Anschluss) a német nemzetiszocialista rezsimhez, vagy legalábbis szimpatizáltak azzal, az ÖVP és az SPÖ a második világháború után kisebbíteni igyekezett Ausztria tettesként játszott szerepét annak érdekében, hogy ne ijesszék el maguktól a potenciális választókat.¹⁴⁴ A háború utáni nyilvánosságban Ausztria önmagáról alkotott és mások felé mutatott képét a „nemzetiszocialisták első áldozata” (az ún. áldozatmitosz) jellemezte. 1954-ben megalakult a Waffen-SS IV. Bajtársi Szövetsége (K IV), amely a Waffen-SS korábbi tagjából és hozzájuk közel álló személyekből állt, és a mai napig egyértelműen szél-

sőjobboldali nézeteket képvisel. Belső pártszakadás és az irányvonalat illető viták miatt a VdU-ból 1956-ban kivált az Osztrák Szabadságpárt (Freiheitliche Partei Österreichs, FPÖ). Már a párt első elnöke, Anton Reinthaller – korábbi SS-dandártábornok, 1945-ig birodalmi gyűlési képviselő – is a párt egyértelműen német nemzeti irányultságát képviselte. Utóda Friedrich Peter, az SS I. gyalogos dandárjának korábbi tagja lett a párt elnöke. Peter nem csinált titkot világnézetéből:

„Nem tartozom azokhoz, akiket állítólag kényszerítettek, hanem ma is felvállalom, hogy egykor önként léptem be az SS-be, mivel számunkra, a Duna-térség fiataljai számára a haza csak Németországot jelentette.”¹⁴⁵

Peter vezetése alatt az FPÖ 1960-tól liberális arculatot próbált meg kialakítani, hogy a választók szélesebb rétegei számára válhasson vonzóvá. Ez a liberalizálási folyamat végül néhány kilépéshez vezetett az FPÖ-ből, továbbá a Nemzeti Demokrata Párt (Nationaldemokratischen Partei, NDP) megalakításához, amelyet 1988-ban betiltottak. Bár az FPÖ az 1960-as évek végén 7-8%-ot ért el a választásokon, 1966 és 1983 között legtöbbször 5,5-6%-os eredményt tudott felmutatni. Az 1983-as választásokon elért alacsony, 5,0%-os eredmény ellenére az FPÖ ekkor első ízben lépett be a kormányba az ÖVP oldalán. A fordulópontot csak a pártelnökség Jörg Haider által történő átvétele jelentette, amit elsősorban a di-

ákegyetek kényszerítettek ki. Innentől számítva az FPÖ folyamatosan növelte választási eredményeit: már 1986-ban 9,7%-ot ért el, majd 1999-ig majdnem 27%-ra (52 mandátum az országgyűlésben) növelte a kapott szavazatok arányát. 1999-től 2002-ig a parlament második legnagyobb pártjaként koalícióban kormányzott az ÖVP-vel, és a párt adta a kancellárhelyettest. A választási sikerek nagymértékben Jörg Haider személyére vezethetők vissza. Elnökké választásával az FPÖ letért liberális útrajáról, és újra egyértelműen német nemzeti irányultságot képviselt a szélsőjobboldali szárny integrálásával együtt. Ennek következtében sok NDP-tag is visszatért az FPÖ-höz. A visszaáramlás és az általános sikerek a tagsági statisztikákban is tükröződtek: amíg a pártnak 1986-ban még csak közel 37 000 tagja volt, a taglétszám 2000-re már 53 000-ra nőtt.¹⁴⁶ Haider a választási kampányok során a „külföldiek” ellen lépett fel, dicsérte a Harmadik Birodalom „megfelelő foglalkoztatási politikáját”, és nyíltan szimpatizált a nemzetiszocializmus büntetett elkövető szervezeteivel. 1995-ben a Waffen-SS egykori tagjai előtt így beszélt Krumpendorfban:

„Jó, hogy vannak még a világban rendes emberek, akik karakteres jellemvonásokkal rendelkeznek, akik a legnagyobb ellenszélben is kiállnak meggyőződésükért, és akik máig hűek maradtak meggyőződésükhöz.”

Haider 2000-ben lemondott pártelnöki tisztségéről. Az FPÖ-n belüli viták

(knittelfeldi puccs) miatt a kormánykoalíció 2002-ben felbomlott. Az ezt követő új választásokon az FPÖ már csak a szavazatok 10%-át érte el (18 képviselői hely az országgyűlésben). Ez azonban elégnak bizonyult az ÖVP-vel kötött újabb koalícióhoz. A 2005-ös regionális választásokon elért gyenge eredményeket követő belső viták után – nagymértékben Haider tevőleges részvételével – megalakult a Szövetség Ausztria Jövőjéért (Bündnis Zukunft Österreich, BZÖ) mozgalom, amelynek elnöki tisztségét 2006-ig Haider töltötte be (majd 2008-ban ismét, egy hónapig a halála előtt). A legutóbbi országgyűlési választásokon, 2008-ban az SPÖ a szavazatok 29,3%-át, az ÖVP 26%-át, az FPÖ 17,5%-át, a BZÖ pedig 10,7%-át szerezte meg. Az SPÖ az ÖVP-vel nagykoalíció megalakításában állapodott meg.

Az osztrák nacionalizmus elsősorban Németország és a német nemzeti identitás felé orientálódik.¹⁴⁷ A háború utáni idővel ellentétben azonban ma már nem követelik Ausztria „csatlakozását” Németországhoz. Szintén nem uszítanak ma már nyíltan a „zsidók” ellenségképe ellen. Helyükre mára a „külföldiek” – túlnyomórészt a muszlimok – kerültek. Az FPÖ és a BZÖ jobboldali populistaként rasszista választási kampányaival és verbális kirohanásaival a „szélsőjobboldali szürke zónában” mozog. Mindezekelőtt a különböző kormányokban való viszonylag gyakori részvételük rányomta azonban a bélyegét a politikai mindennapokra, amint azt a politológus Anton Pelinka hangsúlyozza:

„A kormány intézményei azonban nem igazán képesek kézben tartani a szürke zónát, mivel a szürke zóna egyes elemei összemosódtak a kormánnyal. Ez a szövetségkötések eredménye, de olyan választási stratégiák következménye is, amelyek – kétség esetén – nem haboznak összekacsintani bizonyos (pl. bevándorlásellenes) előítéletekkel.”¹⁴⁸

Az FPÖ időről időre a képviselőinek a szélsőjobboldali szcénával való kapcsolatai miatt kerül a figyelem középpontjába. Az FPÖ-höz közel álló hallgatói szervezet, a Szabad Hallgatók Szervezete is rendszeresen szélsőjobboldali aktivitással kerül a média fókuszába. Az FPÖ sok tisztviselője rendelkezik tagsággal szélsőjobboldali diákegyletekben.¹⁴⁹

AZ EURÓPAI PARLAMENT...

Ausztria

FRANZ OBERMAYER

Született 1952. május 25-én Linzben. 2009-től az Európai Parlament tagja. Független képviselő. Bizottsági tagságok: Foglalkoztatási és Szociális Bizottság (póttag), Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság (tag).

ANDREAS MÖLZER

Született 1952. december 2-án Leobenben. Jogi, történelmi és néprajzi tanulmányokat folytatott. 1979-től 1981-ig jogtudományi intézeteknél dolgozott adjunktusként. Főszerkesztője a Kärntner Nachrichten című lapnak (1982–1990).

1990-től a Szocialpolitikai Tanulmányok Intézetének, ill. az Edition K3, Verlags- und Beratungs-GmbH ügyvezető igazgatója és társasági tagja. Az FPÖ elnökének személyi tanácsadója (1991–1994). A Szabad Akadémia elnöke (1991–1994). 1991–1994 között az osztrák felsőház tagja. 1997-től a Zur Zeit hetilap kiadótársa és főszerkesztője. Rovatvezető a Die Presse és a Neue Kronen Zeitung napilapnál. 1999–2002 között Karintia tartomány kulturális megbízottja. Különböző könyvek szerzője. 2004 óta az Európai Parlament tagja. Független képviselő. Bizottsági tagságok: Alkotmányügyi Bizottság (póttag), Külügyi Bizottság (tag).

Az FPÖ az európai parlamenti választásokon az ausztriai szavazatok 13,1%-át szerezte meg. Azóta Andreas Mölzer és Franz Obermayer tevékenykedik független képviselőként az Európai Parlamentben. A választási kampányban a következő jelszavakat használták: „Igazi népképviselőket EU-áruhelyek helyett”, „Politikánk világos: Európát keresztény kezekbe”, „Ausztriát képviseljük, nem az EU-t és a pénzügyi maffiát”.¹⁵⁰ Jóllehet a párt a saját várakozásait alulteljesítette, az FPÖ 2004-hez képest több mint kétszeresére növelte eredményét.

Mölzer az FPÖ német-nemzeti szárnyához sorolható, és 2004 óta az Európai Parlament képviselője. Mölzer a Zur

Zeit hetilap kiadótársa és főszerkesztője. A jobboldali konzervatív, német nemzeti irányultságú lap a részben megfogalmazott egyértelmű kritika ellenére is közel áll az FPÖ-höz. Mölzer kiadója és szerzője több könyvnek is, továbbá rendszeresen ír kolumnákat újságokban, és több film produceri munkáiban is részt vett. 1987-ben nemzetiszocialista eszmék terjesztéséért a Kärntner Nachrichten lap főszerkesztőjeként közigazgatási büntetőeljárásban pénzbírságra ítélték. Mölzer, aki „az európai jobboldali ideológia motorja”¹⁵¹, szoros kapcsolatokat ápol más jobboldali populista és szélsőjobboldali pártokkal Európában. Nemzetközi kongresszusokat szervezett szélsőjobboldali és jobboldali populista pártok képviselőinek részvételével, nagymértékben részt vett az Identitás, Hagyomány, Szuverenitás (ITS) frakció 2007-es alapításában, továbbá elnökségi tagja a jobboldali populista A Szabadság Európai Szövetsége (EAF) európai pártnak.¹⁵² 2005-ben Auschwitz felszabadításának 60. évfordulója alkalmával nem szavazta meg az Európai Parlament antiszemizmussal és idegengyűlölettel szembeni állásfoglalását. Elutasítását azzal indokolta, hogy a mai Ausztria nem felelős ezekért a bűnökért.¹⁵³ Az FPÖ az Európai Parlamentben közös nyilatkozatokat és az elnökséghez intézett közös interpellációkat jegyez a francia Front National, a British National Party és a Nagy-Románia Párt képviselőivel. A párt nem riad vissza a szélsőjobboldali spektrum kemény magjának olyan képviselőivel való együttműködéstől, mint a BNP. Mölzer szoros kapcsolatokat ápol a né-

met szélsőjobboldali és jobboldali populista szcénával is.

A diákegyleteket támogató Mölzer szerint a nyugati világ védekező háborúvív az iszlámmal szemben, a nyugati országok politikai és szociális szövétét pedig meg kell védeni. Így érthető az is, ha a menekültek földközi-tengeri áradatát Európa irányába tervszerűen irányított folyamatnak látja: szerinte a menekültek szent háborút folytatnak az iszlámért, amelyet a legmagasabb vallási és ideológiai szinteken, valamint az egyes országok hatalmának birtokosai terveztek meg stratégiaileg, azt onnan támogatják, megfelelő logisztikával látják el és ösztönzik.¹⁵⁴ Ennek célja szerinte a népesség már teljes gözzel zajló „átalakítása” és ezzel annak megkísérlése, hogy muzulmán többséget hozzanak létre az európai lakosságon belül. Mölzer aktívan tevékenykedik világképének terjesztésén az Európai Parlamentben: az interpellációk, indítványok és felszólalások abszolút számát tekintve ő az egyik legaktívabb képviselő a parlament történetében. Ellentétben azonban a PVV színeiben tevékenykedő holland képviselőtársaival, Mölzer tárgyyszerű hangon, ideológiai felindultság nélkül adja elő mondanivalóját. Mölzer részt vett a tokiói Jaszukuni-szentélyhez szervezett utazáson (lásd a francia országjelentést).

Franz Obermayr 2009 óta az Európai Parlament tagja. Obermayr, akkor még Linz város alpolgármestereként, 2002. május 8-án felszólalt a Halottak emléknapján Bécsben, ahol számos szélső-

jobboldali szervezet és diákegylet emlékezett meg a második világháborúban elesett katonákról.¹⁵⁵ A Bécsi Együttműködés név alatt egyesülő szervezetek, amelyeket akkor a szélsőjobboldali, revizionista Olympia Diákegylet vezetett, minden évben gyászrendezvény keretében emlékeznek meg a második világháborúban elszenvedett „totális vereségről”. Az Olympia a május 8-ára kiadott „Ünnepi nyilatkozatában” a holokauszt tagadásának tilalmát a „gondolatszabadság betiltása rég meghaladottnak vélt korába történő visszavetésnek” nevezte. A nyilatkozatban ez szerepelt továbbá:

„Ha egy német ember a történelem egynémely «érzékeny» kérdéséről csak az átnevelők és németországi segítőik által meghatározott keretek között gondolkozhat és beszélhet, az egyértelműen a gondolat- és szólásszabadság és ezzel együtt a tudomány és a tanítás szabadságának hiányát jelenti.”¹⁵⁶

Május 8-án a németországi szélsőjobboldali mozgalmak is mobilizálódnak:

„A népünk szabadságáért folytatott emberfeletti küzdelem a német hadsereg kapitulációjával ért véget. [...] A megszállók által a saját népünk nyakára ültetett árulók azon meszterkednek, hogy nemzetünk áldozatait kigúnyolják, bátor katonáink becsületét bemocskolják, és végül népünk lelkét szétrombolják. Ezért május 8-át a becsület napjává tettük. Ha az árulók május 8-án a né-

met nép vereségét ünneplik, akkor mi a becsület lángjának őrzésével ezen a napon is a nemzeti ellenállás eszméjét terjesztjük a nép körében!”¹⁵⁷

Obermayr mellett az FPÖ néhány képviselője is részt vett a rendezvényen, köztük H. C. Strache és Jörg Haider. Obermayr az Európai Parlamentben elsősorban a menekültek és a menedékkérők, valamint általánosságban az Európai Unió ellen uszít. Például az Európai Emberi Jogok Bíróságnak az olaszországi illegális tartózkodást bűncselekménnyé nyilvánítani kívánó olasz törvényt elítélő határozatát így kommentálta:

„Ebben a döntésben megmutatkozik azon régi 68-asok igazi arca, akik Strasbourgban és Luxemburgban az ítéleteket hozzák. Nyilvánvaló,

hogy az Európai Uniót fokozatosan a bevándorlók paradicsomává kívánják tenni.”¹⁵⁸

Az illegálisan az EU-ban tartózkodó embereket sújtó mindennapos következményeket (az igazságszolgáltatás, az egészség- és társadalombiztosítás hiánya stb.) az FPÖ a választók szavazataiért folyó harcban a tisztán jobboldali populista uszítás kedvéért elhallgatta. A bíróság azon döntését, hogy az iratokkal nem rendelkező emberek az önkéntes kiutazás lehetőségét egy bizonyos határidőn szabadságvesztés vagy pénzbírság nélkül megkaphassák, az FPÖ populista módon átfogalmazza.

A lisszaboni szerződés 2011 decemberi hatálybalépésével a BZÖ egyik képviselője, Ewald Stadler is bejutott az Európai Parlamentbe.

ORSZÁGJELENTÉS: ROMÁNIA

Listás választási rendszer.
5%-os küszöb érvényes.

A TÁRSADALMI ÉS POLITIKAI HELYZET ROMÁNIÁBAN

A Ceaușescu-korszak vége és az 1989-es politikai és társadalmi változások után Romániában is újra megalakultak szélsőjobboldali és ultranacionalista csoportosulások és pártok. Az ultranacionalista, magyarellenes Román Nemzeti Egység Pártját (PUNR) 1990 májusában alapították. A párt az ezt követő években a legjelentősebb szélsőjobboldali párt volt Romániá-

ban.¹⁵⁹ 1992-ben a PUNR a szavazatok 7,9%-ával 30 helyet szerzett meg a képviselőházban, illetve a szavazatok 8,1%-ával 14 helyet a szenátusban. A PUNR 1992 és 1996 között kisebbik partnerként részt vett a kormányban. Kormányzásának idején a romák elleni heves támadásokra került sor. A rendőrség részben részt vett a támadásokban, részben nem lépett fel következetesen a támadásokkal szemben. 1997-től a PUNR folyamatosan veszített népszerűségéből. A 2000-es választások óta a párt már nem rendelkezett parlamenti képviseléssel, végül 2006-ban egyesült a Konzervatív Párttal (PC).

A mai napig legsikeresebb szélsőjobboldali párt az 1991-ben alapított Partidul România Mare (PRM; Nagy-Románia Párt). Az azonos nevű folyóiratból keletkezett PRM szorosan összefonódik elnökével és alapítójával, Corneliu Vadim Tudorral. Tudor, a Ceaușescu-korszak rezsimhű újságírója és költője, 1992-től 2008-ig tagja volt a romániai szenátusnak, illetve többször a párt köztársaságielnök-jelöltje volt. A PRM fő célja Nagy-Románia helyreállítása. A párt ellenségképei között előkelő helyet foglalnak el a magyarok, a zsidók, a homoszexuálisok és a romák. Az 1990-es években a párt a választásokon a szavazatok 4-4,5%-át érte el. Az áttörésre első ízben a 2000-ben rendezett parlamenti és elnökválasztásokon került sor. A párt a szavazatok 21%-ával (szenátus), illetve 19,5%-ával (parlament) az országgyűlés második legnagyobb ereje lett. A köztársaságielnök-választásokon Tudor az első fordulóban a

szavazatok 28,3%-át szerezte meg, a másodikban pedig kimagasló, 33,2%-os eredményt ért el, még ha végül nem is sikerült megszereznie a szükséges többséget a szociáldemokrata jelölttel szemben. Választási kampányában a párt már nem a magyarokat nevezte meg a Romániát fenyegető legfőbb veszélynek, hanem a romákat állította xenofób agitációja középpontjába. Egy évvel korábban a PRM nagymértékben részese volt a 12 000 bányász részvételével és a rendőrség elleni erőszakos összecsapásokkal megkísérelt államcsínynek.¹⁶⁰

A 2000-es választások kimagasló eredményei óta a párt támogatása az elkövetkező években jelentős mértékben alábbhagyott. Jelenleg a PRM nem rendelkezik képviseléssel az országgyűlésben. Megemlíthendők a párt kapcsolatai olyan szélsőjobboldali csoportosulásokkal, mint a Liga Mareșalului Antonescu (LMA) szervezet, amelyet 1990-ben alapítottak Ion Antonescu marsall rehabilitálása céljából. Antonescu kormányzása alatt (1940–1944) legalább 150 000 zsidó és romák tízezrei vesztették életüket. További ultranacionalista pártok, mint a 2000-ben alapított Új Generáció Pártja (PNG; Partidul Noua Generație), nem rendelkeznek jelentős parlamenti befolyással Romániában. Ennek ellenére a PNG pártelnökét, George Becalit 2009-ben beválasztották az Európai Parlamentbe (lásd lejjebb). A PNG a 2004-es választási kampányban átvette a fasiszta, antiszemita „Vasgárda” 1930-as és 1940-es évekbeli jelszavait.¹⁶¹

Ezenfelül léteznek nem pártszerű szervezetek is, mint az Új Jobboldal (ND; Noua Dreaptă), amely pozitívan viszonyul a Vasgárdához, és szoros kapcsolatokat ápol a német NPD-vel. Az ND Nagy-Románia visszaállítását propagálja, és a homoszexuálisok, romák és zsidók ellen folytat hecckampányt. Például az ND egyik programadó szövegében ez szerepel:

„Szervezetünk tagjai a nemzeti eszmélés tanúi. Nem akarunk több cigány beszédet hallani, és ívelt orrokat és elkékült szájakat látni.”¹⁶²

Ebből a környezetből eredően rendre erőszakos támadásokra is sor kerül, mint például a melegbüszkeség napja alkalmából szervezett bukaresti felvonulás esetében.

A romániai politikában és nyilvánosságban 1989 után alig került sor Románia holokausztban játszott szerepének feldolgozására. Még 1991-ben a parlamentben egyperces néma felállással adóztak Antonescu emlékezetének. Csak a Nemzetközi bizottság a romániai holokauszt kutatásáért (más néven: Wiesel-bizottság) munkája – amely 2004-ben zárójelentésében Romániának a holokausztban történő szándékos

részvételét állapította meg – vezetett a romániai bűnösség hivatalos, állami elismeréséhez. Továbbra is széles körben elterjedtek a határrevíziós kijelentések és nézetek: 2006 júniusában a román elnök, Băsescu dicsérettel illette Románia részvételét az 1941-es, Oroszország elleni német hadjáratban¹⁶³; 2012 márciusában Dana Sova, a Szociáldemokrata Párt (PSD) szenátora és szóvivője pedig azt állította, hogy a zsidók nem szenvedtek Romániában, és tagadta Románia részvételét a holokausztban.¹⁶⁴ Figyelemre méltó a romániai szélsőjobboldaliak szoros összefonódása a vállalkozásokkal:

„Az ultranacionalista mozgalmak legfontosabb bevételi forrásait a pénzügyi, gazdasági és kereskedelmi tevékenységeket ellenőrző, a magas szintű korrupcióból közvetlenül előnyt húzó nacionalisták üzletei jelentik.”¹⁶⁵

A szélsőjobboldaliak témáit Romániában elsősorban magyar- és cigányellenes nézetek, revizionista-nacionalista nosztalgia, valamint a két világháború közötti időszak szélsőjobboldali politikai hagyományainak (pl. a Vasgárda) újratemtése jellemzik.¹⁶⁶

AZ EURÓPAI PARLAMENT...

Románia

GEORGE BECALI

Született 1958. június 25-én Brăilában. 2000-2003 között az FC Steaua București elnöke. 2003-tól az FC Steaua București tulajdonosa. Különböző vállalatok többségi részvényese, ingatlanpiaci befektető. 2004 óta az Új Generáció elnevezésű kereszténydemokrata párt elnöke. 2004-ben romániai köztársaságielnök-jelölt. 2007-ben az Új Generáció elnevezésű kereszténydemokrata párt jelöltje az önkormányzati választásokon. Alapító tagja és igazgatósági elnöke a Pentru Dumneavoastră Doamnă alapítványnak és a keresztény George Becali alapítványnak. 2008-tól Románia ENSZ-megbízottja. 2009 óta az Európai Parlament tagja. Független képviselő. Bizottsági tagságok: Jogi Bizottság (póttag), Nemzetközi Kereskedelmi Bizottság (tag).

CORNELIU VADIM TUDOR

Született 1949. november 28-án Bukarestben. Szociológiai diplomát szerzett a Bukaresti Egyetemen. 2003-ban doktori címet szerzett a Craiovai Történelmi Karon. 1991-től a Nagy-Románia Párt (Partidul România Mare) elnöke. 1992–2008 között a romániai szenátus tagja. 1992–1996 között a szenátus titkára. 2004–2008 között a romániai szenátus alelnöke. Különböző könyvek szerzője, újságíró. 2009 óta az Európai Parlament tagja. Független képviselő. Bizottsági tagságok: Külügyi Bizottság (póttag), Kulturális és Oktatási Bizottság (tag).

Az európai parlamenti választásokon a PRM szavazatok 8,7%-át érte el, így két képviselőt, Corneliu Vadim Tudort és George Becalit delegálhatta független képviselőként az EP-be. Tudor – a Románia Csillaga érdemrend, Románia legmagasabb kitüntetésének birtokosa – 1992-től 2008-ig a román szenátus

tagja, illetve 2004 és 2008 között a szenátus alelnöke volt. Tudor időről időre a zsidók, a romák, a magyarok és az újságírók elleni kijelentéseket tesz. A múltban odáig ment, hogy a „cigányok likvidálását”, a magyarok számára táborok felállítását, valamint a halálbüntetés visszaállítását követelte.¹⁶⁷ 1998-ban azt javasolta:

„Azokat a cigányokat, akik nem mennek dolgozni (...) munkatáborokba fogjuk küldeni.”¹⁶⁸

Roma csoportok és civil szervezetek tiltakozására hozzátette:

„A cigányok nem érdekelnek bennünket. Mindannyiukat börtönbe kéne küldeni. Nincs más megoldás.”¹⁶⁹

Amint már említettük, a 2000. évi választások jelentették a politikai áttörést Tudor és pártja számára. A választási kampány során a televízióban a „cigánymaffia jellegzetességeiről” értekezett:

„Csoportosan támadnak, ellenőrzik a piacokat, és az egyetlen oka annak, hogy nem erőszakolják meg a gyerekeiket és a szüleiket, az az, hogy azzal vannak elfoglalva, hogy a mi gyerekeinket és szüleinket erőszakolják meg.”¹⁷⁰

2002-ben Tudor – a szociáldemokrata Adrian Păunescu szenátorral, valamint az egykori igazságügy-miniszterrel, a liberális Quintusszal együtt – arról be-

szélgetett, hogy Romániát nem terheli felelősség a holokausztal kapcsolatban, és valakiknek az érdekében áll a román nemzetet bűnözőnek beállítani.¹⁷¹ Ugyanebben az évben a romániai OTV tévéadótól megvonták a sugárzási engedélyt egy Tudorral készített interjú és az abban megfogalmazott, a zsidók, a cigányok és a szexuális kisebbségek elleni gyűlöletkeltés miatt. Antiszemita és cigányellenes kirohanásait, amelyek hol nyíltabban, hol burkoltabban, ill. kódoltan hívják fel a figyelmet a zsidók összeesküvésére vagy a romák bűnöző karakterére, 2004-ben figyelemre méltó nyilvános elhatárolódás követte: Tudor antiszemitából filozemitává vált. Ezenfelül egy izraeli PR-céget bízott meg választási kampányának megszervezésével. Az Arad Communications, amely a jeruzsálemi Jad Vasem emlékhely számára is végzett munkákat, később azzal az indoklással lépett vissza a megbízástól, hogy valóban antiszemita pártról van szó.¹⁷² Azt, hogy a médiában nagy feltűnést kiváltó, antiszemitából filozemitává történő átváltozást illetően egyszerűen könnyen átlátható választási kampánytaktikáról van szó, bizonyítják a Tudor tollából származó antiszemita írások is a România Mare (Nagy-Románia) újságban, amelyek állítólagos felvilágosodását követően jelentek meg.¹⁷³

George Becali az ultrakonzervatív, nacionalista PNG párt tagja, és a PRM listájáról jutott be az Európai Parlamentbe. Az ugyanabban az évben megrendezett köztársaságielnök-választásokon Becali a szavazatok 1,9%-

át érte el. A vállalkozó, futballklub-tulajdonos és „a legbizarrabb politikus, akit Románia Ceaușescu óta kitermelt” (Deutschlandradio) az 1990-es években ingatlanügyletekből gazdagodott meg – később az ügyészség néhány ilyen 1990-es évekbeli ügylet miatt nyomozást folytatott ellene.¹⁷⁴ 2009-ben személyi szabadság megfosztására irányuló felbujtás és társtetteség miatt vádat emeltek ellene. Miután autóját elrabolták, testőrei órákon át bántalmazták a feltételezett tetteseket beismerő vallomás kicsikarása céljából. A kéthetes vizsgálati fogság alatt Becalit a PRM jelöltlistájára tették, azonban megválasztása után először a büntetőbíróság elrendelésére nem hagyhatta el Románia területét. Több elutasított felbuzzás után újra engedélyezték számára az utazást, majd nem sokkal ezután ejtették ellene a vádat.¹⁷⁵ Becalit a 2004 és 2008 közötti ingatlanügyletek miatt a bíróság 2010-ben 3,3 millió eurós büntetés megfizetésére kötelezte.¹⁷⁶ Amikor első EP-képviselőjelöltségéről és Európához fűződő kapcsolatáról kérdezték, Becali így válaszolt 2007-ben:

„Isten népeket teremtett, nem egyetlen népet. Európaiak vagyunk, de az embernek azt kell mondania: romániai polgárok, nem európai polgárok. Ez szent dolog, amit nem szabad megváltoztatnunk, különben az Úr lesújt reánk. Ezt fogom Európában terjeszteni. Az Európai Parlamentben, Brüsszelben pedig fel fogom tenni a kérdést: Ki teremtett bennünket?!”¹⁷⁷

Becali időről időre ideológiai kapcsolatokat teremt a fasiszta és antiszemita Vasgárdával. Például 2004-ben, a PNG színeiben folytatott első választási kampányában a „Mindent a hazáért” szlogent használta. Ez volt a Vasgárda megnevezése a hatalom megszerzéséért folytatott harcuk során 1935 és 1940 között. Ezenfelül olyan Romániát ígért, „mint a nap az égen”, és kifejtette, hogy „a kereszt és a románság szolgálatában” kíván munkálkodni.¹⁷⁸ Mindkét jelszót majdnem szó szerint a Vasgárdától vették át. A romániai televízióban Corneliu Zelea Codreanu szentté avatásáért szólalt fel. Codreanu az 1927-ben alapított Mihály Arkangyal Légioja elnevezésű antiszemita csoportosulás vezetője volt, amelyből később a Vasgárda nőtt ki. Becali világnézetét a keresztény megváltásról alkotott elképzelések szövik át, önmagát pedig azon küldetés részének tekinti, hogy visszahozza a keresztény hitet a politikába. Amikor a Tagesspiegel nevű újság megkérdezte, miért hisz politikai sikerében, Becali így válaszolt 2008-ban:

„Mert én vagyok Románia legerősebb és legnagyobb hatalmú embere. Összességében tekintve. Gazdasági, politikai, szellemi értelemben. Az életkoromat, sőt a kinézetemet tekintve, mivel erősebbnek nézek ki, mint a többi politikus; mindezek együttesen jelentik azokat az erényeket, amelyekkel Isten felruházott. Kész vagyok arra, hogy feláldozzam magam.”¹⁷⁹

ORSZÁGJELENTÉS: SZLOVÁKIA

Listás választási rendszer.
5%-os küszöb érvényes.

A TÁRSADALMI ÉS POLITIKAI HELYZET SZLOVÁKIÁBAN

Szlovákiában is újra megalakultak szélsőjobboldali pártok az 1989–1990-es rendszerváltást követően, például a Slovenska Ľudová Strana (SL'S; Szlovákiai Néppárt). A fellépésében hagyományos külsőségekre hagyatkozó SL'S azonban nem ért el jelentősebb választási sikereket, és parlamenti viszonylatban jelentéktelen maradt. Szintén messzemenően befolyás nélkül műkö-

dött az 1991-ben alapított Slovenska Národná Jednota (SNJ; Szlovák Nemzeti Unió), amely azonban a szkinhedek fontos gyülekezőhelyének minősült. Az 1989-ben alapított, ultranacionalista Slovenska Národná Strana (SNS; Szlovák Nemzeti Párt) ezzel szemben hosszabb ideig képes volt a választói szavazatok megnyerésére és parlamenti befolyás kialakítására. Az első szabad választásokon, 1990-ben az SNS a szavazatok 13,9%-át szerezte meg, így 22 képviselőt küldhetett a parlamentbe. Bár az SNS – egy 2006-os kivétellel (11,7%) – már csak egy számjegyű választási eredményeket ért el, és a 2002-es választásokon (3,3%), majd 2012-ben (4,6%) nem érte el a parlamentbe jutáshoz szükséges 5%-os küszöböt, összesen három alkalommal volt a kormánykoalíció részese. 1992-től 1998-ig két kormányban volt kisebbségi partner a nemzeti konzervatív Demokratikus Szlovákiáért Mozgalom (HZDS) mellett. 2006 és 2010 között az SNS a szociáldemokrata Smer – sociálna demokracia párttal (Smer) – alkotott kormányt, amnek következményeként a Smer tagsági jogviszonyát az európai szociáldemokrata pártcsalád két évre felfüggesztette. A párt alapító tagja és jelenlegi elnöke, Ján Slota rendre fasiszta lózungokkal és fogalmakkal operál, támadásokat intézve elsősorban a romák és a magyar kisebbség ellen. Korábban a homoszexuálisokat „szennynek” nevezte. Ezenkívül úgy vélte, a romák „kezeléséhez egy kis udvarra és egy hosszú korbácsra van szükség”, és azzal fenyegetőzött, hogy Budapestet „tankokkal teszik a földdel

egyenlővé”.¹⁸⁰ A szlovákiai magyarok Slota számára „visszataszító lovakon ülő, csúf, görbe lábú, mongoloid alakok utódai”¹⁸¹, és „rákként vannak jelen a szlovák nemzet testében”¹⁸². Az 1990–2006 között az északnyugat-szlovákiai Zsolna város polgármestereként tevékenykedő Slota nagy felháborodást váltott ki azzal, hogy 2001-ben emléktáblát állíttatott Zsolnán Josef Tiso lelkész-politikusnak. Tiso 1939 és 1945 között a Német Birodalommal szövetséges Első Szlovák Köztársaság elnöke volt, akit 1947-ben a náci bűnökben való részvétele miatt kivégeztek.¹⁸³ Ideológiailag az SNS a populizmus, a korporatizmus és az idegengyűlölő nacionalizmus elemeit egyesíti.¹⁸⁴ A párt megakadályozta – elsősorban az 1990-es években, a kormányban való részvétele során – a szlovákiai magyar kisebbség jogainak bővítését, és nyelvtörvényekkel próbálta meg korlátozni a magyar nyelv nyilvános használatát. Emellett a parlament az SNS indítványára nyilvánította a magyar tulajdon kártalanítás nélküli kisajátítását is tartalmazó Beneš-dekrétumokat megváltoztathatatlan-ná.¹⁸⁵ Míg a párt 2006 és 2010 között 9 ellenzéki képviselői hellyel rendelkezett a szlovák parlamentben, a 2012-es előrehozott választásokon 4,6%-os ered-

ményével nem tudta átlépni a szükséges 5%-os küszöböt. Ennek egyik oka Slota többszöri ittás szereplése volt a nyilvánosság előtt, amit a nyilvánosság nagy része kínosnak ítélt. A választási kampányban a párt olyan posztterekkel kampányolt, amelyek egy tetovált, testes, félmeztelen roma férfit ábrázoltak. A kép alatt ez volt olvasható: „Hogy ne azokat tápláljuk, akik nem akarnak dolgozni.”¹⁸⁶

További szélsőjobboldali és jobboldali populista pártok Szlovákiában a 2002-ben a HZDS pártból kivált jobboldali populista Hnutie za demokraciu (HZD; Demokráciáért Mozgalom), valamint az 1995-ben alapított, majd 2006-ban a Szlovák Legfelsőbb Bíróság által betiltott, neonáci Slovenská Pospolitost – Národná Strana (Szlovák Közösség – Nemzeti Párt). A betiltást a vélt politikai ellenfelek elleni brutális támadások előzték meg, amelyek során többek közt egy 21 éves filozófiahallgató is életét vesztette, akit hosszú haja miatt támadója „alternatívként” pecézett ki magának. 2010-ben a párt „Ľudová strana Naše Slovensko” (ĽSNS; A Mi Szlovákiánk Néppárt) néven újjáalakult. Mind a HZD, mind az ĽSNS jelentősebb parlamenti befolyás nélkül működik.

AZ EURÓPAI PARLAMENT...

Szlovákia

JAROSLAV PASKA

Született 1954. június 20-án Selmecbányán. Építészdiplomát szerzett. 1978–1985 között építészként, tervezőként, projektfejlesztőként dolgozott. 1985-től főiskolai tanár. 1999-től a Szlovákiai Nemzeti Párt (SNS) elnökhelyettese. 1998–2002 között Pozsony Petržalka kerüle-

tének önkormányzati képviselője. 2006-tól Pozsony Nové Mesto kerületének önkormányzati képviselője. 1994–2002 és 2006–2009 között a szlovákiai parlament képviselője. 1993–1994 között Szlovákia oktatási és tudományügyi minisztere. 1998–2002 között az EU és Szlovákia közötti parlamenti vegyesbizottság tagja. 2007–2009 között az Európai Demokratikus Frakció (EDG) elnöke az Európa Tanács Parlamenti Közgyűlésében. 1998–2002 között a szlovák parlament Interparlamentáris Unió melletti állandó küldöttségének tagja. 2009 óta az Európai Parlament tagja. A Szabadság és a Demokrácia Európája frakció tagja. Bizottsági tagságok: Költségvetési Bizottság (póttag), Regionális Fejlesztési Bizottság (póttag), Petíciós Bizottság (póttag), Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság (tag).

Az SNS az európai parlamenti választásokon a szavazatok 5,5%-át szerezte meg, így egy képviselőt küldhetett az EP-be. Jaroslav Paška az EP-ben A Szabadság és a Demokrácia Európája frakció tagja és elnökhelyettese. A választási kampányban az SNS elsősor-

ban magyarellenes nézetekkel próbálta megszerezni a választók szavazatait. A 16,9%-os választási részvétel miatt azonban a választási eredmények kevésbé bizonyító erejűek a tényleges támogatottságot illetően. Az SNS Európa-politikai téren szorosan együttműkö-

dik az FPÖ-vel. Például az SNS pártelnöke, Ján Slota így nyilatkozott az FPÖ elnökével, Strachéval folytatott találkozója után 2011 márciusában:

„Megállapodtunk a jövőbeni együttműködésben, méghozzá nemcsak pártszinten, hanem az Európai Parlament szintjén is.”¹⁸⁷

A két párt nézetei közötti tartalmi egyezés az ellenőrizetlen bevándorlás elleni küzdelem, valamint az EU pénzügyi válsága miatt Görögországnak és Írországnak nyújtott segélyek terén mutatkozik meg.

Jaroslav Paška, a korábbi szlovák oktatás- és tudományügyi miniszter az egyik legszorgalmasabb felszólaló az Európai Parlamentben. Jelenleg (2012. májusi adatok) a 2009 óta tartott 330 plenáris felszólalással összesen a 30. helyet foglalja el a Votewatch.de oldal által összeállított ranglistán. Jóllehet a pusztán mennyiségi statisztikák semmit nem árulnak el az ilyen tevékenységek tényleges minőségi tartalmáról és hatásáról, az SNS már 2011 júliusában megünnepelte Paška aktivitását:

„Az SNS rendelkezik a leghatékonyabb képviselővel Szlovákia valamennyi politikai pártja közül az Európai Parlamentben – Jaroslav Paškával. Rendkívül büszkék vagyunk rá. Az EP-ben kifejtett két-éves tevékenységével Jaroslav Paška kimagaslik a szlovák EP-képviselők közül.”¹⁸⁸

A magyar és a lengyel állam miniszterei és magas rangú tisztviselőivel lezajlott találkozók ezt követő leírása világossá teszi az emögött meghúzódó taktikát: Paška a szlovákokért tevékenykedik, és az európai politikai színtéren komolyan veendő szereplő. Ezzel Paška beváltja Slota SNS-elnöknek az EP-választások előtt tett ígéretét: „Ha esetleg megválasztanának, meglátnák, milyen élénk lenne az élet a Parlamentben.”¹⁸⁹ Az Európai Parlamentben az SNS azon munkálkodik, „hogy oxigénnel dúsítsa fel [az EP] mocsaras, rothadt, állott levegőjét – az igazság kimondásával, nem képmutatással és hazugságokkal.”¹⁹⁰

Egyértelmű volt, hogy Paška ellenzi a magyar alkotmány Orbán Viktor kormányfő alatti módosítását is, ezért a magyar elnökséget használta fel arra, hogy többször kritizálja a szomszédos ország politikáját.¹⁹¹ Paška a halálbüntetés pártján áll, és a második európai romacsúcs megrendezésével kapcsolatos vitában így beszélt az EP plenáris ülésén a roma családok problémáiról:

„A gyerekek elhanyagoltak, éhesek, és sokan iskolába sem járnak. Ezért meggyőződésem, hogy ha a romáknak valóban segíteni akarunk, akkor elsősorban meg kell próbálnunk a roma gyerekeket civilizált, kulturált, rendes életmódra megtanítani.”¹⁹²

Paška nem tért ki arra, hogy rasszista világnézete szerint hogyan kellene a romákat „civilizált”, „rendes életmódra” téríteni. Slotának a 2006-os szlováki-

ai választások után egy hónappal, így nem sokkal a Smer, az SNS és ZRS pártjaiból álló kormánykoalíció létrehozása után tett kijelentései kevés teret hagytak e téren a fantáziának, hiszen

arról beszélt, hogy „a cigányokat gumibottal kell elverni”, a romákat „külön falvakba” kell telepíteni, és el kell venni tőlük a gyerekeket, akiket intézetbe kell adni.¹⁹³

ORSZÁGJELENTÉS: MAGYARORSZÁG

Vegyes választási rendszer listás szavazással és egyéni választókerületi mandátumokkal. 5%-os küszöb érvényes.

A TÁRSADALMI ÉS POLITIKAI HELYZET MAGYARORSZÁGON

Miután 1989 októberében kikiáltották a Magyar Köztársaságot és megreformálták az intézményrendszert, szélsőjobb-oldali és nacionalista csoportok is megjelentek, és hamarosan újra a politikai színtér állandó szereplőivé váltak. Már 1989-ben megalakult a paramilitáris, újfasiszta Magyar Nemzeti Arcvonal (MNA), amely máig aktívan¹⁹⁴ az „elpuhult magyar kormány” „zsidó érdekeket kiszolgáló politikája”¹⁹⁵ ellen küzd.

Az MNA a tagjaitól a „cigányok és a zsidó életmód elleni határozott fellépést”¹⁹⁶ követeli meg. Ennek érdekében az MNA a gránátvetők és a lőfegyverek kezelését, valamint a közelharcot gyakorolja, és rendre feltűnik a rendőrséggel szembeni erőszakos összetűzések során. 1993-ban alakult meg az ultranacionalista, nyugatellenes, antiszemita Magyar Igazság és Élet Pártja (MIÉP) az író Csurka István vezetésével, aki korábban a konzervatív Magyar Demokrata Fórum (MDF) tagja volt. Csurka rendre antiszemita megnyilvánulásokkal és kritikusai szidalmazásával hívta fel magára a figyelmet. Például a Frankfurti Könyvvásárt a „magyar irodalom holokausztjának” nevezte, a bankárokról pedig így nyilatkozott:

„... zsidók gyülekezete, akik elszívják a kisemberek pénzét, hogy szétosszák maguk között, és segítsék a kommunisták hatalomban maradását.”¹⁹⁷

A párt a romák és a homoszexuálisok ellen uszít, és a trianoni békeszerződés (1920) felülvizsgálatát követeli, amellyel a Magyar Királyság az első világháború után területének közel kétharmadát a szomszédos államoknak volt kénytelen átadni. Bár a MIÉP demonstrációk alkalmával akár 200 000 embert is mozgósítani tudott, parlamenti szempontból marginalizált volt, és csak 1998 és 2002 között tudott a szavazatok 5,5%-ával a magyarországi parlamentbe kerülni. Ennek ellenére Csurka komoly szerepet játszott a politikai diskurzus radikalizálódásában azzal, hogy a „jó”

magyar emberek és a „rossz” külföldi érdekek közötti magyarországi kultúrharcról értekezett.¹⁹⁸ Csurka akkor vált ismét politikailag aktívabbá, amikor 2011 októberében a budapesti Új Színház intendánsává nevezték ki. Ekkor bejelentette, hogy a színház nem játszik a továbbiakban „külföldi szemetet”, hanem csak „nemzeti magyar drámát”. Kinevezését a magyarországi és nemzetközi tiltakozások hatására 2012 elején visszavonták, Csurka pedig nem sokkal később elhalálozott. Az új intendáns Dörner György, a MIÉP tagja lett, aki pályázatában kijelentette, hogy fel kívánja venni „a harcot az elfajzott, liberális hegemoniával szemben” a magyar kulturális életben.¹⁹⁹

2003-ban egy antikommunista főiskolai közösségből született meg a rasszista, ultranacionalista Jobbik Magyarorszáért Mozgalom (Jobbik). A Jobbik közvetlenül, nyíltan felvállaltan kapcsolódik az 1940-es évek magyarországi, fasiszta nyilaskeresztes mozgalomához, amely 1944-ben és 1945-ben Magyarországnak a Vörös Hadsereg által még nem felszabadított területein nemzeti-szocialista kormányt hozott létre. A párt a trianoni szerződés felülvizsgálatát és „Nagy-Magyarország” helyreállítását követeli. A Jobbik a magyarság védelmezőjének tekinti magát, amelyet „idegenszívűek” (romák, zsidók, kommunisták, homoszexuálisok) fenyegetnek. A párt nyíltan antiszemita és cigányellenes, és jogellenességre hivatkozva elutasítja a hatályos magyar alkotmányt. A párt Magyarország kilépését követeli az EU-ból és a NATO-ból, és

2007-ben a rendezvényei védelmére, továbbá vidéki rendteremtő csapatként is megalakította a Magyar Gárdát.²⁰⁰ A paramilitáris csoport vezetője a párt elnöke, Vona Gábor, a szervezet fekete egyenruháján pedig a nyilaskeresztesek emblémája látható. A Garda célja „a magyarság szellemi-erkölcsi és fizikai hanyatlásának”²⁰¹ megakadályozása. Bár a Magyar Gárdát a Fővárosi Bíróság 2009-ben betiltotta, és az egyenruha viselését bírsággal rendelte büntetni, a szervezet nem sokkal később Új Magyar Garda néven újjáalakult, és továbbra is a régi egyenruhákban lép fel. A Garda rendszeresen szervez fegyveres felvonulásokat, elsősorban a romák és más kisebbségek által lakott településeken, és a fegyverek kezelését oktató gyakorlatokat tart. 2006-ban a MIÉP és a Jobbik választási szövetségre lépett az országgyűlési választásokra, azonban nem sikerült elérniük a parlamentbe jutási küszöböt. A 2010-es választásokon a Jobbik a szavazatok 12,1%-át szerezte meg, és azóta 47 mandátummal rendelkezik az országgyűlésben. A pártelnök-frakcióvezető, Vona Gábor a betiltás ellenére továbbra is kötődik a Magyar Gárdához: 2011-ben a Magyar Garda egyenruhájában lépett a parlament üléstermébe, sajtóközlése szerint a romló közbiztonság elleni tiltakozásul.²⁰² A Magyar Gárdát a rendőrség azzal gyanúsítja, hogy megszervezte a Molotov-koktélok és lőfegyverekkel végrehajtott, romák elleni támadássorozatot, melynek során 2008 januárja és 2009 augusztusa között hat ember vesztette életét.²⁰³ Vona nem rejti véka alá a zsidókkal szembeni el-

lenszenvét. Például 2010 elején így nyilatkozott az egyik nagy magyarországi internetes portálnak adott interjújában:

„Lehet, hogy összeesküvés-elmélet, hogy Izrael helyzete egyre instabilabbá válik [...], és el tudom képzelni, hogy keresik a menekülési útvonalakat, lehetőségeket. Magyarország pedig egy kitűnő lehetőség az izraeli menekülésre, mert jók az adottságai, befogadó a társadalma, és korruptak a politikusai. [...] Nem ismerem a magyarországi zsidókat, de az is egy olyan tömb, ami homályban van. Ez egy tabukérdés, amiről beszélni kéne: mi a magyarországi zsidóság álláspontja, minek tekinti Magyarországot, a hazájának, vagy csak egy ilyen átmeneti lakhelynek? [...] Én azt látom, hogy a magyarországi zsidóság rejtőzködik. Nem foglal állást se pro, se kontra. Akik állást foglalnak, például a Mazsihisz [Magyarországi Zsidó Hitközségek Szövetsége], azok a hátamon borzolják a szőrt.”²⁰⁴ [Megjegyzés az eredetiben]

A Magyar Garda akcióit is antiszemitizmus hatja át. A Garda 2009. április 18-án, egy nappal a holokauszt-emléknap előtt felvonulást tartott a német nagykövetség előtt. Ennek során az egyenruhába öltözött résztvevők egy transzparenst vittek a következő felirattal: „Az igazság szabaddá tesz!”, és holokauszttagadó beszédeket tartottak.²⁰⁵

Miután Magyarország 2004-ben – még a lakosság széles rétegeinek támogatá-

sától övezve – az Európai Unió tagjává vált, romlott a gazdasági helyzet, és a nacionalista nézetek befolyása ismét megerősödött.²⁰⁶ Bár a nyíltan újfasiszta pártoknak alig van esélyük a választások alkalmával nagyobb támogatásra szert tenni, messze nem ez a helyzet az ultranacionalista nézetek képviselőivel. A cigánygyűlölet, valamint a zsidókkal és a homoszexuálisokkal szembeni gyűlölet Magyarországon széles körben elterjedt, és kiváló táptalajt jelent a Jobbik választási sikerei és a romák elleni pogromhangulat számára. A nemzeti-konzervatív kormányzó párt, a Fidesz vezető politikusai hozzájárulnak a rendkívül intoleráns társadalmi hangulat fenntartásához. A kampányok során a Fidesz denúciál minden „idegenszívűt” (zsidókat, romákat, homoszexuálisokat, baloldaliakat, bankárokat, liberálisokat, spekulánsokat stb.).²⁰⁷ Az Amnesty International szervezet 2012 februárjában azt állapította meg, hogy a rendőrség a romák elleni támadások és rasszista indítékú bűncselekmények esetén csak késlekedve, slendriánul nyomozott, a magyar kormány pedig verbálisan legitimálja a romák elleni gyűlölet fenntartását.²⁰⁸ Csurka, majd Dörner intendánssá történő kinevezése a budapesti színház élére ezek után szinte már nem is vált ki csodálkozást. A kinevezésért Tarlós István, Budapest főpolgármestere, a Fidesz tagja felelős. Magyarországon elsősorban a cigányellenesség öltött ijesztő méreteket. A jobboldali pártok a közel 600 000 magyarországi romától megvonnák az állampolgári jogokat, és az állítólag veleszületett „cigánybűnözés” ellen keltenek gyűlöletet. A

budapesti Közép-Európai Egyetem egyik tanulmánya szerint időközben a magyar lakosság fele úgy tartja, hogy a cigányok genetikailag hajlanak a bűnözésre.²⁰⁹ A Fidesz a 2010-es választásokon a listás szavazatok 52,7%-át szerezte meg, és azóta kétharmados többséggel kormányoz. Az Orbán Viktor miniszterelnök vezette kormányt az intézményrendszer antidemokratikus reformja miatt az EU súlyos kritikával illeti. Többek között jelentősen korlátozták az igazságszolgáltatás függetlenségét és a média szabadságát, továbbá megfosztották jogkörétől az Alkotmánybíróságot. Ennek ellenére a kormány és a Fidesz képviselői elutasítják a rasszizmust és az antiszemitizmust támogató magyarországi politika kritikáját. Például Hankiss Ágnes, a Fidesz EP-képviselője az Európai Parlament valamennyi tagjához intézett nyílt levelében így fogalmazott:

„Szomorú tény azonban, hogy a baloldali-liberális politikai közösség az antiszemitizmus vádját használja a középjobb és a kormányok elleni harc során annak érdekében, hogy visszaszerezze vagy megőrizze a hatalmat. [...] Létezik Magyarországon antiszemitizmus? Szórványosan, a szélsőjobboldalon természetesen igen. [...] A magyar kormány rasszizmussal vádolása súlyos és igaztalan vád. A politikában a felek különböző eszközöket használnak, azonban a rasszizmussal való rágalmazásnak nem lenne szabad az eszközök tárházában szerepelnie.”

A valóságban azonban bőven van ok a magyarországi antiszemita felhangok miatti aggodalomra. A közvélemény-kutatások arról tanúskodnak, hogy 2009 és 2011 között hét százalékkal kétharmadra nőtt azok aránya, akik azt állítják, hogy „a zsidók” az üzleti életben túl nagy hatalommal rendelkeznek. Ezenfelül a megkérdezettek körülbelül 40%-a úgy véli, hogy „a zsidók” számára Izrael érdekei fontosabbak, mint Magyarországé.²¹⁰

Magyarországon további szélsőjobboldali pártok is léteznek, például a Magyar Nemzeti Front (MNF), a Magyar Érdék Pártja (MÉP) és a Magyar Népjóléti Szövetség (MNSZ; 2000-ben feloszlott), amelyek részben választásokon is sikerrel szerepeltek, azonban jelentősebb parlamenti befolyás nélkül maradtak. Az Új Magyar Gárda mellett további paramilitáris csoportok is léteznek, mint a Magyar Nemzeti Gárda vagy a Magyar Nemzeti Front.

AZ EURÓPAI PARLAMENT...

Magyarország

KOVÁCS BÉLA

Született 1960. február 25-én Budapesten. 1978-ban okleveles könyvvizsgálói képesítést szerez. 1986-ban nemzetközi gazdasági kérdések szakértője. 2003-ban befektetési jogi szakjogász. 1986–1988 között külkereskedelmi üzletkötő. 1990–2005 között vezető pénzügyi munkakörököt tölt be. 2005-től a Jobbik külügyi bizottságának elnöke. 2006-tól a Jobbik kerületi szervezetének elnöke Budapest XIII. kerületében. 2008-tól a Jobbik budapesti elnökhelyettese. 2010-től az Európai Nemzeti Mozgalmak Szövetségének elnökhelyettese és kincstárnoka. 2010 óta az Európai Parlament tagja. Független képviselő. Bizottsági tagságok: Költségvetési Bizottság (póttag), Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság (tag).

MORVAI KRISZTINA

Született 1963. június 22-én Budapesten. 2009 óta az Európai Parlament tagja. Független képviselő. Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság (póttag), Szervezett Bűnözés, a Korruptió és a Pénzmosás Problémájával Foglalkozó Különbizottság (póttag), Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottság (tag).

SZEGEDI CSANÁD

Született 1982. szeptember 22-én Miskolcon. Bizottsági tagságok: Belső Piaci és Fogyasztóvédelmi Bizottság (póttag), Regionális Fejlesztési Bizottság (tag). Független képviselő.

A Jobbik a 2009-es európai parlamenti választások egyik nagy nyertese volt. A párt a magyarországi szavazatok 14,8%-át érte el, így a harmadik leg-erősebb magyar pártként Morvai Krisztinát, Szegedi Csanádot és Balczó Zoltánt küldhette független képviselőként Brüsszelbe. Miután Balczót 2010 elején megválasztották magyar parlamenti képviselőnek, Kovács Béla lépett a helyére. Az EP-választási kampányban a Jobbik a „nemzetek Európája” mellett szállt síkra, amelyben meg kell őrizni a „kulturális önállóságot”. Az EU-t és centralizált, bürokratikus intézményeit új formájú együttműködéssel kell leváltani.

A párt nélküli Morvai, aki időközben Magyarország egyik legismertebb és legkedveltebb politikusává vált, 2003 és 2006 között elismert szakértőként tevékenykedett az ENSZ Nőjogi Bizottságában, és az akkori szocialista-liberális magyar kormányt nemzetközi jogi szakértőként látta el tanácsokkal.²¹¹ Morvai az 1990-es években az Európai Bizottság számára dolgozott emberi jogi szakértőként, melynek során elsősorban a homoszexuálisok és a nők jogaiért szállt síkra. A pálfordulásra a Jobbik színeiben elvállalt jelöltségével került sor: választási kampánya nyitányán a Gój Motorosok (a gój jelentése héberül „nem zsidó”) vonultak fel motorjaikkal, és Hitler szövetségésének, Horthy Miklósnak az arcképével díszített pólokat árultak. Horthy uralkodása alatt Magyarországon 400 000 zsidót deportáltak Auschwitzba. Morvai a beszédeiben állandóan hangsúlyozta, hogy Magyarországot újra a magyarok kezébe szeretné adni, és véget kíván vetni a külföldi (értsd: zsidó) érdekek politikájának. Nézetei szerint a kormány azért van, hogy az egyszerű emberek igényeit szolgálja ki, különben attól lehet tartani, hogy a magyarok saját hazájukban palesztinokká válhatnak.²¹² 2008-ban egy beszédében azt javasolta a „liberál-bolsevista cionistáknak”, hogy gondolkozzanak el azon, „hová menekülnek, és hol rejtőzhetnek el.”²¹³ 2009-ben azt írta zsidó kritikáinak egy fórumon:

„Nagyon örvendenék, ha a magukat büszke magyar zsidóknak titulálók szabadidejükben aprócska metélt farkincájukkal játszadoznának az én

gyalázásom helyett. A magukfajta megszokták, hogy ha egyet szel-
lentenek, máris vigyázzba áll és
önökhöz igazodik minden magunk-
fajta. Szíveskedjenek tudomásul
venni: ennek VÉGE. Felemeltük
a fejünket, és nem tűrjük tovább a
magukfajta terrorját. Visszavesz-
szük a hazánkat.”²¹⁴

A magyarországi izraeli nagykövethoz intézett nyílt levelében így írt a közel-
keleti konfliktusról:

„Az egyetlen módja, ahogyan az
ember olyan emberekkel beszélhet,
mint maga, az a Hamász stílusa.
Kívánom, hogy a magaféle összes
tetves, mocskos gyilkos megkapja a
Hamász «csókját».”²¹⁵

Szegedi Csanád, a Jobbik és a Magyar Gárda alapító tagja 2009 óta az Európai Parlament képviselője. A Gárdához annak betiltása után is hű maradt: a választások után már az EP első ülésén a Gárda egyenruhájában jelent meg az ülésteremben. Szegedi vehemensen követeli Magyarország kilépését az EU-ból, és 2012-ben egy EU-ellenes demonstráción a Jobbik hívei előtt elégette az európai zászlót.²¹⁶ 2010-ben Szegedi egy sajtótájékoztatón „különleges övezetek” létrehozását követelte a közrendet veszélyeztető emberek (értelmezése szerint elsősorban a cigányok) számára. Előadta továbbá, hogy az ott élő emberek rendőri felügyelet alatt állnának, és regisztrációt követően az éjszakai kijárási tilalmat leszámítva elhagyhatnák a területet. Szegedi a sajtó-

tájékoztatón különösen Miskolc városát emelte ki példaként, amelynek külső kerületeiben állítása szerint illegális roma települések találhatók. Az itt élő embereket elsődlegesen az önkormányzat által végzett kényszerkilakoltatással kellene a „különleges zónákba” telepíteni. A Jobbik pártelnöke, Vona hangsúlyozta ugyanezen a sajtótájékoztatóon, hogy további lépések is szükségesek ahhoz, hogy megoldható legyen a magyarok és a romák együttélésének „problémája” az országban. Mivel nézeteik szerint a romák integrációja meghiúsult, szükséges lenne a roma gyerekeket intézeti iskolákban, a családjuktól elválasztva oktatásban részesíteni.²¹⁷ A sajtótájékoztatót tehát Szegedi közvetve, mégis kendőzetlenül roma gettók felállítását, Vona pedig a roma gyerekek nevelési jogának kényszermegvonását követelte. Felfogásuk szerint ezek az „új megoldások” azért szükségesek, hogy megakadályozzunk egy magyarországi polgárháborút.²¹⁸ Mivel szerintük ennek kitörése egyre valószínűbb, Szegedi egyik 2012-es beszédében azt javasolta, hogy a magyarok gondoskodjanak élelmiszerkészletek felhalmozásáról. A Jobbik szerint az EU megpróbálja tudatosan gyarmatosítani Magyarországot azzal, hogy az emberek a pénzügyi válság miatt arra kényszerülnek, hogy eladják tulajdonukat. Szerintük hasonló történt a romák állítólag tervszerűen irányított lakóövezetekbe költöztetésével is, hogy ott lecsökkentsék az ingatlanok árát.²¹⁹ 2012 júniusában kiderült, hogy Szegedi maga is zsidó felmenőkkel rendelkezik, valamint hogy nagymamája holokauszt-túlélő.²²⁰

Kovács Béla 2010 óta az Európai Parlament tagja, és az azóta eltelt időben pártján belül külpolitikusként szerzett nevet magának. Kovács a más pártokkal fenntartott kapcsolatok nemzetközi hálózatának kialakításán tevékenykedett. Annak a jelentőségét, amit az európai parlamenti választások a szélső-jobboldali pártok számára jelenthetnek, így foglalta össze egy interjúban:

„A Jobbik áttörése az EP-választásokon jelentős dinamikát kölcsönözött külföldi kapcsolatépítésünknek. Emellett fontos megjegyezni az újonnan megszerzett parlamenti legitimitásunk jelentőségét és súlyát. Ennek eredményeként új lehetőségek tárulnak fel előttünk, amelyek elősegítik a jövőbeni megjelenést a nemzetközi porondon.”²²¹

A BNP képviselőjével, Nick Griffinnel közös egyik interjújában Kovács megvédte a Magyar Gárda megalapítását. Számára a Magyar Gárda önvédelmi egységet jelent, amely nem önmagá-

ban a romák ellen irányul, hanem célja a „romabűnözéssel” szembeni védelem. Elmondása szerint elsősorban a vidéki területeken az idősebb embereket a romák megtámadják, kirabolják és esetleg meg is gyilkolják. A mezőgazdaságban dolgozóktól ellopják a teljes termést a földekről, az összes mezőgazdasági eszközzel együtt.²²² Amikor európai parlamenti mandátumának célkitűzéseiről kérdezték, Kovács azt válaszolta, hogy munkájának a felét teljesítette egy ukrain iroda megnyitásával, ahol a Magyarországon kívül élő magyar kisebbségek ügyeivel törődik. A másik cél, az Európai Nemzeti Mozgalmak Szövetségének európai pártként történő elismerése már sokat haladt előre, mivel csak közösen, megfelelő hálózatban együttműködve lehet befolyást gyakorolni az Európai Parlamentben folyó munkára. Személyes politikai célja a fentiekén kívül, hogy a Parlament, ill. az illetékes bizottság egyszer előadóvá nevezze ki. Ugyanebben az interjúban Kovács és Griffin megerősítették szoros politikai kapcsolatukat.

LÁBJEGYZETEK

- ⁰¹ Vö. Minkenberg, Die neue radikale Rechte im Vergleich [Az új radikális jobboldal összehasonlító elemzése], 1998; Decker, Parteien unter Druck [Pártok nyomás alatt], 2000; Ignazi, Extreme Right Parties in Western Europe [Szélsőjobboldali pártok Nyugat-Európában], 2003.
- ⁰² Vö. Minkenberg, 1998, 29ff., különösen 33–35; Minkenberg/Perrineau, The Radical Right in the European Elections [A szélsőjobboldal az európai parlamenti választásokon] 2004, 2007, 30.; Minkenberg, Die radikale Rechte in Europa heute [A radikális jobboldal ma Európában], 2011, 113.; Kowalsky/Schroeder, Rechtsextremismus - Begriff, Methode, Analyse [Szélsőjobboldal – fogalom, módszer, elemzés], 1994, 15ff.; Mudde, Populist radical right parties in Europe [Jobboldali populista pártok Európában], 2007, 25f.; Heinisch, Success in Opposition – Failure in Government [Siker ellenzékben – sikertelenség kormányon], 2003, 95.
- ⁰³ Vö. Ignazi, 2003, 33.; Betz, Radical Right-Wing Populism in Western Europe [A szélsőjobboldal Nyugat-Európában], 1994, 29f.; Minkenberg/ Perrineau, 2007, 30.; Heinisch, 2003, 96f.; A populizmus fogalmának kritikájához: Decker, 2000a, 25–53.
- ⁰⁴ Vö. Schellenberg, Dispersion and Differentiation: The Structures and Trends of the Radical Right in Europe [Szétszóródás és differenciálódás: szélsőjobboldali struktúrák és trendek Európában], 2009, 540.
- ⁰⁵ Vö. Schellenberg, 2009, 532ff.
- ⁰⁶ Vö. Grumke, Die transnationale Infrastruktur der extremistischen Rechten [A szélsőjobboldal transznacionális infrastruktúrája], 2006, 155.
- ⁰⁷ Vö. Schellenberg, 2009, 541f.
- ⁰⁸ Vö. Schellenberg, 2009, 542.
- ⁰⁹ Vö. Scharenberg, 2006, 76f.
- ¹⁰ Vö. Scharenberg, 2006, 84ff.
- ¹¹ Vö. Camus, 2006, 42f. Vö. ide vonatkozóan még: Bühl, Islamophobie und Antisemitismus [Izlamofóbia és antiszemitizmus], 2010.
- ¹² Vö. Zeisser, „Islamkritik“ und rassistische Anfeindung von MuslimInnen [„Izlámkritika” és a muszlimokkal szembeni rasszista gyűlöletkeltés], 2010.
- ¹³ Segert, Zur Lage des rechten Extremismus in Osteuropa und den Bedingungen seines zukünftigen Erfolgs [A szélsőjobboldal kelet-európai helyzetéről és jövőbeni sikerének feltételeiről], 2006, 67.

- ¹⁴ Vö. Schellenberg, 2009, 537.; a befolyásra vonatkozóan vö. Minkenberg, The Radical Right in Public Office [Szélsőjobb a közszolgálatban], 2001.; Schain, The Impact of the French National Front on the French Political System [A Francia Nemzeti Front hatása a franciaországi politikai rendszerre], 2002.; Williams, The Impact of Radical Right-Wing Parties in West European Democracies [A szélsőjobboldali pártok hatása a nyugat-európai demokráciákban], 2006.
- ¹⁵ Vö. Schellenberg, 2009, 538.
- ¹⁶ Vö. http://www.europarl.europa.eu/pdf/grants/grant_amounts_parties.pdf
- ¹⁷ Az EAF tagjai más európai pártokkal szemben magánszemélyek.
- ¹⁸ Vö. Swyngedouw, Country Report Belgium [Belgium országjelentés], 2009, 61.
- ¹⁹ Vö. Mudde, The ideology of the extreme right [A szélsőjobboldali ideológia], 2000, 82f.
- ²⁰ Vö. Swyngedouw, Country Report Belgium [Belgium országjelentés], 2009, 59.; Mudde, 2000, 83.
- ²¹ Vö. Mudde, 2000, 84f.
- ²² Vö. Mudde, 2000, 88.
- ²³ Vö. Mudde, 2000, 96–114.
- ²⁴ Heiliger Krieg in Antwerpen [Szent háború Antwerpenben], Zeit 2004.11.18-i állapot, lásd: <http://www.zeit.de/2004/48/Flandern>
- ²⁵ Továbbá: Mouvement Réformateur (MR) 9,2 %, flamand szocialisták (SP-A) 9,2 %, a liberális Open VLD 8,6%, Vallon Kereszténydemokrata Párt (CDH) 5,5 %, a zöld Ecolo 4,8 %, a zöld Groen! 4,3 %, Lijst Dedecker (LDD) 2,3%, Parti Populaire (PP) 1,2 %.
- ²⁶ Vanhecke egykori VB elnök: „Stem op N-VA“, DeMorgen 2011.11.16-án, lásd: <http://www.demorgen.be/dm/nl/989/Binnenland/article/detail/1348938/2011/11/16/Gewezen-VB-voorzitter-Vanhecke-Stem-op-N-VA.dhtml>
- ²⁷ <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP//TEXT+REPORT+A6-2008-0421+0+DOC+XML+V0//DE>; <http://eur-law.eu/DE/Rechtssache-T-14-09-Klage-eingereicht-16-460811,d>
- ²⁸ <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP//TEXT+CRE+20100309+ITEM-005+DOC+XML+V0//DE&language=DE&query=INTERV&detail=2-072>; <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP//TEXT+CRE+20100224+ITEM-013+DOC+XML+V0//DE&language=DE&query=INTERV&detail=3-049>; <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP//TEXT+CRE+20091008+ITEM-005+DOC+XML+V0//DE&language=DE&query=INTERV&detail=4-035>
- ²⁹ <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP//TEXT+CRE+20090423+ITEM-005+DOC+XML+V0//DE&query=INTERV&detail=4-098>
- ³⁰ <http://www.burschenschaftliche-gemeinschaft.de/aktuell.html>
- ³¹ Vö. Widerstand gegen Rechtsextremisten in der Hofburg [Ellenállás a szélsőjobboldal-lal szemben a Hofburgban], a Welt 2012.01.28-án, lásd: <http://www.welt.de/politik/ausland/article13838113/Widerstand-gegen-Rechtsextremisten-in-der-Hofburg.html>
- ³² Vö. Ivanov/ Ilieva, Bulgaria [Bulgária], 2005, 3.
- ³³ Vö. Ivanov/ Ilieva, 2005, 4f.
- ³⁴ Vö. Grigorova, Hoffähiger Rechtsextremismus in Bulgarien [Szalonképes szélsőjobboldaliság Bulgáriában], DW 2011.12.03-án, lásd: <http://www.dw.de/dw/article/0,,6671758,00.html>

- ³⁵ Vö. Bauer, Rechtsextreme und rechtspopulistische Parteien in Europa [Szélsőjobboldali és jobboldali populista pártok Európában], 2011, 39.
- ³⁶ Az etnikai Bulgáriát ábrázoló plakát a szófiai Ataka irodában, vö. Bauer, Rechtsextreme und rechtspopulistische Parteien in Europa [Szélsőjobboldali és jobboldali populista pártok Európában], 2011, 39f.
- ³⁷ Vö. Grigorova, 2011.
- ³⁸ McLaughlin, Bulgaria's EU joy tainted by MP's racist jibe [Bulgária EU-csatlakozási esélyeit rontotta egy parlamenti képviselő rasszista vicce], The Guardian 2006.10.04-én, lásd: <http://www.guardian.co.uk/world/2006/oct/04/eu.politics>
- ³⁹ Waterfield, Right-wing activist becomes youngest MEP [Jobboldali aktivista lesz a legfiatalabb EP-képviselő], The Telegraph 2007.01.11-én, lásd: <http://www.telegraph.co.uk/news/worldnews/1539195/Right-wing-activist-becomes-youngest-MEP.html>
- ⁴⁰ Waterfield, 2007.
- ⁴¹ Waterfield, 2007.
- ⁴² <http://www.slavibinev.com>
- ⁴³ Vö. <http://www.slavibinev.com/index.php?lang=en&cont=data&page=6325>
- ⁴⁴ Vö. <http://www.slavibinev.com/index.php?lang=en&cont=data&page=6303>
- ⁴⁵ Vö. Meret, Country Report Denmark [Dánia országjelentés], 2009, 81.
- ⁴⁶ Vö. Meret, 2009, 83f.
- ⁴⁷ Vö. Jessen, Dänemark den Dänen [Dániát a dánoknak], In: Der Rechte Rand [A jobb kéz], 135., 2012. április, 28.
- ⁴⁸ Jessen, 2012, 28.
- ⁴⁹ Vö. Meret, 2009, 84f.
- ⁵⁰ Vö. Neuber, Utoya 2.0, heise 2011.08.31-én, lásd: <http://www.heise.de/tp/artikel/35/35301/1.html>
- ⁵¹ Vö. Meret, 2009, 90f.
- ⁵² Vö. Jessen, 2012, 28.
- ⁵³ Rust, Licht und Dunkel. Die Islamdebatte und der Rechtspopulismus. [Fény és sötétség. Az iszlámvíta és a jobboldali populizmus.] In: iz3w, 323., 2011. március–április, 25.
- ⁵⁴ http://danskfolkeparti.dk/F%E5_indvandrerer_%F8del%E6gger_det_for_de_mange.asp
- ⁵⁵ <http://www.dnsb.info/politik/ns/docs/deutsch.php>
- ⁵⁶ Moss, Rosbach leaves Danish People's Party to become ECR MEP [Rosbach elhagyja a dán emberekét, hogy az ECR EP-képviselője lehessen], The Parliament 2011.03.09-én, lásd: <http://www.theparliament.com/parliament-groups/alde/alde-article/newsarticle/rosbach-leaves-danish-peoples-party-to-become-ecr-mep/>
- ⁵⁷ Messerschmidt, Europe and Turkey need each other, but not in an EU context [Európának és Törökországnak szüksége van egymásra, de nem EU-kontextusban], Hürriyet 2011.02.11-én, lásd: <http://www.hurriyetdailynews.com/default.aspx?pageid=438&n=europe-and-turkey-need-each-other-8211-but-not-in-an-eu-context-2011-10-02>
- ⁵⁸ <http://www.studjur.com/portrat/Morten%20Messerschmidt.pdf>

- ⁵⁹ Broder, Adieu Europa [Adieu, Európa], Die Achse des Guten 2006.05.15-én, lásd: http://www.achgut.de/dadgd/view_article.php?aid=2424
- ⁶⁰ Broder, 2006.
- ⁶¹ Broder, 2006.
- ⁶² Bittner, Das beste Land der Welt [A világ legjobb országa], Zeit Online 2011.05.21-én, lásd: <http://www.zeit.de/2011/21/Daenemark/komplettansicht>
- ⁶³ Bürgerbegehren gegen EU-Beitritt der Türkei [EU-csatlakozással szembeni polgári ellenérzések Törökországban], Focus 2010.10.23-án, lásd: http://www.focus.de/politik/weitere-meldungen/europaeische-union-buergerbegehren-gegen-eu-beitritt-der-tuerkei_aid_565068.html
- ⁶⁴ A Fehér Védelmi Ligából (White Defence League) és a Nemzeti Munkáspártból (National Labour Party) nőtt ki; nem összekeverendő a máig létező, 1982-ben alapított Brit Nemzeti Párttal (British National Party).
- ⁶⁵ Husbands, Country Report Great Britain [Nagy-Britannia országjelentés], 2009, 252ff.
- ⁶⁶ Mindkét idézet: http://news.bbc.co.uk/hi/english/static/in_depth/programmes/2001/bnp_special/roots/1984.stm
- ⁶⁷ Husbands, 2009, 255.
- ⁶⁸ EUMC 2004:11; idézi Minkenberg, The Radical Right in Europe: An Overview [A szélsőjobboldal Európában: áttekintés], 2008, 97.
- ⁶⁹ König, "Bestraft die Schweine!" [„Büntessétek meg a disznókat!"], Süddeutsche Zeitung 2009.05.21-én, lásd: <http://www.sueddeutsche.de/politik/grossbritannien-spesenaffaere-bestaft-die-schweine-1.467013>
- ⁷⁰ <http://www.bnp.org.uk/policies/foreign-affairs>
- ⁷¹ http://news.bbc.co.uk/hi/english/static/in_depth/programmes/2001/bnp_special/the_leader/beliefs.stm
- ⁷² http://news.bbc.co.uk/hi/english/static/in_depth/programmes/2001/bnp_special/roots/1998.stm
- ⁷³ <http://twitter.com/nickgriffinmep>, 2011.12.13.
- ⁷⁴ Searchlight Magazin, 1980. április, lásd: <http://www.searchlightmagazine.com/index.php?link=template&story=301>
- ⁷⁵ Doward, Racist rants of elected BNP man [A megválasztott BNP-képviselő rasszista dühkitérései], Andrew Brons, revealed, The Guardian 2009.06.14-én, lásd: <http://www.guardian.co.uk/politics/2009/jun/14/bnp-andrew-brons-mep-racist/print>
- ⁷⁶ http://www.andrewbrons.eu/index.php?option=com_k2&view=item&id=344:andrew-brons--a-letter-to-the-president
- ⁷⁸ Vö. Minkenberg/Schain, Der französische Front National [A francia Nemzeti Front], 2006, 103f.
- ⁷⁹ Vö. Minkenberg/Schain, 2006, 104f.
- ⁸⁰ Vö. Minkenberg/Schain, 2006, 119, 120f.
- ⁸¹ Vö. Minkenberg/Schain, 2006, 106f.
- ⁸² Vö. Lang, Marine Le Pen – das populäre Gesicht an der Spitze der französischen Rechtsextremen [Marine Le Pen – népszerű arc a francia szélsőjobboldal élén], Netz gegen Nazis 2011.01.09-én, lásd: <http://www.netz-gegen-nazis.de/artikel/marine-le-pen-das-populaere-gesicht-6235>

⁸³ Vö. Schmid, Der Auf- und Abstieg von Frankreichs Front National [A franciaországi Nemzeti Front felemelkedése és bukása], 2009a, o.n.

⁸⁴ Minkenberg/Schain, 2006, 108; <http://www.taz.de/1/archiv/archiv/?dig=2004/04/03/a0075>

⁸⁵ Bousseth, Quand la France torturait en Algérie [Amikor Franciország kínzásokat követett el Algériában], 2011, 37.

⁸⁶ Vö. <http://www.stopptdierechten.at/2010/08/15/japan-fpo-vertreter-obermayr-trauert-am-yasukuni-schrein/>

⁸⁷ Vö. Lang, 2011.

⁸⁸ Vö. Vogt, Schneidige Blondine, Jüdische Allgemeine 2011.03.24-én, lásd: <http://www.juedische-allgemeine.de/article/view/id/9998>

⁸⁹ Vö. Simonis, Madame hetzt höflicher als der Papa [A madame udvariasabban uszít, mint a papa], Spiegel 2011.03.13-án, lásd <http://www.spiegel.de/politik/ausland/0,1518,750324,00.html>

⁹⁰ <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?objRefId=103832&language=DE>

⁹¹ Der Spiegel, Eine Schwalbe für Le Pen [Egy fecske Le Penért], 1997/8, 154.

⁹² Lennert, Minderheiten zu Sündenböcken [Kisebbségek kikiáltása bűnbakokká], Dom Radio 2010.08.27-én, lásd: <http://www.domradio.de/aktuell/66976/wat.html>

⁹³ Vö. Hübner, Rechtsextreme Netzwerke und Parteien in Europa [Szélsőjobboldali hálózatok és pártok Európában], 2008, 77.

⁹⁴ Vö. Maegerle, Aufwind für griechische Rechtsextremisten [A görög szélsőjobboldal fellendülése], 2012.; lásd www.bnr.de

⁹⁵ Mionis, Israel must fight to keep neo-Nazis out of Greece's Parliament [Izraelnek küzdenie kell, hogy kívül tartsa a neonácikat a görög parlamentből], Haaretz 2012.03.06-án; lásd <http://www.haaretz.com/opinion/israel-must-fight-to-keep-neo-nazis-out-of-greece-s-government-1.416802>

⁹⁶ Mionis, 2012.; Maegerle, 2012.

⁹⁷ A Görögországi Zsidó Közösségek Központi Igazgatósága, Tandis 2009.02.26-án, lásd: <http://tandis.odhr.pl/documents/05793.pdf>

⁹⁸ Vö. Maegerle, 2012.

⁹⁹ Vö. Hübner, 2008, 77.

¹⁰⁰ Vö. Adam, Rechtsextremismus in Europa: Heute Griechenland [Szélsőjobboldal Európában: ma Görögország], 2009., Endstation Rechts 2009.04.09-én. lásd: http://www.endstation-rechts.de/index.php?option=com_k2&view=item&id=1425:rechtsextremismus-in-europa-heute-griechenland&Itemid=840&Itemid=761

¹⁰¹ Vö. Hübner, 2008, 78.

¹⁰² Vö. Hübner, 2008, 78.

¹⁰³ Vö. Hübner, 2008, 78.

¹⁰⁴ Vö. Maegerle, 2012.; lásd www.bnr.de

¹⁰⁵ Zacharakis, Von der Nazi-Truppe zur Partei der Unzufriedenen [Náci truppból az elégedetlenek pártja], Zeit 2012.05.04-én; lásd: <http://www.zeit.de/politik/ausland/2012-05/griechenland-rechtsextreme>

¹⁰⁶ Vö. Maegerle, 2012.; lásd www.bnr.de

¹⁰⁷ Vö. Aufwind für Griechenlands Gegner der Austeritätspolitik [A görög megszorító politikát ellenzők felemelkedése], Neue Zürcher Zeitung 2012.04.16-án, lásd: http://www.nzz.ch/aktuell/wirtschaft/uebersicht/aufwind-fuer-griechenlands-gegner-der-austeritaetspolitik_1.16461009.html

¹⁰⁸ Lásd <http://www.efdgroupp.eu/newsroom/item/strengthening-eu-russia-energy-relations.html>; <http://www.efdgroupp.eu/newsroom/item/eu-us-roadmap-to-measuring-the-results-of-investments-in-science-2.html>;

¹⁰⁹ Lásd <http://reinhardbuetikofer.eu/2012/05/02/kein-spas-mit-schiefergas-viel-emotion-im-ep-industrieausschuss/>

¹¹⁰ Vö. http://www.efdgroupp.eu/newsroom/item/eu-us-relations-lunch-with-mrs-niki-tzavela-and-mr-phil-angelides.html?category_id=23

¹¹¹ <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP//TEXT+MOTION+B7-2010-0229+0+DOC+XML+V0//DE&language=DE>

¹¹² Mölzer, Initiative für EU-Grenzschutz [EU-határvédelemi kezdeményezés], cenzúrázatlan 2012.04.09-én, lásd: <http://www.unzensuriert.at/content/00750-initiative-f-r-eu-grenzschutz>

¹¹³ Vö. Wetzel, Country Report Italy [Olaszország országjelentés], 2009, 332.; Grimm, Die Alleanza Nazionale [Az Alleanza Nazionale], 2009, 18.

¹¹⁴ Vö. Wetzel, 2009, 333.

¹¹⁵ Schmid, Italiens rassistische Fanatiker [Olaszország rasszista fanatikusai], bpb 2009.06.04b, lásd: <http://www.bpb.de/politik/extremismus/rechtsextremismus/41211/lega-nord>

¹¹⁶ Vö. Niedringhaus, Analyse der Wahlkampfstrategien im Europawahlkampf 2009 [A 2009-es európai parlamenti választások során alkalmazott választási stratégiák elemzése] 2009, 6.

¹¹⁷ Zit. n. Dingler, Den Padaniern stinkt der Stiefel [A padániaiaknak büdös a csizma], Jungle World 2011.12.15-én, lásd: <http://jungle-world.com/artikel/2011/50/44536.html>

¹¹⁸ Vö. Wetzel, 2009, 328. és 342ff.

¹¹⁹ Fratticcioli, Op-Ed: Florence killings cast spotlight on growing racism in Italy [A firenzei gyilkosságok rávilágítanak az Olaszországban növekvő rasszizmusra], Digital Journal 2011.12.21-én, lásd: <http://digitaljournal.com/article/316473>

¹²⁰ Vö. Niedringhaus, 2009, 5.

¹²¹ Idézi mindkettőt Niedringhaus, 2009, 5.

¹²² Vö. http://www.votewatch.eu/cx_meps_statistics.php?order_by=valoare_top&order=ASC&last_order_by=euro_parlamentar_ume&top_entry=1&euro_grup_id=0&euro_tara_id=0&euro_domeniu_id=0&euro_parlamentar_id=0&top=euro_parlamentar_intrebari&segment_id=16&segment_id_start=0&segment_id_end=6&vers=2

¹²³ Provoco' un incendio Condannato Borhgezio, La Stampa 2005.07.02-án, lásd: http://archivio.lastampa.it/LaStampaArchivio/main/History/tmp_viewObj.jsp?objid=6242885; Schmid, 2009

¹²⁴ <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP//TEXT+CRE+20110404+ITEM-019+DOC+XML+V0//DE&language=DE&query=INTERV&detail=1-177-000>

¹²⁵ Mellenthin, Antimuslimische Agitatoren zündeln in Europa [Muzulmánellenes agitátorok szítják a tüzet Európában], Neues Deutschland 2011.08.09-én, lásd: <http://www.neues-deutschland.de/artikel/203952.antimuslimische-agitatoren-zuendeln-in-europa.html>

¹²⁶ Mellenthin, 2011.

¹²⁷ <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP//NONSGML+COMPARL+PE-454.355+02+DOC+PDF+V0//DE&language=DE>, 10

¹²⁸ Vö. Italiens Kampf um die Sicherheit seiner Grenzen [Olaszország harca a biztonságos határokért], cenzúrázatlan 2010.10.25., lásd: <http://www.unzensuriert.at/002432-italiens-kampf-um-die-sicherheit-seiner-grenzen>

¹²⁹ Vö. Wilkinson, Italian Mayor Sees Veiled Threat [Olasz polgármester rejtett fenyegetést lát], Los Angeles Times 2004.09.22-én, lásd: <http://articles.latimes.com/2004/sep/22/world/fg-burka22>

¹³⁰ Will eigene U-Bahn-Waggons für Mailänder [Saját metrókocsikat akarok a milánóiaknak], Der Standard 2009.05.08-án, lásd: <http://derstandard.at/1241622239684/Lega-Nord-sorgt-fuer-Eklat-Will-eigene-U-Bahn-Waggons-fuer-Mailaender>

¹³¹ Straub, Tod eines Ägypters löst schwere Krawalle aus [Súlyos botrányt vált ki egy egyiptomi férfi halála], Der Tagesspiegel 2010.02.15-én, lásd: <http://www.tagesspiegel.de/politik/international/mailand-tod-eines-aegypters-loest-schwere-krawalle-aus/1682890.html>

¹³² Van Donselaar/Wagenaar, Country Report: The Netherlands [Hollandia országjelentés], 2009, S.375ff.

¹³³ Bronkhorst, Analysis by country – The Netherlands [Országélemzések – Hollandia], 2009, 5.

¹³⁴ Jung, Politically Incorrect [Politikailag inkorrekt], 2010, 16.

¹³⁵ Lásd sioaonline.com

¹³⁶ Van Donselaar/Wagenaar, 2009, S.379f.

¹³⁷ Goddard, Holland rechtsaußen [Holland szélsőjobb], 2009,

¹³⁸ <http://www.europarl.europa.eu/sides/getVod.do?mode=chapter&language=DE&vodDateId=20110404-20:24:55-590>

¹³⁹ E-005709/2011 írásbeli válasz kérése a Bizottságtól

¹⁴⁰ <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP//TEXT+WQ+E-2011-002100+0+DOC+XML+V0//DE>

¹⁴¹ <http://www.pvv.nl/index.php/component/content/article/36-geert-wilders/4683-pvv-europese-commissie-heeft-verstand-verloren.html> [FORDÍTÁS FORRÁS]

¹⁴² http://ec.europa.eu/civil_service/docs/regime_end_de.pdf

¹⁴³ Vö. Pelinka, Country Report Austria [Ausztria országjelentés], 2009, 36.

¹⁴⁴ Vö. Pelinka, 36.

¹⁴⁵ Pflicht getan [Megtette kötelességét], Der Spiegel, 1975/42; Spiegel 1975.10.13-án, lásd: <http://www.spiegel.de/spiegel/print/d-41496271.html>

¹⁴⁶ Vö. Minkenberg, 2008, 33.

¹⁴⁷ Vö. Pelinka, 33ff.

¹⁴⁸ Pelinka, 2009, 30.

¹⁴⁹ Vö. ide vonatkozóan az SPÖ történetével: http://www.mauerbach.spo.at/mediaarchiv//304/media/scan-mx5000_20110607_155845.pdf; 15ff; 20ff.

¹⁵⁰ Vö. Maegerle, Modell Österreich [Az osztrák modell], 2009b, o.n.

¹⁵¹ Maegerle, 2009b, o.n.

¹⁵² Vö. Maegerle, 2009b.

¹⁵³ Vö. FPÖ zufrieden, aber unter den Erwartungen [Az FPÖ elégedett, de alulmúlta a várakozásokat], Wiener Zeitung 2009.06.07-én, lásd: http://www.wienerzeitung.at/dossiers/wahlen/europa/235730_FPOe-zufrieden-aber-unter-den-Erwartungen.html

¹⁵⁴ Mölzer egy kölni beszédében 2008-ban; <http://www.youtube.com/watch?v=98rqnDYnPS4>

¹⁵⁵ Vö. <http://www.stopptdierechten.at/2010/08/15/japan-fpo-vertreter-obermayr-trauert-am-yasukuni-schrein/>

¹⁵⁶ Mindkettőt idézi Xenos, Nationales Ehrenkomitee 8. Mai, Rechtsextreme am Heldenplatz [Nemzeti becsületkommandó május 8., Szélsőjobb a Heldenplatzon], Viennablog 2006.09.08-án, lásd: <http://www.viennablog.at/2006/09/08/nationales-ehrenkomitee-8-mai-rechtsextreme-am-heldenplatz>

¹⁵⁷ Xenos, 2006.

¹⁵⁸ <http://www.fpoe.at/news/detail/news/obermayr-eugh-macht-sich-zum/?cHash=1a452ae501fb2bd-b8c87877e1a6835c0>

¹⁵⁹ Vö. Andreescu, Romania [Románia], 2005, 186.

¹⁶⁰ Vö. Andreescu, 2005, 188.

¹⁶¹ International Religious Freedom Report 2006 [Nemzetközi vallásszabadsági jelentés 2006], U.S. Department of State; lásd: <http://www.state.gov/j/drl/rls/irf/2006/71402.htm>

¹⁶² Maegerle, Die Armee der weißen Rasse [A fehér faj hadserege], bpb 2007.09.07-én, lásd: <http://www.bpb.de/politik/extremismus/rechtsextremismus/41552/die-armee-der-weissen-rasse?p=all>

¹⁶³ Vö. Rumániens Präsident lobt Nazi-Feldzug gegen Russland [A román elnök az Oroszország elleni náci hadjáratot méltatja], Tagesspiegel 2011.06.30-án; lásd: <http://www.tagesspiegel.de/politik/operation-barbarossa-rumaeniens-praesident-lobt-nazi-feldzug-gegen-russland/4344732.html>

¹⁶⁴ Vö. Erstmals rumänischer Politiker verklagt [Elsőként vádoltak meg román politikust], Tageblatt 2012.03.07-én; lásd: <http://www.tageblatt.lu/nachrichten/story/12258853>

¹⁶⁵ Andreescu, 2005, 185.

¹⁶⁶ Vö. Segert, 2006, 67f.

¹⁶⁷ Vö. Bauer, 2011, 93.

¹⁶⁸ Andreescu, 2005, 188.

¹⁶⁹ Andreescu, 2005, 188.; Bevezetés az eredetiben

¹⁷⁰ Andreescu, 2005, 188.

¹⁷¹ Vö. Totok, Rehabilitationskampagne wird fortgesetzt [A rehabilitációs kampány folytatódik], hagaili 2002.09.19-én, lásd: <http://www.hagalil.com/antisemitismus/europa/rumaenien.htm>

¹⁷² Vö. Far right forms new group in European Parliament [A szélsőjobb új csoportosulást alakít az Európai Parlamentben], antiracistnetwork 2007.02.01-jén, lásd: <https://antiracistnetwork.wordpress.com/2007/02/01/far-right-forms-new-group-in-european-parliament/>

¹⁷³ Vö. Román Zsidó Közösség, Felhívás, é.n., lásd: http://www.romanianjewish.org/en/index_fcer4_06.html

¹⁷⁴ Vö. FC Steaua owner Becali and former Romanian Defense Ministry reps, indicated in land exchange case [Az FC Steaua-tulajdonos Becali és védelmi minisztériumi képviselők érintettek a föld adás-vételi ügyletben], Romania Business 2010.11.03-án, lásd: <http://www.romania-insider.com/fc-steaua-owner-becali-and-former-romanian-defense-ministry-reps-indicted-in-land-exchange-case/13720/>

¹⁷⁵ Vö. Zona Romania 2009.06.09-én, lásd: <http://www.zoro.ro/index.php?art=2426>; Zona Romania 2009.04.02-án, lásd <http://www.zoro.ro/index.php?art=2236>; George Gigi Becali, Der Spiegel 2009.06.29-én, lásd: <http://www.spiegel.de/spiegel/print/d-65872432.html>

¹⁷⁶ Vö. Fiscal authority says Gigi Becali has to pay EUR 3.3 mln VAT and penalties on previous real estate deals [Az adóhivatal szerint Gigi Becalinak 3,3 millió EUR ÁFÁ-t és múltbéli ingatlanügyletekkel kapcsolatos bírságot kell megfizetnie], Romania Business 2010.08.06-án, lásd: <http://www.romania-insider.com/fiscal-authority-says-gigi-becali-has-to-pay-eur-3-3-mln-vat-and-penalties-on-previous-real-estate-deals/5522/>

¹⁷⁷ Verseck, Der selbsternannte Erlöser Rumäniens [Románia önjelölt Megváltója], Deutschlandfunk 2007.11.22-én, lásd: <http://www.dradio.de/dlf/sendungen/europaheute/699986/>

¹⁷⁸ Verseck, „Die Schafe haben mich stark gemacht“ [A bárányok megerősítettek], Tagesspiegel 2005.05.25-én, lásd: <http://www.tagesspiegel.de/zeitung/gigi-becali-die-schafe-haben-mich-stark-gemacht/1240420.html>

¹⁷⁹ Verseck, 2005.

¹⁸⁰ Vö. Slowakei: Chef der Nationalpartei beschimpft Homosexuelle als Schmutz [Szlovákia: a nemzeti párt gyaláztatnak nevezi a homoszexualitást], a Standard 2007.08.06-án, lásd: <http://diestandard.at/2920235>

¹⁸¹ Mayr/Kraske/Puhl, Verlust der Mitte [A közép elvesztése], Spiegel 2007.05.26-án, lásd: <http://www.spiegel.de/spiegel/print/d-51714210.html>

¹⁸² Hübner, 2008, 102.

¹⁸³ Vö. Maegerle, Rechts am Rand in Osteuropa [Szélsőjobb Kelet-Európában], 2009a; lásd: <http://www.bpb.de/politik/extremismus/rechtsextremismus/41199/rechts-am-rand-im-osteuropa>

¹⁸⁴ Vö. Bayer, Rechtspopulismus und Rechtsextremismus in Ostmitteleuropa [Jobboldali populizmus és szélsőjobboldal Közép-Kelet-Európában], 2002, 277.

¹⁸⁵ Vö. Hübner, 2008, 102.

¹⁸⁶ Vö. Strache schmiedet EU-Allianz mit slowakischen Nationalisten [Strache EU-s szövetségre lép a szlovák nacionalistákkal], Wirtschaftsblatt 2011.03.28-án, lásd: <http://www.wirtschaftsblatt.at/home/oesterreich/wirtschaftspolitik/strache-schmiedet-eu-allianz-mit-slowakischen-nationalisten-465265/index.do>

¹⁸⁷ Strache schmiedet EU-Allianz mit slowakischen Nationalisten [Strache EU-s szövetségre lép a szlovák nacionalistákkal], 2011

¹⁸⁸ www.sns.sk/wp-content/uploads/2011/07/prva.doc

¹⁸⁹ <http://static.euractiv.com/de/eu-wahlen/slowakei-verspteter-start-europawahlkampf-prsidentschaftswahl/article-180986>

¹⁹⁰ <http://static.euractiv.com/de/eu-wahlen/slowakei-verspteter-start-europawahlkampf-prsidentschaftswahl/article-180986>

¹⁹¹ Például egy, a Bizottság felé intézett indítványban: <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP//TEXT+WQ+E-2011-004903+0+DOC+XML+V0//DE&language=DE>

¹⁹² <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP//TEXT+CRE+20100309+ITEM-012+DOC+XML+V0//DE&language=DE&query=INTERV&detail=2-339>

¹⁹³ Antiziganismus heute – eine unvollständige Chronik [Cigányellenesség ma – krónika a teljesség igénye nélkül], Aktion Bleiberecht Freiburg, lásd: http://www.aktionbleiberecht.de/zeug/deportation/Chronologie_Antiziganismus.pdf

¹⁹⁴ A tevékenységek és harci képzések folyamatosan frissülő listája megtalálható az Athena Institute alatt, lásd: <http://athenainstitute.eu/en/map/olvas/20>

¹⁹⁵ „Grundausbildung für den Bürgerkrieg in Ungarn“ [„Alapképzés a magyarországi polgárháborúra”], Recherche Nord 2009. június, lásd: http://recherche-nord.com/cms/index.php?option=com_content&task=view&id=303&Itemid=207

¹⁹⁶ Recherche Nord 2009. június

¹⁹⁷ Bernáth – Miklosi – Mudde, Hungary [Magyarország], 2005, 83.

¹⁹⁸ Vö. Bayer, Country Report Hungary [Magyarország országjelentés], 2009, 290 és 296.

¹⁹⁹ Vö. Amnesty International Journal, 2012. február–március, 31.

²⁰⁰ Vö. Bauer, 2011, 70.; Bayer, 2009, 297ff.

²⁰¹ Idézi: Aden, Der Marsch auf Budapest [Menetelés Budapesten], Jungle World 13. sz. 2009.03.26-án, lásd: <http://jungle-world.com/artikel/2009/13/33589.html>

²⁰² Vö. Jobbik-Chef provoziert Parlament [A Jobbik első embere provokál a Parlamentben], Der Standard 2001.02.14-én, lásd: <http://derstandard.at/1297216370779/Trug-Weste-der-verbotenen-Ungarischen-Garde-Jobbik-Chef-provoziert-Parlament>

²⁰³ Vö. Kottasová, Jobbiks Kreuzzug gegen die Roma [A Jobbik kereszties háborúja a romák ellen], Presseurop 2009.06.15-én, lásd: <http://www.presseurop.eu/de/content/article/28161-jobbiks-kreuzzug-gegen-die-roma>

²⁰⁴ Gábor, Was hier abläuft, ist durchdachte Provokation [Ami itt folyik, az átgondolt provokáció], Republik Schilda 2010.01.29-én, lásd: <http://republikschilda.blogspot.de/2010/01/was-hier-ablauft-ist-durchdachte.html>

²⁰⁵ Vö. Schmidt-Häuer, Unter der Fahne der Faschisten [A fasiszták zászlaja alatt], Zeit 2009.05.11-én, lásd: <http://www.zeit.de/2009/20/Ungarn/komplettansicht>

²⁰⁶ Vö. Bayer, 2009, 285.

²⁰⁷ Vö. Pfeifer, Rechtes Theater [Jobb színház], Jungle World 2011. december 8-án, lásd: <http://jungle-world.com/artikel/2011/49/44500.html>

²⁰⁸ Verseck, Übergang ins Nirgendwo [Átmenet a sehová], Amnesty Journal 2012. február, lásd: <http://www.amnesty.de/journal/2012/februar/uebergang-ins-nirgendwo>

²⁰⁹ Steinke, Mordserie an Roma [Romákon elkövetett gyilkosságsorozat], Frankfurter Rundschau 2009.08.06-án, lásd: <http://www.fr-online.de/politik/ungarn-mordserie-an-roma,1472596,3342708.html>

²¹⁰ Vö. Das falsche Selbstbild der antisemitischen Ungarn [Az antiszemita magyarok hibás önképe], Welt 2011.03.03-án, lásd: <http://www.welt.de/kultur/history/article12586045/Das-falsche-Selbstbild-der-antisemitischen-Ungarn.html>;

²¹¹ Vö. Schmidt-Häuer, 2009.; Girndt, Wandelbare Geister [Változékony szellemek], Pester Lloyd 2010.04.06-án, lásd: http://www.pesterloйд.net/2010_14/14nyikos/14nyikos.html

²¹² Deutsche Eiche oder Pogrom [Német tölgyek vagy pogrom], Antiziganismus Watchblog, 2011.11.15-én, lásd: <http://antizig.blogspot.de/2011/11/15/deutsche-eichen-oder-pogrom/>

²¹³ idézi: Aden, 2009.

²¹⁴ Outrage over obscene anti-Semitic Internet post by Morvai [Botrány Morvai obszcén antiszemita internetes posztja nyomán], Politics 2009.06.05-én, lásd: <http://www.politics.hu/20090605/outrage-over-obscene-antisemitic-internet-post-by-morvai/>

²¹⁵ Lahav, Hungary far-rightist [Magyarország szélsőjobbja], Haaretz 2009.02.05-én, lásd: <http://www.haaretz.com/jewish-world/2.209/hungary-far-rightist-i-rejoiced-at-news-of-idf-deaths-in-gaza-1.269519>

²¹⁶ Vö. Oszváth, Januskopf Orbán [A Janus-arcú Orbán], Das Parlament 2012/04, lásd: <http://www.das-parlament.de/2012/04/EuropaWelt/37495671.html>

²¹⁷ Vö. Jobbik proposes to set up „criminal zones“ outside cities [A Jobbik „bűnözési zónák” kijelölését javasolja a városokon kívül], Politics 2010.09.02-án, lásd: <http://www.politics.hu/20100902/jobbik-proposes-to-set-up-criminal-zones-outside-cities/>

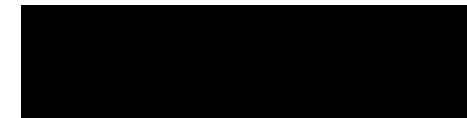
²¹⁸ Vö. [A Jobbik „bűnözési zónák” kijelölését javasolja a városokon kívül], Politics 2010.09.02-án

²¹⁹ Vö. Szegedi Csanád: Hungary is under full-scale-attack by the European Union [Az Európai Unió teljes fronton támadást indított Magyarország ellen], Hungarian Ambiance 2012.03.19-én, lásd: <http://www.hungarianambiance.com/2012/03/csanad-szeged-hungary-is-under-full.html>

²²⁰ Vö. ADN – Egy magyar szélsőjobbaldali európai képviselő felfedi zsidó gyökereit, Le Monde 2012.06.27-én, lásd: <http://bigbrowser.blog.lemonde.fr/2012/06/27/adn-un-eurodepute-dextreme-droite-hongrois-decouvre-ses-origines-juives/>

²²¹ 2010.03.08-i interjú, lásd: <http://www.emberjogiorseg.hu/hungarian-lobby/805-bela-kovacs-our-geographical-and-historical-heritage-ties-our-country-to-europe-and-russia.html>

²²² 2011. májusi interjú, lásd: <http://www.youtube.com/watch?v=DksnEFuqq44&feature=relmfu>

IRODALOMJEGYZÉK

- * Andreescu, Gabriel (2005): Romania [Románia]. In: Cas Mudde (szerk.): Racist Extremism in Central and Eastern Europe [Rasszista szélsőségek Közép- és Kelet-Európában]. London [tk.]: Routledge, 184-209.
- * Bauer, Werner (2012): Rechtsextreme und rechtspopulistische Parteien in Europa [Szélsőjobbaldali és jobboldali populista pártok Európában] Wien: ÖGPP
- * Bayer, József (2002): Rechtspopulismus und Rechtsextremismus in Ostmitteleuropa [Jobboldali populizmus és szélsőjobbaldal Közép-Kelet-Európában] In: Österreichische Zeitschrift für Politikwissenschaft, 31 (2002) 3, 265-280.
- * Bayer, József (2009): Country Report Hungary [Magyarország országjelentés]. In: Bertelsmann Stiftung (szerk.): Strategies for combating right-wing extremism in Europe [Stratégiák az európai szélsőjobbaldallal vívott küzdelemben]. Gütersloh: Kiadja a Bertelsmann-Stiftung, 285-326.
- * Bernáth, Gábor; Miklósi, Gábor; Mudde, Cas (2005): Hungary [Magyarország]. In: Cas Mudde: Racist Extremism in Central and Eastern Europe [Rasszista szélsőségek Közép- és Kelet-Európában]. London [tk.]: Routledge, 80-100.
- * Betz, Hans-Georg (1994): Radical right wing populism in Western Europe [Radikális jobboldali populizmus Nyugat-Európában]. New York: St. Martin's Press.
- * Boussetham, Hamid (2001): Quand la France torturait en Algérie [Amikor Franciaország kínzásokat követett el Algériában]. Alger :Rahma.
- * Bronkhorst, Suzette (2009): Analysis by country – The Netherlands [Országkelemzések – Hollandia] Wilders' disastrous impact on political culture [Wilders katasztrofális hatása a politikai kultúrára]. In: FES, FES against right-wing extremism [A FES a jobboldali szélsőség ellen], Summary of a conference held in Berlin on 30 November 2009 [A 2009. november 30-án Berlinben tartott konferencia összefoglalója].

* Bühl, Achim (2010): Islamophobie und Antisemitismus [Iszlamofóbia és antiszemitizmus] In: Blätter für deutsche und internationale Politik, 2010/3, 17-21.

* Decker, Frank (2000): Parteien unter Druck. Der neue Rechtspopulismus in den westlichen Demokratien. [Pártok nyomás alatt. Az új jobboldali populizmus a nyugati demokráciákban.] Opladen: Leske + Budrich.

* Donselaar, Jaap von; Wageneer, Willem (2009): Country Report The Netherlands. [Hollandia országjelentés.] In: Bertelsmann Stiftung (szerk.): Strategies for combating right-wing extremism in Europe [Stratégiák az európai szélsőjobboldallal vívott küzdelemben]. Gütersloh: Kiadja a Bertelsmann-Stiftung, 375-424.

* Globisch, Claudia; Pufelska, Agnieszka; Weiß, Volker (szerk.) (2011): Die Dynamik der europäischen Rechten. Geschichte, Kontinuitäten und Wandel. [Az európai jobboldal dinamikája. Történet, folytonosságok és változás.] Wiesbaden: VS Verlag für Sozialwissenschaften.

* Goddard, Jeanette (2009): Holland rechtsaußen. [Holland szélsőjobb.] Online elérhető: <http://www.mut-gegen-rechte-gewalt.de/news/reportagen/hintergrund-hollands-rechtspopulistische-partei-der-freiheit-pvv/>

* Grimm, Markus (2009): Die Alleanza Nazionale. [Az Alleanza Nazionale.] Postfaschistisch oder rechts-konservativ? [Posztfasiszta vagy jobboldali-konzervatív?] In: Alexander Grasse (szerk.): PIFO Web Thesis, No. 2/2009, Politische Italien-Forschung. [PIFO Web Thesis 2009/2. sz. Politikai Olaszország kutatás.] Gießen. Online elérhető: <http://www.pifo.eu>

* Grumke, Thomas (2006): Die transnationale Infrastruktur der extremistischen Rechten [A szélsőjobboldal transznacionális infrastruktúrája] In: Thomas Greven; Thomas Grumke (szerk.), Globalisierter Rechtsextremismus? – Die extremistische Rechte in der Ära der Globalisierung [Globalizált szélsőjobboldal? – A szélsőséges jobboldal a globalizáció korában], Wiesbaden, 130–159.

* Heinisch, Reinhard (2003): Success in opposition – failure in government: explaining the performance of right-wing populist parties in public office. [Siker ellenzékben – sikertelenség kormányon: a jobboldali populista pártok közszolgálati teljesítményének magyarázata] In: West European Politics 26 (3), 91–130.

Husbands, Christopher (2009): Country Report Great Britain [Nagy-Britannia országjelentés] In: Bertelsmann Stiftung (szerk.): Strategies for combating right-wing extremism in Europe [Stratégiák az európai szélsőjobboldallal vívott küzdelemben]. Gütersloh: Kiadja a Bertelsmann-Stiftung, 249–284.

* Hübner, Carsten (2008): Rechtsextreme Netzwerke und Parteien in Europa [Szélsőjobboldali hálózatok és pártok Európában] Eine Bestandsaufnahme vor der Europawahl 2009. [Pillanatfelvétel a 2009-es európai választások előtt.] Studie der Fraktion GUE/NGL, Europäisches Parlament. [A GUE/NGL frakció tanulmánya, Európai Parlament]

* Ignazi, Piero (2003): Extreme Right Parties in Western Europe. [Szélsőjobboldali Pártok Nyugat-Európában.] Oxford University Press.

* Ivanov, Christo; Ilieva, Margarita (2005): Bulgaria. In: Cas Mudde: Racist Extremism in Central and Eastern Europe [Rasszista szélsőségesesség Közép- és Kelet-Európában]. London [tk.]: Routledge, 1–29.

* Jessen, Anne (2012): »Dänemark den Dänen« - Zehn Jahre »Dansk Folkeparti« an der Macht. [„Dániát a dánoknak” - A Dansk Folkeparti 10 éve hatalmon.] In: Der Rechte Rand, 2012. április, 135.

* Jung, Dorothea (2010): Politically Incorrect: Die Allianz der Islamhasser. [Politikailag inkorrekt. Az iszlámgyűlölők szövetsége.] In: Blätter für deutsche und internationale Politik, 2010/11, 13–16.

* Kowalsky, Wolfgang; Schroeder, Wolfgang (szerk.) (1994): Rechtsextremismus. Einführung und Forschungsbilanz. [Szélsőjobboldal. Bevezetés és a kutatás mérlege.] Opladen: Westdt. Kiadja a

* Kowalsky, Wolfgang; Schroeder, Wolfgang (1994): Rechtsextremismus – Begriff, Methode, Analyse. [Szélsőjobboldal – fogalom, módszer, elemzés.] In: Wolfgang Kowalsky und Wolfgang Schroeder (szerk.): Rechtsextremismus. Einführung und Forschungsbilanz. [Szélsőjobboldal. Bevezetés és a kutatás mérlege.] Opladen: Westdt. Verl., 7–22.

* Lang, Christine (2011): Marine Le Pen – das populäre Gesicht an der Spitze der französischen Rechtsextremen [Marine Le Pen – népszerű arc a francia szélsőjobboldal élén]. Online elérhető: <http://www.netz-gegen-nazis.de/artikel/marine-le-pen-das-populaere-gesicht-6235>

* Maegerle, Anton (2009a): Rechts am Rand in Osteuropa. [Szélsőjobb Kelet-Európában.] Ein Überblick über osteuropäische Rechtsaußenparteien. [A kelet-európai szélsőjobboldali pártok áttekintése.] Online elérhető: <http://www.bpb.de/politik/extremismus/rechtsextremismus/41199/rechts-am-rand-im-osteuroopa>

* Maegerle, Anton (2009b): Modell Österreich: Die rechtspopulistische FPÖ. [Az osztrák modell. A jobboldali populista FPÖ.] Online elérhető: <http://www.bpb.de/politik/extremismus/rechtsextremismus/41202/die-fpoe>

* Maegerle, Anton (2012): Aufwind für griechische Rechtsextremisten [A görög szélsőjobboldal fellendülése] Online elérhető: <http://www.bnr.de/artikel/hintergrund/aufwind-fuer-griechische-rechtsextremisten>

* Meret, Susi (2009): Country Report Denmark. [Dánia országjelentés.] In: Bertelsmann Stiftung (szerk.): Strategies for combating right-wing extremism in Europe [Stratégiák az európai szélsőjobboldallal vívott küzdelemben]. Gütersloh: Kiadja a Bertelsmann-Stiftung, 81–126.

Minkenberg, Michael (1998): Die neue radikale Rechte im Vergleich. [Az új radikális jobboldal összehasonlító elemzése.] USA, Frankreich, Deutschland. Opladen: Westdeutscher Verlag.

* Minkenberg, Michael (2001): The radical right in public office: Agendasetting and policy effects. [A radikális jobboldal közszolgálatban: A napirend kijelölése és politikai hatások] In: West European Politics 24 (4), 1–21.

* Minkenberg, Michael (2008): The radical right in Europe. An overview. [A radikális jobboldal Európában. Áttekintés.] Gütersloh: Kiadja a Bertelsmann-Stiftung.

* Minkenberg, Michael (2011): Die radikale Rechte in Europa heute. Profile und Trends in West und Ost. [A radikális jobboldal Európában ma. Profilok és trendek Nyugaton és Keleten.] In: Claudia Globisch; Agnieszka Pufelska; Volker Weiß (szerk.): Die Dynamik der europäischen Rechten. Geschichte, Kontinuitäten und Wandel. [Az európai jobboldal dinamikája. Történet, folytonosságok és változás.] Wiesbaden: VS Verlag für Sozialwissenschaften, 111–131.

* Minkenberg, Michael; Perrineau, Pascal (2007): The Radical Right in the European Elections 2004. [A szélsőjobboldal a 2004-es európai parlamenti választásokon.] In: International Political Science Review 28 (1), 29–55.

- * Minkenberg, Michael; Schain, Martin (2006): Der französische Front National und seine politischen Auswirkungen. [A francia Nemzeti Front és politikai kihatásai.], 2006, 103f. In: Michael Minkenberg; Dagmar Sucker; Agnieszka Wenninger (szerk.): Radikale Rechte und Fremdenfeindlichkeit in Deutschland und Polen: Nationale und europäische Perspektiven. [Radikális jobboldal és idegenellenesség Németországban és Lengyelországban: nemzeti és európai perspektívák.] Bonn: Informationszentrum Sozialwissenschaften, 98–122.
- * Mudde, Cas (2000): The ideology of the extreme right [A szélsőjobboldali ideológia] Manchester [u.a.]: Manchester University Press.
- * Mudde, Cas (2005): Racist Extremism in Central and Eastern Europe [Rasszista szélsőségek Közép- és Kelet-Európában]. London [tk.]: Routledge.
- * Mudde, Cas (2007): Populist radical right parties in Europe. [Populista szélsőjobboldali pártok Európában.] Cambridge: Cambridge University Press.
- * Niedringhaus, Sönke (2009): Analyse der Wahlkampfstrategien im Europawahlkampf 2009 Beispiel Italien. [A 2009-es európai parlamenti választások során alkalmazott választási stratégiák elemzése: Olaszország példáján keresztül] Webdossier zur Europawahl 2009, Centrum für angewandte Politikforschung, München. Online elérhető: <http://www.cap-lmu.de/themen/europawahl/download/europa09-Niedringhaus-Strategie-Italien.pdf>
- * Pelinka, Anton (2009): Country Report Austria. [Ausztria országjelentés.] In: Bertelsmann Stiftung (szerk.): Strategies for combating right-wing extremism in Europe [Stratégiák az európai szélsőjobboldallal vívott küzdelemben]. Gütersloh: Kiadja a Bertelsmann-Stiftung, 29–58.
- * Rust, Winfried (2011): Licht und Dunkel. Die Islamdebatte und der Rechtspopulismus. [Fény és sötétség. Az iszlámvíta és a jobboldali populizmus.] In: iz3w, 2011. március–április, 323, 24–26.
- * Schain, Martin (2002): The Impact of the French National Front on the French Political System. [A Francia Nemzeti Front hatása a franciaországi politikai rendszerre.] In: * Martin Schain; Aristide R. Zolberg; Patrick Hossay (szerk.): Shadows over Europe. The development and impact of the extreme right in Western Europe. [Árnyak Európa fölött. A szélsőjobboldal fejlődése és hatása Nyugat-Európában.] New York: Palgrave Macmillan, 223–243.
- * Schain, Martin; Zolberg, Aristide R.; Hossay, Patrick (szerk.) (2002): Shadows over Europe. The development and impact of the extreme right in Western Europe. [Árnyak Európa fölött. A szélsőjobboldal fejlődése és hatása Nyugat-Európában.] New York: Palgrave Macmillan.
- * Schellenberg, Britta (2009): Dispersion and Differentiation: The Structures and Trends of the Radical Right in Europe. [Szétszóródás és differenciálódás: szélsőjobboldali struktúrák és trendek Európában.] In: Bertelsmann Stiftung (szerk.): Strategies for combating right-wing extremism in Europe [Stratégiák az európai szélsőjobboldallal vívott küzdelemben]. Gütersloh: Kiadja a Bertelsmann-Stiftung, 531–546.
- * Segert, Dieter (2006): Zur Lage des rechten Extremismus in Osteuropa und den Bedingungen seines zukünftigen Erfolgs. Ein Überblick. [A szélsőjobboldal kelet-európai helyzetéről és jövőbeni sikerének feltételeiről. Áttekintés.] In: Michael Minkenberg; Dagmar Sucker; Agnieszka Wenninger (szerk.): Radikale Rechte und Fremdenfeindlichkeit in Deutschland und Polen: Nationale und europäische Perspektiven. [Radikális jobboldal és idegenellenesség Németországban és Lengyelországban: nemzeti és európai perspektívák.] Bonn: Informationszentrum Sozialwissenschaften, 60–73.

- * Schmid, Bernhard (2009a): Der Auf- und Abstieg von Frankreichs Front National [A franciaországi Nemzeti Front felemelkedése és bukása] Online elérhető: <http://www.bpb.de/politik/extremismus/rechtsextremismus/41209/frankreich>
- * Schmid, Bernhard (2009b): Italiens rassistische Fanatiker. Die betont ausländerfeindliche Politik der Lega Nord. [Olaszország fanatikus rasszistái. Az Északi Liga hangsúlyosan külföldellenes politikája.] Online elérhető: <http://www.bpb.de/politik/extremismus/rechtsextremismus/41211/lega-nord>
- * Swyngedouw, Mark (2009): Country Report Belgium. [Belgium országjelentés.] In: Bertelsmann Stiftung (szerk.): Strategies for combating right-wing extremism in Europe [Stratégiák az európai szélsőjobboldallal vívott küzdelemben]. Gütersloh: Kiadja a Bertelsmann-Stiftung, 59–80
- * Wetzel, Juliane (2009): Country Report Italy. [Olaszország országjelentés.] In: Bertelsmann Stiftung (szerk.): Strategies for combating right-wing extremism in Europe [Stratégiák az európai szélsőjobboldallal vívott küzdelemben]. Gütersloh: Kiadja a Bertelsmann-Stiftung, 327–374.
- * Williams, Michelle Hale (2006): The impact of radical right-wing parties in West European democracies. [A szélsőjobboldali pártok hatása a nyugat-európai demokráciákban.] New York: Palgrave Macmillan.
- * Zeisser, Jan (2010): „Islamkritik“ und rassistische Anfeindung von MuslimInnen. [„Islámkritika“ és a muszlimokkal szembeni rasszista gyűlöletkeltés]. In: Der Rechte Rand, 123. sz., 2010. március–április

Jan Philipp Albrecht, EP-képviselő

Európai Parlament, ASP 08H246
Rue Wiertz 60
1047 Brüsszel

jan.albrecht@europarl.europa.eu, www.janalbrecht.eu

Layout: Pia Danner

Nyomda: Aktivdruck, Göttingen

Képhivatkozások:

The AudioVisual Department of the European Parliament
(az Európai Parlament Audiovizuális Osztálya),
www.ataka.bg/en

